

Thiên Sứ Bóng Đêm

Contents

Thiên Sứ Bóng Đêm	1
1. Chương 1 : The Hell Angel	1
2. Chương 2 : Học Sinh Mới	5
3. Chương 3 : Chạm Mặt	8
4. Chương 4 : Nước	11
5. Chương 5 : Hôn Phu	15
6. Chương 6 : “ Đêm Nay, Đối Thủ Của Nàng, Là Ta!”	19
7. Chương 7 : Yêu	24
8. Chương 8 : Cuộc Rượt Đuổi	26
9. Chương 9 : Lễ Hội	30
10. Chương 10 : Cảm Giác Thật Sự	32
11. Chương 11 : Sự Thật Phơi Bầy.	37
12. Chương 12 : Lựa Chọn.	40
13. Chương 13 : Tiếng Đàn Hạc.	43
14. Chương 14 : Máu Và Nước Mắt. (end)	45
15. Chương Ngoại Truyện 1 : Đừng Bị Ràng Buộc Bởi Quá Khứ Mà Chối Bỏ Hiện Tại	52

Thiên Sứ Bóng Đêm

Giới thiệu

Tachibana Kaori: Một cô gái hoàn mĩ. Mái tóc dài, làn da trắng như tuyết, khuôn mặt với nụ cười và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-su-bong-dem>

1. Chương 1 : The Hell Angel

Gió thoang thoang, đầy đà bay vào dãy hành lang dài của trường trung học “ Mystic”. Đang giờ giải lao, ngôi trường quý tộc này mới trở nên ồn ào náo nhiệt được một lúc.

Đột nhiên không gian im ắng trở lại, mọi ánh nhìn đổ dồn về phía người con gái đang rảo bước trên hành lang, đôi mắt nâu lạnh tanh nhìn về phía trước, tiếng giày vang lên “lộp cộp..”.

“Hell angel”- Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao, mắt vẫn hướng về người con gái đẹp như thiên thần đang đi lướt qua.

“Cô ta trông rất đẹp, nhưng lại có một ánh nhìn như dao nhọn vậy!”

“Hell Angel” là biệt danh mà mọi người đặt cho Kaori, khuôn mặt như thiên thần nhưng luôn lạnh lùng bí ẩn. Kaori không bao giờ bắt chuyện với một ai, cô luôn muốn ở một mình, đọc sách. Sở dĩ cô phải làm vậy, là vì cô sợ.... cô sợ nếu ai đó có dính líu tới mình, thì bọn quỷ sẽ mò đến và bắt họ đi.

“Thiên sứiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!”- Kaori quay lại, Hikari trở tới, ôm lấy cổ cô, cười khúc khích- “Sao lại đi một mình rồi? Quên con bạn thân này rồi sao?”

“Không phải”- Kaori nhẹ nhàng đẩy Hikari ra, cười nhẹ- “Tớ chỉ về lớp thôi mà”

“Vậy thì cùng về”- Hikari nắm tay cô, kéo đi.- “Mà cậu vừa đi đâu thế?”

“Đọc sách!”

Hikari nói chuyện không ngừng với Kaori cho tới khi về đến lớp. Đọc haibên hành lang, những con mắt tò mò, dè chừng vẫn để ý đến hai người.

Riiing....

Tiếng chuông vang lên, dài, báo hiệu giờ học đã đến.

Kaori nhìn ra ngoài cửa sổ, mây đen đang kéo đến, báo hiệu một cơn mưadài và dai dẳng. Mắt cô hướng về một cõi xa xăm vô định nào đó ở ngoàikia.

“Đêm nay sẽ khá khắc nghiệt đây”- Cô nghĩ tới trận đi săn tối nay của mình sẽ rất chi là ướt át, khó chịu.

Mắt cô đảo qua đảo lại ngoài trời. Một hạt, hai hạt.... mưa bắt đầu rơi.

Kaori lại quay đầu về phía Hikari. Cô ấy bắt chuyện với cô trong khi cô cố xa lánh mọi người. Mặc dù Kaori đã khuyên Hikari tránh xa mình, nhưng cô ấy nhất định không chịu.

“Tớ không sợ Quỷ. Kaori, chí ít thì cậu cũng phải có một người bằng bóvết thương ồi khi cậu đi săn về chứ?”- Hikari đã trả lời một cách vô tư như thế khi Kaori nói thật mọi chuyện.

Kể từ đó, Kaori biết mình không thể rời mắt khỏi cô bạn thân và ngôi trường mình đang học. Cô làm một rào cản vô hình chắc chắn để quỷ không thể đi qua, Hikari được cô tặng ột sợi dây chuyền bảo vệ khỏi bọn chúng. Tuy biết chúng sẽ phá tan hai cái mành bảo vệ ấy bất cứ lúc nào, nhưng cầm chân được tới đâu hay tới đó, cô không thể để người vô tội mắc vào...

“Á!!! Mưa máu!”- Một người la lên, mọi con mắt đổ dồn về cửa sổ, cơn mưa đỏ thẫm, mang đầy màu sắc ghê rợn.

Cả trường trở nên náo loạn vì cơn mưa này. Không khí sợ hãi và căng thẳng bao trùm, ngột ngạt. Ai cũng muốn về, nhưng lại không dám bước chân ra ngoài, chỉ đứng trân trân trong lớp nhìn cơn mưa kỳ quái đang đổ xuống.

Mặt Kaori tái đi, chưa bao giờ cô thấy hiện tượng này diễn ra.

“Hikari... đi với tớ”- Cô khẽ khàng nói và chạy đi trước.

“Chờ tớ, Kaori!!!”- Hikari vội vã chạy theo, đang xuống cầu thang, cả hai đã nghe tiếng hét thất thanh của một nữ sinh.

Kaori phóng như bay xuống, nơi đại sảnh, một số người bu đông nghẹt ở cửa chính. Kaori và Hikari cố gắng chen qua.

“Hell Angel”- Một người thốt lên, nhưng vài người kể bên vội ra dấu im lặng khi Kaori nhìn họ.

“Á!! Á!! Á!!”

Hiakri thét lên, dúi đầu vào người Kaori vì không chịu nổi cảnh trước mắt: Ba học sinh nằm bên ngoài cổng, họ nằm một cách rất kỳ lạ, có gì đó như là một sự sợ hãi trong các tư thế đó, máu chảy ra, loang khắp sân....

“ Họ đã làm gì vậy?”- Kaori quay lại hỏi mọi người đã chứng kiến.

“ Họ đã liều mạng chạy ra ngoài. Nhưng khi ra khỏi cổng trường thì họ không ngừng la hét và cố chạy vào trong, nhưng không được, có một cái gì đó đã giữ họ lại...”- Một người nói trong sợ hãi.

“ Là dây trói vô hình của bọn chúng... Bây giờ mặt trời vẫn chưa lặn, sao chúng có thể sử dụng thứ đó được? Vả lại chúng chưa từng giết người tàn bạo thế này...” Kaori bắt đầu nghi ngờ trong lo lắng...- “ Cả cơn mưa này... Quỷ bình thường không thể tạo ra cơn mưa này...”

“ Mọi người không được ra ngoài cho đến khi hết mưa... Nghe rõ chứ?”-Giọng Kaori lạnh như băng khiến mọi người phải sợ sệt gật đầu, đứng lì vào trong.

Có gì đó đã đến thế giới này... Kaori biết chắc tối nay cuộc đi săn của cô sẽ không êm thấm như những lần trước...

Cơn mưa máu kia đã tạnh, mọi người đã về nhà an toàn. Màn đêm đã bao phủ, ánh trăng vàng vạc, chiếu những tia sáng yếu ớt xuống dưới mặt đất.

Trong dinh thự cổ kính, đó là nhà của Kaori, cô đang chuẩn bị cho trận chiến tối nay. Mọi thứ đã sẵn sàng... Cô chợt nhớ mình còn phải giải mã thắc mắc về cơn mưa máu chiều nay.

Kaori tháo sợi dây chuyền đang đeo trên cổ xuống, lâm râm đọc thần chú...

“ Hỡi Nữ Hoàng của các Thiên Sứ Cao quý, thần muốn nói chuyện với Người...”

Dây chuyền phát sáng, hình ảnh Nữ Hoàng hiện ra, mặt mờ...

“ Có chuyện gì, Julia (Đây là tên thiên Sứ của Kaori)?”

“ Thưa Nữ Hoàng, thần muốn hỏi về trận mưa máu đã đổ xuống chiều nay?”

“ Mưa máu?”

“ Vâng ạ!”

Nữ hoàng im lặng một lúc, trầm ngâm...

“ Julia, người hãy cẩn thận, [mưa máu] là để ám chỉ có thứ gì đó ở thế giới Quỷ đang đến, một thứ rất mạnh. Có người nào chết từ lúc cơn mưa đổ xuống không?”

“ Ba người, họ bị trói bằng dây vô hình và bị móng tay cào nát cổ. Những tên Quỷ thần tiếp xúc, móng tay của chúng không thể cào chết người như vậy được...”

“ Chỉ có thể là những tên Quỷ nắm quyền lực tối cao.... Người cứ đi làm nhiệm vụ tối nay, ta sẽ nhờ người điều tra...”

“Tuân lệnh”

Hình ảnh mờ dần, biến mất... Kaori đeo dây chuyền lên cổ, đứng lên, bước đi, ánh mắt kiên định. Cuộc đi săn bắt đầu...

Sân thượng của dinh thự đầy ánh sáng của trăng đêm nay. Kaori ngước cổ lên trời, nhắm mắt, giang hai tay ra. Một làn gió nhẹ thổi, đôi cánh trắng tinh khôi xuất hiện trên lưng. Cô giang rộng, bay vút lên bầu trời đêm.

Đôi mắt Kaori nhìn xung quanh, xuyên suốt khoảng không trong đêm tối. Mây bắt đầu bao phủ, đen kịt.

“Chúng đã xuất hiện”

Không quá khó, Kaori đã cảm nhận được ám khí... Cô bay về nơi đó, một nơi quen thuộc, nơi ở của chúng: Khu rừng trên núi. Bay sâu, sâu vào trong, mùi ám khí càng lúc càng nặng, nó làm Kaori choáng váng. Ám khí hôm nay thật kỳ lạ....

Vút

“ Ha ha ha ha...”

Tiếng cười vang lên, lạnh lạnh, rợn gai ốc. Kaori quay ra sau, một bóng đen đang đuổi theo cô với tốc độ kinh khủng. Kaori bay nhanh hơn, lao vun vút qua các thân cây, và dừng lại.

Bóng đen tới gần, miệng cười ngoác tới tận mang tai, để lộ một hàm răng sắc nhọn, hấn lao tới, giơ móng tay dài ngoằng ra, định bấu lấy cái cổ trắng muốt của Thiên sứ. Rất nhanh, Kaori đặt tay lên đầu hắn, tay cô phát sáng lên. Hắn la hét, tiếng hét như xuyên thủng không gian.

“Vĩnh biệt”- Kaori thì thầm, giọng thoang thoảng như gió, tên Quỷ biến mất, khuôn mặt hắn vẫn vẫn toát lên vẻ kinh sợ.

* Vút*

* Vút*

* Vút*

Nhiều tên khác xuất hiện khi nghe tiếng thét của tên xấu số lúc này, chúng vây quanh Kaori.

* Xoẹt*

Một tên từ sau bay tới, cào ngang cánh tay của cô. Kaori nghiêng răng, chịu đựng, Quay lại hất cho hắn một đường phép, tên quỷ chưa kịp la lên thì đã biến mất hẳn vào không trung.

Bọn chúng kéo đến càng lúc càng đông, bu quanh nàng Thiên sứ xinh đẹp, Kaori lơ lửng giữa vòng tròn Quỷ, nên đánh từ đâu trước? Hôm nay bọn chúng đông hơn bình thường rất nhiều! Nữ hoàng đã nói đúng, trận mưa máu lúc chiều chính là dấu hiệu, một thế lực đáng sợ từ thế giới Quỷ đã đến đây, và hiện đang điều khiển bọn Quỷ này...

Kaori đang suy nghĩ miên man thì chúng ập vào, cô bay lên cao để né, chúng điên cuồng đuổi theo.

* Phập*

Thêm một tên nữa lấy móng tay đâm vào vai cô, máu loang ra, rớt xuống, thấm ướt vạt áo.

“ Linh hồn.... linh hồn... Ta muốn linh hồn của ngươi...”

Bọn chúng rên rỉ, Kaori cố gắng giết từng tên một, nhưng chúng quá đông! Cái gì đang điều khiển chúng? Chúng tiến tới gần, trời mỗi lúc một đen dần, Kaori vội phẩy cánh, lao đi. Đằng sau, một đám Quỷ khát linh hồn đang theo sau...

“Ánh sáng Thiên Sứ.... Mau hiện ra...”- Người Kaori phát sáng khiến bọn chúng khựng lại, một vài tên tan biến vì dính phải ánh sáng. Nhưng nó chỉ cầm chân được ít phút, ám khí quá nặng, khiến ánh sáng yếu dần, yếu dần, rồi tắt hẳn.

“ Cái gì...? Ánh sáng thiên sứ của mình bị dập tắt ư?”

Bọn Quỷ cười khanh khách, lao tới nàng thiên Sứ như muốn nuốt chửng nàng...

Đột nhiên một bóng đen lao đến, bế Kaori ra khỏi vòng vây. Trời tối đen, cô không thể nhìn thấy người đó, chỉ biết người đó có một đôi cánh dài, mái tóc mềm mại bay theo gió, đôi tay khỏe mạnh nhưng thân người lại toát ra cái gì đó thật lạnh lẽo. Song, không chịu được cái hơi ấy, Kaori vùng ra.

Cô nhìn người vừa cứu mình, ánh trăng đã xuyên thủng được những đám mây, soi mập mờ xuống. Kaori kinh ngạc, người đó.... có một đôi mắt đỏ như máu, lạnh lùng như băng tuyết và một đôi cánh đen dài sau lưng.

“ Ngươi là...”

Tên đó bay vút trở lại cánh rừng...

“ Quỷ...”

Sáng hôm sau

” Này... Hell Angel lại bị thương rồi kìa!”- Mọi người lại bàn tán khi Kaori đi ngang qua.

” Kaoriiiii!!!”- Hikari chạy đến, thở dốc, đặt tay lên vai Kaori- Lớp... lớp chúng ta...

” Lớp mình thế nào hả?”

” Lớp chúng ta... có học sinh mới!”

Hikari nắm tay Kaori chạy đi khi cô đứng đơ mặt ra. Cửa lớp của cô đang được học sinh bu rất đông, khó khăn lắm hai người mới lách qua được.

” Đó... thấy chưa?”- Hikari hào hứng chỉ về phía cái bàn cuối lớp, một chàng trai đang ngồi ở đó, anh ta đột ngột giương con mắt lên, nhìn Kaori...

Anh ta đứng dậy, đi tới gần cô. Cô cảm nhận được, hơi ấm của anh ta, rất yếu. Khuôn mặt với đôi mắt màu tím đầy ảm áp, thân hình cao, mái tóc màu hung đỏ mềm mại, miệng nở một nụ cười thân thiện.

” Xin chào...Kaori”

Phút chốc... đột nhiên Kaori cảm thấy... anh ta toát lên một vẻ thật thân quen...

2. Chương 2 : Học Sinh Mới

Kaori nhìn Kiba, chăm chăm, rõ ràng sâu thẳm trong đôi mắt tím dễ thu hút người khác ấy có thứ gì đó... thật lạ....

“Có chuyện gì với tôi sao?”- Anh ta hỏi, giọng dịu dàng nhưng đủ làm Kaori giật mình.

“ Ô... không... không có gì!”- Cô tự nhủ mình đã lầm, anh ta đâu có ám khí toát ra. Vả lại nếu là Quỷ anh ta đâu thể vào trong trường một cách dễ dàng!

“ Hay... mặt tôi dính gì sao?”- Kiba đột nhiên hỏi một câu khá dễ thương.

“ Không có!”- Kaori lạnh lùng, đi ra ngoài.

“ Đừng để ý, Hell Angel luôn lạnh lùng với mọi người như thế đó!”- Mọi người bắt đầu vây quanh Kiba.

“ Hell Angel?”

“ Cậu cũng thấy rồi đó, cô ta cực kỳ xinh đẹp, nhưng lại có một khuôn mặt lạnh lùng như sứ giả địa ngục ấy!”

“ Ô... Vậy sao?”- Kiba thốt lên, giọng điệu pha lẫn ngạc nhiên.

“ Bỏ qua đi, mà... cậu tên gì vậy?”- Các nữ sinh bắt đầu cao giọng, hào hứng.

“ Kiba”

“ Ô...! Cậu đã có bạn gái chưa???”- Các câu hỏi ngày một dồn dập hơn.

“ Tôi chưa có bạn gái đâu!

“ Vậy... vì sao cậu đến trường này?”

Lý do tôi đến trường à...? Tôi muốn... tìm hiểu một số thứ!”

“Tìm hiểu gì thế??”

“ Xin lỗi... đây là bí mật!”- Kiba cười, nháy mắt một cái làm đám đông nữ sinh chết đứng đỏ mặt.

“ Á!!! Dễ thương quá đi!!!”- Cả bọn hét toáng lên.

“ Nè... vậy nhà cậu ở đâu vậy?”

“ Nhà tớ ư?- Kiba trầm giọng xuống- Nhà tớ... ở rất xa nơi đây... À, có thể ví như nó nằm ngoài vũ trụ vậy ấy...!

Kaori đứng bên ngoài, ngạc nhiên vì câu trả lời kì quặc ấy của Kiba.

“ Kiba đúng là biết đùa đấy!”

Đột nhiên Kiba nhìn ra ngoài, ánh mắt của anh hướng đến Kaori, môi cong lên, nở một nụ cười mỉm.

Kaori vội quay mặt đi khi nhận được nụ cười ấy. Đối với cô, đó đã là chuyện bình thường, từ khi vào ngôi trường này, biết bao nhiêu chàng trai đã ngỏ lời với cô, nhưng đáp lại chỉ là ánh mắt sắc lạnh thấu tim và sự im lặng. Và cũng kể từ đó, cô bắt đầu là một “ Hell Angel” trong mắt của mọi người.

“ Thế cậu ở với ai vậy?”- Một người khác tiếp tục hỏi.

Kiba im lặng độ mươi giây...

“ Tớ sống với hai.... À không... ba người mới đúng chứ nhỉ!?”- Các câu trả lời của anh lần lượt đưa Kaori từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác.

Cô tự nhủ mình không nên để ý thêm, bèn đi tìm một chỗ nào đó yên tĩnh để giúp thư thái đầu óc. Và chỗ thích hợp nhất chính là... cây hoa anh đào ở sau sân trường.

Mùa xuân đã về từ mấy ngày trước, hoa anh đào bắt đầu nở rộ, từng cánh hoa mỏng manh rơi xuống, tạo nên một khung cảnh đẹp mê hồn nhưng lại có gì đó thật buồn...

Kaori nằm dưới bóng mát của cây, nhìn lên bầu trời xanh thẳm, mây trôi, chậm rãi... bất chợt cô nhớ thế giới Thiên Sứ quá! Nhớ Nữ hoàng nghiêm khắc, nhớ Thiên Sứ Bốn Mùa đông đảo, đáng yêu, nhớ Thiên Sứ Gió tính cách nhẹ nhàng, luôn hòa giải mọi xích mích... Thật ra mà nói... Kaori là một cô Thiên Sứ vô cùng dễ gần, nhưng vì thế giới loài người và... Quỷ đã làm cho cô thay đổi quá nhiều... Cô trở thành một “Hell Angel”, một “thiên sứ địa ngục” trong mắt người khác...

Kaori ít khi thành thối để nghĩ những chuyện thế này... Hầu như đầu óc cô chỉ nghĩ đến “ diệt Quỷ” từ lúc đến thế giới này. Tính ra thì cũng đã gần một năm rồi!

Kaori là một Thiên Sứ không làm nhiệm vụ gì khi ở Thế giới Thiên Sứ. Từ lúc tạo ra cô, Nữ hoàng chỉ đặt tên cô là “Julia”, không đặt tên như những Thiên sứ khác(Gió, Tuyết, Nước...) Kaori cũng không muốn thắc mắc về chuyện đó, cô chỉ cần biết bây giờ mình đã có một nhiệm vụ quan trọng, liên quan tới tất cả những người mà cô yêu quý...

Đột nhiên sợi dây chuyền của Kaori phát sáng, cô tháo nó ra, Nữ hoàng xuất hiện.

“ Nữ hoàng tôn kính”

“ Julia, ta muốn báo cho ngươi biết một tin quan trọng...”

“ Vâng?”

“ [Con trai của Quỷ Vương] đang ở rất gần ngươi rồi! Con mưa máu hôm qua chính là dấu hiệu. Ta cũng biết, bọn quỷ trong khu rừng hôm qua đột nhiên mạnh lên, chính hắn đã điều khiển chúng!”

“ Nếu vậy thì thần không phải mất công đi tìm rồi... Giờ chỉ còn việc giết hắn thôi...”

“ Không đơn giản thế đâu... Hắn có một sức mạnh ghê gớm, ai nhìn vào mắt hắn đều sẽ bị tan biến. Julia, ngươi có khả năng đặc biệt, con mắt của hắn vô hiệu với ngươi, nhưng hắn mạnh hơn ngươi rất nhiều!”

“ Thần biết... Nhưng đây là nhiệm vụ, thần phải giết được hắn. Hơn nữa... thần nhớ nhà lắm rồi... làm xong nhiệm vụ rồi mau trở về thôi...”- Kaori cười nhạt, che giấu sự cô đơn của mình.

“ Ủ... Ai cũng nhớ ngươi, Julia...”

Đột nhiên hình ảnh mờ dần, rồi biến mất khiến Kaori ngạc nhiên.

“ Sao thế này...? Đang nói chuyện mà...!”

“ Có vẻ như cậu đang nói chuyện với ai thì phải..!”

Kaori quay sang, Kiba đứng cách cô độ mười bước chân, một làn gió nhẹ thổi, hất mái tóc màu hung đỏ mềm mại của anh lên, môi anh nở nụ cười dịu dàng như khi lần đầu gặp Kaori, nhưng đối với cô, nụ cười ấy đầy rẫy bí ẩn...

“Không liên quan đến cậu!”- Kaori lạnh lùng, quay lưng định bước đi, Kiba nói với.

“Cậu có cần phải luôn luôn lạnh lùng với mọi người không? Tôi chỉ muốn làm bạn!”

“Tôi muốn ở một mình!”

Giọng của Kaori giờ đã trở nên sắc lạnh, chính cô cũng cảm thấy sợ hãi cái giọng nói lúc này của mình, nhưng Kiba vẫn giữ thái độ bình thản đến lạ, anh cười, giọng dịu dàng:

“Được rồi, nếu cậu muốn...!”

Kaori ngoái đầu lại, nhìn theo, Kiba quay lưng, bước đi, hoa anh đào rơi xuống, bay theo làn gió, theo dáng anh, khuất hẳn. Kaori dõi theo một lúc nữa, cô mới quay đi...

Ánh chiều tà đã giăng tỏa, một màu vàng nhẹ nhàng, đượm buồn lan khắp bầu trời...

“Tôi về rồi!”

“Hoàng tử đã về!”

Kiba bước vào dinh thự rộng lớn, nó nằm ở bìa rừng, vắng vẻ, hoang vu.

“Hôm nay thế nào ạ?”- Một phụ nữ đến đứng kế bên khi anh ngồi xuống chiếc trường kỷ.

“Một ngôi trường khá thú vị, có vẻ ta đã đến đúng chỗ!”- Kiba nở một nụ cười rộn người, nói.

“Tại sao ngài lại chắc chắn thế?”- Một con thú bốn chân có cánh đen lên tiếng, cả người phụ nữ và một người đàn ông ngồi gần đó cũng có cùng ý kiến.

“Kepi, con thú trung thành của ta. Rusia, Shita, hai người đã theo tava cha ta bao nhiêu lâu nay. Chắc các người cũng biết thừa ta và ông táco khả năng nhận biết màng bảo vệ mà các tên quỷ khác không có?”

“Nói vậy là...!”- Rusia, người phụ nữ, đã hiểu được vấn đề.

Kiba cười, nhếch môi.

“Một ngôi trường có màng bảo vệ, chỉ có bọn Thiên Sứ mới có thể tạo ra. Vượt qua thứ tầm thường đó không tốn sức tí nào! Ta rất muốn biết hình dạng con người của Thiên Sứ sẽ giết ta như thế nào! Nhưng có vẻ như... tathiếu mất khả năng nhận biết Thiên Sứ rồi!”

“Rồi người sẽ tìm ra thôi!”- Shita cất giọng, anh ta hất tay, một ngọn lửa màu xanh lè được cháy sáng trong cái lò sưởi gạch kiểu cổ, không gian trở nên ghê rợn hơn bao giờ hết...

“Xem nào... tới giờ đi sẵn rồi...! Mau chuẩn bị đi! Tối nay để xem nàng Thiên Sứ sẽ chống chịu được tới đâu...”- Kiba đứng dậy, mở cửa, đi rang ngoài hành lang, thứ đang tràn vào đầu óc anh lúc này là giọng nói sắc lạnh và điệu bộ lạnh lùng của Kaori. Từ trước tới nay đây là lần đầu tiên anh thấy một người con gái như thế. Và thâm tâm anh đột nhiên thôi thúc: “Nhất định mình phải làm cô ta cười...” Anh cũng không biết thứ cảm xúc này từ đâu ra, nhưng lần đầu gặp mặt đã để lại ấn tượng quá sâu đậm với anh...

Kiba đâu biết, Kaori chính là nàng Thiên Sứ anh đã cứu đêm hôm trước.....

Đêm nay, liệu khi gặp Thiên Sứ, anh có biết đó chính là Kaori?

Bánh xe định mệnh bắt đầu những lượt lăn bánh đầu tiên giữa hai người...

3. Chương 3 : Chạm Mặt

Bầu trời đêm tối mù mịt, ánh trăng non không đủ ánh sáng để làm sáng cái khoảng trời tối tăm ấy, thậm chí... nó còn làm cho người ta sợ hãi hơn. Những truyền thuyết, lời đồn đại ghê rợn về đêm trăng non khiến con người ta cảm thấy nổi gai ốc. Giống như đêm nay, một mảnh trăng nhỏ, sắc nhọn, mập mờ lúc ẩn lúc hiện qua các đám mây...

“ Trời gì đâu mà tối thui thế này?”- Một người đàn ông, tay xách cặp, mặc một bộ đồ vest màu xanh, chân đi đôi giày da bóng lũng, rảo bước trên con phố vắng người. Ông là một giáo sư của một trường đại học, đang trở về nhà sau một ngày làm việc mệt nhọc.

Trời đêm nay làm ông nhớ tới những lời của bọn học trò trong lớp Khoa Học mình dạy hồi chiều. “ Nghe nói vào đêm trăng non sẽ có một cái gì đó rất kinh khủng xuất hiện, xé nát những ai đi vào nửa đêm ra từng mảnh, và bọn chúng sẽ ăn những đồng thịt rơi vụn của người đó trên đường đi”.

“ Thật vớ vẩn!”- Ông ta nghĩ, nâng cái cặp lên một chút- “Bọn sinh viên Khoa học này thật là nông cạn, làm gì có thứ đó trên đời này chứ!?”

Bước chân của ông ngày càng nhanh, ông đang muốn về nhà thật sớm, cơn đói bụng đang cào cào thành ruột của ông.

* Vút*

“ Hửm?”- Ông quay lại- “ Hình như... có ai đó vừa đi ngang qua thì phải...”

Không bận tâm nhiều, ông ta tiếp tục bước, leo lên một con dốc thoải.

* Vút*

Ông bắt đầu run lên khi cái cảm giác có cái gì đó đang đi sau lưng mình ập tới.

“ Ai đó?”- Ông ta nói to lên, nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng và một cơn gió lạnh thổi qua mặt. Sau khi yên tâm rằng không có gì, ông ta quay lại, tự trấn an bản thân. “ Không có gì! Mình ngớ ngẩn thật”

Ý nghĩ ấy vừa dập tắt thì một bóng đen xuất hiện trước mặt ông. Trông nó giống như một người, đang đứng trừng trừng nhìn người đối diện. Vị giáo sư lùi lại, mồm lấp bắp liên tục “ Nếu là trộm thì mau đi đi, tôi không có gì đâu mà cướp!” Ông lục lọi trong cặp, cố gắng lấy cây đèn pin ra, bật sáng nó lên để xem mặt tên đó là ai.

“ Cái... cái quái gì thế này?”- Đứng trước mặt ông là một người... đúng hơn là một con quái vật theo suy nghĩ của ông. Nó nhìn ông bằng hai con mắt đỏ lè, nụ cười man rợ để lộ hàm răng nhọn hoắc như những mũi dao. Vị giáo sư đánh rơi cây đèn pin, lùi thêm mấy bước nữa, ông ta quay đầu, cố gắng chạy thật nhanh.

* Vút *

* Phập*

Móng tay dài ngoằng của tên quái vật đâm vào lưng ông ta, máu chảy ra, đổ thẫm thẫm qua cả cái áo bên ngoài. Vị giáo sư đau đớn, ngã xuống, cố gắng lết từng bước, hi vọng sống sót.

“ Cứu... cứu tôi với...”- Ông ta thều thào, quên cả đau.

* Ha ha ha ha*

Tên quái vật cười lạnh lạnh, giơ đôi tay gớm ghiếc dính đầy máu ra, đặt lên đầu vị giáo sư...

“ A aaaa!!!”- Tiếng thét trong đêm tối mịt, xuyên qua không gian.

“ Linh hồn... linh hồn...”- Tên “quái vật” rên rỉ, đến khi một mớ ánh sáng màu xanh hiện lên trên tay hắn, hắn mới buông tay, lao vút vào màn đêm, bỏ lại vị giáo sư nằm gục xuống, ông ta đã chết...

“ Tiếng thét vừa rồi là sao?”- Kaori giang rộng đôi cánh trên bầu trời, bay mỗi lúc một nhanh, tiếng thét vừa nãy làm cô có linh cảm không tốt.

“ Ám khí đã đi qua đây...”- Kaori nhìn xuống mặt đất và theo phản xạ, cô lấy tay bịt miệng lại. Ngay dưới là một xác người đang nằm trên vũng máu, Kaori bay xuống. Đứng cách cái xác khá xa nhưng cô đã nghe phảng phất mùi máu tanh, thật kinh khủng!

Kaori đi tới gần, chậm rãi, lấy hết dũng khí, dùng tay lật ngửa cái xác lên, đôi mắt trắng dã, miệng há to ra hoảng sợ.

“ Người đàn ông này đã mất linh hồn. Thật kinh khủng. Tên quỷ này hành động man rợ quá!”

Ám khí ngày một nồng nặc. Một sự thôi thúc vô hình đẩy Kaori phải bay đến khu rừng sau núi.

“ Cái... quái gì thế này...?”- Kaori ngược nhìn lên trời, những đốm sáng dài, mang một màu xanh ghê rợn đang bay tứ tung, nhưng hình như chúng đều có một đích đến, ở đâu đó trong khu rừng...

Kaori định bay theo chúng, đột nhiên một tên Quỷ xuất hiện, cô vội nấp đi. Các cuộc đi săn của cô ngày càng trở nên kỳ lạ và đầy rẫy khó khăn khi cơn mưa máu ấy đổ xuống.

“ Không biết khi nào Thiên Sứ mới xuất hiện”- Một tên nói, giọng khò khè.

Tên kia gật đầu đồng tình. “ Đứng gác ở đây thật là chán. Tại sao Hoàng Tử lại kêu tội mình chứ!? Á ta xuất hiện lúc nào thì giết lúc ấy thôi!”

* XOẸT*

Hắn ta vừa dứt lời thì đột nhiên bị xé ra làm hai và tan biến.

“Ai?”

Một bóng người đứng trước mặt tên còn lại, hắn ta run rẩy, người đó có một đôi cánh to dài màu trắng, tinh khiết.

“Thiên... Thiên sứ...!”

* XOẸT*

Kaori vung cho hắn một đường phép, tên quỷ xấu số biến mất, tạm thời, cô đã vượt qua được trở ngại đầu tiên.

“ Ái chà... nàng Thiên Sứ đến sớm hơn ta nghĩ...”- Kiba ngồi ngoài vườn, nhấm nháp một ly trà, miệng nở một nụ cười ma mẫn.

Rusia, Shita và Kepi đứng kế bên, im lặng, nhìn vị hoàng tử đang điềm nhiên thưởng thức trà, không chút do dự.

“ Đi thôi nào...! Ta cứu cô ta một lần rồi! Để xem lần này cô ta có thể tự giải cứu mình hay không...?”

Bốn đôi cánh đen giang rộng, bay sâu vào trong rừng.

Kaori bay qua những rừng cây to lớn, giết tất cả những tên quỷ cản đường cô. Cô tự nhủ từ giờ phút này mình không thể nhân nhượng được nữa!

“ Gan nhỉ!? Thiên sứ mà dám bay vào chốn địa ngục sao?”- Một giọng nói cất lên khiến Kaori khựng lại, nhìn xung quanh khoảng không gian đen ngòm.

“ Người là ai?”- Cô thét lớn, đôi mắt rực lửa vì giận dữ nhìn quanh quẩn.

“ Kẻ đứng đầu khu rừng, người mà nàng muốn giết đây!”- Hắn ta trả lời bằng giọng ngạo mạn, khinh thường.

Kaori ngược lên, một bóng đen bay xuống, đứng đối diện cô, hắn ta cười, một nụ cười mang đậm chất của một tên Quỷ. “ Người là [Con trai của Quỷ Vương]?”

“ Rất thông minh!” – Hắn khẽ cười, phất tay, một ngọn lửa xanh hiện ra, soi sáng nơi hắn đang đứng.

“ Nếu thế thì... ta sẽ giết ngươi ngay tại đây!”- Kaori giương cao cây cung bạc lên, giọng sắc lạnh.

Hắn lại cười. “ Nếu trò chơi dễ như thế này thì còn gì là vui nữa? Chút thì chúng ta nên “ tập thể dục” trước khi bắt đầu.” Nói rồi, hắn búng tay, một vòng tròn Quỷ bao quanh nàng Thiên Sứ.

Kaori lại gặp phải tình huống giống y như hôm qua. Nhưng lần này cô có vẻ kiên định hơn trước, cô đã sẵn sàng đối mặt với chúng.

Bọn Quỷ lao vào như muốn ăn tươi nuốt sống Kaori, dồn dập. Cô đâm, rồi lại né, rất nhanh. Nhưng tốc độ của bọn chúng còn nhanh hơn cô, chúng bu vào, làm cô nghẹt thở, hơi thở hôi thối của chúng phả vào mặt cô, khiến cô khó chịu.

“Linh hồn của người...”

Kaori thở khó nhọc, mắt nhắm mắt mở, cô dùng hết sức lực để phát ra “Ánh sáng Thiên Sứ”.

Phút chốc, bọn Quỷ đã tan biến đi quá nửa, còn Kaori thì mệt lử vì vừa mới tiêu tốn khá nhiều năng lực.

“Tối nay vậy là đủ rồi!”- [Con trai của Quỷ Vương] nói, vỗ tay ba cái, tất cả biến mất- “Chúng ta sẽ còn gặp lại nhau. Tối mai, ta sẽ nângthử thách lên một chút. Nếu người có đủ can đảm thì cứ tới”- Hắn bay đi, mất dạng sau khi để lại một lời khiêu khích.

Kaori đỡ đầu. Sau mười giây, cô tự định thần lại, bay ra khỏi khu rừng. [Con trai của Quỷ Vương], cuối cùng cô đã được tận mắt chứng kiến. Giọng nói lạnh băng, không có hơi ấm, khuôn mặt hoàn toàn vô cảm. Ngay cả khi hắn ta nở nụ cười cũng thật đáng sợ...

...Thật đáng sợ...

Sáng hôm sau#

“Cậu lại bị thương rồi đây nè!”- Hikari khịt mũi, cầu nhàu, cô nâng cánh tay của Kaori lên, xem xét.

“Tớ không sao, nhầm nhò gì mấy cái vết thương này.”- Kaori gạt nhẹ tay ra, bình thản trả lời, mắt nhìn lơ đãng ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài, đám nữ sinh nhao nhao lên khi Kiba bước vào lớp.

“Kiba, chào buổi sáng!”- Một người phấn khích nói to. Kiba cười, chào lại, đám nữ sinh trở nên phấn khích quá mức vì nụ cười dịu dàng chết người ấy.

“Thật ồn ào, phiền phức”

Kaori chán nản nhìn đám đông, vừa lúc bắt gặp Kiba đang nhìn mình, cô quay mặt đi, rất nhanh.

“Chào buổi sáng, Kaori”

Kiba đã đứng kế bên từ lúc nào.

“Kiba, chào...!”- Hikari lên tiếng, má cô ứng ứng, miệng nở một nụ cười ngượng ngùng.

“Chào cậu!”- Kiba lại cười.

Kaori vẫn không quay lại. Cô giả vờ không để ý.

“Sao Kiba quan tâm tới Kaori thế nhỉ?”- Đám nữ sinh đứng ngoài bắt đầu xì xào. “Cô ta có quan tâm gì tới cậu ấy đâu!”

Kiba cố nép sang khe giữa hai cái bàn, nhìn Kaori, cô vẫn điềm nhiên ngắm cảnh, đôi mắt lạnh lùng nhìn ra khoảng không phía xa.

“Tớ muốn nói chuyện này, kể từ hôm nay...”- Kiba chống hai tay lên bàn-“Nếu như tớ không làm cậu cười được trong vòng một tháng, thì tớ sẽ đi khỏi cái trường này ngay lập tức”.

“EHHH???”- Đám nữ sinh kinh ngạc, bọn họ biết là sẽ không có hi vọng để có thể làm được điều đó. Và nếu vậy thì... Kiba chuyển trường, thân tượng của họ sẽ đi mất...

“Cứ việc!”- Kaori bình thản, mắt vẫn hướng ra ngoài. Trong lòng cô đang có một mớ hỗn độn những câu hỏi thắc mắc về lời tuyên bố vừa rồi của Kiba.

Kiba nhún vai, đi ra khỏi lớp. Anh cũng không biết lúc này mình vừa nói cái gì. Chỉ biết khi thấy đôi mắt ấy của Kaori, anh không thể kiềm chế được bản thân. Dường như giọng nói và ánh mắt của Kaori đã in đậm trong bộ nhớ của anh. Cô ấy... đẹp như một Thiên Thần... nhưng lại là thiên thần địa ngục.

Đầu óc Kaori rối như tơ vò, hiện tại cô cũng không biết phải làm sao, cứ nhớ lại câu nói lúc này của Kiba là lại cảm thấy run hết người. Một phần là vậy, nhưng cô nghĩ Kiba sẽ sớm bỏ cuộc vì cảm xúc trên khuôn mặt của cô đâu dễ cho người khác điều khiển?

Nhưng có lẽ... Kaori đã nhầm...

4. Chương 4 : Nước

Nữ hoàng ngồi xuống cái ghế mạ vàng trong phòng mình, thở dài đầy mệt mỏi. Bà đang có quá nhiều nỗi lo, nhưng đa phần là dành cho “ Julia”, cô Thiên Sứ đặc biệt, mà bà đã phá vỡ thế giới con người để làm một sứ mệnh quan trọng. Đến giờ thì bà vẫn còn thấy ân hận! Ân hận... vì bà cảm thấy mình đang dựa vào “ Julia” để trút giận việc cá nhân năm xưa... của bà...

“ Thừa Nữ hoàng...”- Thiên Sứ Nước nhẹ nhàng đẩy nhẹ cánh cửa gỗ, tiến vào một cách e dè.

“ Watery...”- Giọng Nữ hoàng khê khàng, nụ cười đầy thanh khiết- “ Con vào đi!”

Watery tiến lại cái cửa sổ to lớn, mở màn cửa ra, ánh sáng rọi vào, chiếu xuyên qua làn tóc uốn gọn, xuyên suốt tựa làn nước của cô.

“ Nữ hoàng vẫn còn lo cho Julia?”- Watery bắt đầu đặt câu hỏi.

“ Con đã thấy rồi đó, ta không cần phải trả lời nữa.”- Nữ hoàng ngồi thẳng dậy, mắt nhìn Watery.

Bà đứng dậy, đi lại đứng kế bên nàng Thiên Sứ có vẻ đẹp đầy dịu dàng đó. Watery là [Thiên sứ Nước], cô có một mái tóc dài trong suốt, đôi mắt xanh dương đầy thuần khiết. Ngoại hình và khuôn mặt thanh tú của cô toát lên một vẻ thật dịu dàng nhưng cũng thật mạnh mẽ.

Hai người im lặng, ngẩng nhìn khu vườn hoa đang khoe sắc bên dưới qua khung cửa sổ. Một giây... hai giây trôi qua...

“ Nữ Hoàng, nhân tiện...”- Watery lên tiếng- “ Thần nghĩ...”

Nữ hoàng có thể thấy rất rõ vẻ đắn đo trên khuôn mặt xinh đẹp đó. Bà cười, ôn tồn. “ Nói ta nghe nào, con gái”

Hít một hơi thật sâu, Watery cất tiếng:

“ Thần sẽ đến thế giới con người, để giúp đỡ Julia!”

Ánh mắt của Nữ hoàng thoáng ngạc nhiên, bà đưa mắt nhìn phong cảnh bên ngoài, suy nghĩ miên man...

“ Được rồi...! Con đi đi!”

“ Nữ hoàng không cẩn thận sao?”- Watery ngạc nhiên, tuy đây không phải là lần đầu tiên Nữ hoàng đồng ý yêu cầu của cô, nhưng để cô làm một việc nguy hiểm như lần này thì... đây là lần đầu tiên.

“ Ta có cần con cũng vô ích! Con là một người kiên định và giữ vững quyết tâm mà. Đi đi.”

“ Cảm ơn, Nữ Hoàng!”

“ Mẹ!”

Watery nhìn Nữ hoàng, ngạc nhiên.

“ Hãy gọi ta là [Mẹ]. Đến giờ ta vẫn thắc mắc, tại sao từ nhỏ con không gọi ta như thế?”

“ Đó là do...”- Watery đắn đo, bồn chồn không biết phải trả lời như thế nào.

“ Có phải là do... Con chỉ có một người mẹ là [Nữ thần Biển]?”

Trái tim Watery bỗng đau nhói. Cô vẫn nhớ như in cái ngày ấy. Mẹ cô... đã chết dưới tay [Quý Vương]. Lúc đó cô chỉ mới bảy tuổi, tận mắt chứng kiến mẹ mình bị đâm. Trái tim non nớt đó không thể chịu đựng hết nỗi đau. Thù hận dâng trào, Watery thù hận bọn Quý đến tận xương tủy.

Sau mất mát thương tâm ấy, Watery được [Nữ hoàng của các Thiên Sứ] đưa về nuôi nấng. Nữ hoàng phong cho cô là [Thiên Sứ Nước]. Cô không bao giờ gọi bà là mẹ, bởi trong tim cô, hình ảnh người mẹ kia vẫn còn, và cô sợ, người này sẽ rời xa cô nếu như bà ta là [mẹ] của cô...

Cô muốn giúp “Julia”, muốn trả thù ẹ cô. Và muốn bảo vệ người [MẸ] thứ hai, ngay lúc này...

“ Thừa mẹ...”- Watery nói, chậm rãi. Bao nhiêu năm rồi, cô mới nói lại chữ [Mẹ] thiêng liêng ấy?

Nữ hoàng im lặng, bà nhìn Watery. Mười năm, mười năm rồi, đây là lần đầu tiên...

“ Tốt... Rất tốt... Bây giờ...”- Nữ hoàng gạt những giọt nước mắt đang lăn xuống má của mình- “ Con có thể đi được rồi, con của ta, hãy bảo trọng...”

Watery nhẹ nhàng ôm lấy người mẹ của mình, cười buồn...

“ Con đi đây, tạm biệt mẹ...”

Watery chạy ra khỏi phòng, mắt hút.

“ Tạm biệt con gái!”- Nữ hoàng lầm bầm.

.....

Thế giới con người#

Nhà của Kaori...

Cô đang đón tiếp một vị khách vô cùng đặc biệt, đó là.. một người chị.

“ Tại sao chị lại đến đây, Watery?”- Kaori dẫn Watery vào phòng khách, sai ông quản gia đi lấy trà.

“ Chị muốn giúp em!”- Giọng Watery bình thản.

Kaori đã tuyên bố khi ở Thế giới Thiên Sứ rằng, cô sẽ làm một mình, không để ai dính líu vào, cô không muốn ai hi sinh vô ích. Không ngờ, người chị Watery dịu dàng, cứng rắn lại tới đây, quyết định giúp cô, và cô biết chắc là mình sẽ không thể nào thay đổi được ý định của người chị này.

“ Rất nguy hiểm, chị biết đấy, đừng chơi đùa với sinh mạng của mình. Chị đang là bất tử, nếu như...

“ Chị cũng giống em thôi, cả hai đều là bất tử, chị muốn làm điều gì đó, ẹ và em...”- Watery cắt ngang lời Kaori.

“ Mẹ?”- Kaori thắc mắc- “Ý chị là Nữ hoàng của chúng ta?”

Watery gật đầu, cô đoán “ Julia” đang thắc mắc không biết tại sao cô lại gọi Nữ hoàng là [Mẹ]. Thế là cô bắt đầu giải thích điều nan giải cho “Julia”, kể lại cuộc nói chuyện giữa cô và Nữ hoàng.

“ Nói vậy là... chị đã đồng ý bà ấy là [Mẹ]?”

“ Ừm”

Kaori thoáng thất vọng. Từ nhỏ tới giờ, Nữ hoàng không bao giờ cho cô gọi bà là [Mẹ], trong khi các anh chị đều được phép. Dĩ nhiên Kaori cũng đã thắc mắc điều này rất nhiều lần với Nữ hoàng, nhưng câu trả lời nhận được thật không chính đáng.

Ông quản gia đi vào, đặt hai cái tách xuống, rót trà vào.

“ Ông Fushi, lâu quá không gặp!”- Watery ngược nhìn người đàn ông có bộ râu rậm bạc trắng trùng màu với mái tóc, mặc một bộ vest đen và thắt một cái cà vạt cùng màu, đôi mắt sáng ngời đầy phúc hậu, mỉm cười đầy thân thiện.

“ Cô Watery, trông cô vẫn xinh đẹp như ngày nào!”- Ông ấy cười, hiền lành.- “ Hai người cứ nói chuyện, tôi sẽ đi làm bữa tối”

“ Em ăn tối sớm vậy sao? Hoàng hôn mới tắt thôi mà?”- Watery thấy khá kỳ lạ khi Kaori bắt đầu bữa tối khá sớm.

“ Em phải tranh thủ, để còn phải chuẩn bị đi sẵn”- Kaori uống nốt ngụm trà trong tách, đặt xuống.

Im lặng kéo dài...

“ Mà này... em có thể cho chị xem những tài liệu của bọn Quỷ không?”- Yêu cầu của Watery được Kaori đồng ý ngay. Cô dẫn chị mình ra ngoài, bước dọc hành lang lớn được trải thảm, hai bên treo những bức tranh cổ xưa. Kaori đột ngột dừng ở một căn phòng nằm ở bên trái, cánh cửa bằng gỗ, nằm lọt thỏm bên trong bức tường.

Mở cánh cửa ra, bên trong là cả một thế giới sách. Ba hàng tủ sách cao chót vót tới tận trần nhà để đầy những cuốn sách dày cộm. Một cầu thang uốn lượn ngay góc phải, dẫn lên từng tầng của tủ sách. Có tất cả năm tầng sách, mỗi tầng khoảng sáu kệ.

“ Tài liệu được đặt trên bàn”- Kaori hướng dẫn cho Watery tới cái bàn hình chữ nhật to đặt ngay giữa phòng, trên bàn là từng lọn giấy được đặt chồng lên nhau. Watery kéo chiếc ghế được trạm trổ tinh xảo ra, ngồi xuống, thận trọng mở từng tờ giấy ra như mở một báu vật gia truyền, đọc chi tiết.

“ Đây là những tài liệu ghi lại những vụ giết người liên quan tới bọn chúng. Trong đó, có hơn ba trăm thần và thiên sứ bị giết, còn lại hầu hết là con người.”

Watery yêu cầu lọc ra những tài liệu ghi những vụ giết người liên quan tới Thần thánh và Thiên sứ, Kaori làm theo. Cô hi vọng là sẽ có vụ của mẹ mình trong số này.

“ Đây rồi!”

Watery nhìn sơ qua hình ảnh được vẽ trong giấy, nó diễn tả lại cảnh mẹ cô đang bị Quỷ đâm vào ngực. Cô cảm thấy có một luồng điện chạy khắp cơ thể, thù hận và pha lẫn cả đau thương tràn về cùng một lúc, xâm chiếm lấy đầu óc cô.

“ Mưa rơi, rải rích, một màu máu...”

Umiko đang bị thanh trừng bởi thanh gươm của quỷ dữ...”

Ngoài hình ảnh, trong tờ giấy chỉ có mỗi hai câu đó.

“ Watery, chị làm sao vậy?”- Kaori lên tiếng chặn mất mạch suy nghĩ của Watery.

“ À... không có gì!”

“ Quần gia gọi mình xuống ăn tối, chị đi chứ?”

“ Cảm ơn em, chị nghĩ sẽ ngồi đây một lát...”

Nhìn cử chỉ một mình của Watery, Kaori biết mình không nên nói nhiều thêm, cô yên lặng quay gót, đi ra ngoài.

Còn lại một mình, Watery có thể suy nghĩ thông suốt hơn, cô đã có quyết định cho chính mình...

11h đêm....

Chuyến đi sắp bắt đầu, Kaori dặn dò Fushi một số điều. Cô nhìn Watery, rồi dang rộng đôi cánh, bay vút đi.

Kaori nhớ tới lời thách thức của tên Quỷ hôm qua, cô bay nhanh tới khu rừng. Âm khí đã bắt đầu lan tỏa.

Khu rừng vẫn mang một màu sắc ghê rợn đặc trưng, những rừng cây cao, Kaori bay sâu vào trong đó, nhẹ nhàng, không gây tiếng động.

* VÚT*

“ Nàng đến đúng giờ đấy nhỉ?”- Hắc đã xuất hiện, giọng nói đó, như muốn đâm thủng tim người khác, ghê rợn.

“ Bây giờ chúng ta bắt đầu thử thách chứ?”

Kaori nhìn quanh quần bằng con mắt giận dữ. Cái gì sẽ đến?

Xoẹt

Chưa kịp định thần, Kaori đã bị chém ngay cổ tay một đường. “Tên này nhanh quá!”. Hấn đứng đối diện, nhìn chăm chăm cô, như muốn ăn tươi nuốt sống. Kaori ôm cánh tay đang rỉ máu của mình, cô cảm thấy, hấn là một người khá mạnh, hơn những tên khác.

“ Bắt đầu đi!”

Tên đó lao tới, theo phản xạ, Kaori né sang một bên, nhưng ngay lập tức, cô lại bị đánh phăng vào một thân cây gần đó. Kaori rút thanh kiếm ra, chém lên vai hấn một đường. Hấn dừng lại ít phút, rồi lại lao tới. Kaori chém hấn thêm một lần nữa, rồi bay thật nhanh, luồn qua các rặng cây. Như một con sư tử vớ được một con mồi béo bở, hấn đuổi theo Kaori tới tấp. Nàng thiên sứ bay vút lên trời, bay lướt nhanh hơn gió.

Ngoảnh lại đằng sau kiểm tra, tên đó đã biến mất...

Hấn biến đi đâu?

“ Nhìn đi đâu... đối thủ đang ở đằng sau ngươi đây!”

Kaori giật mình, quay phắt lại, hấn cầm lấy tay cô, vật xuống. Kaori đang rơi, đôi cánh của cô như tê dại đi.

Bịch

“ A...!”- Kaori rên khe khẽ, cô ngồi dậy. Trong lòng cô bây giờ, sự tức giận đang phun trào.

Tên kia bay tới gần, Kaori liền lấy kiếm đỡ, một tiếng keng chói tai vang lên, thanh kiếm của hấn và của cô cọ xát vào nhau.

“ Chuẩn bị chết đi”- Kaori đe dọa. Khuôn mặt tên đó vẫn bình tĩnh.

“ Có vẻ như Thiên Sứ đang tức giận!”- Rusia bay đến kế bên Kiba- “ Liệu Shita có sao không?”

“ Dừng lo”- Kiba vất chéo chân, bình thản- “ Cậu ta sẽ biết xử lý mọi tình huống.”

Kaori tách kiếm ra, đâm vào bụng hấn. Trúng phóc! Nhưng chuyện gì thế này? Hấn chỉ lùi ra, mà không bị tan biến sao? Kaori đã thấm mệt, cô thở hồng hộc, đồng tử dần ra nhìn vào vết thương trên bụng hấn. Máu chảy ra, nhưng hấn không tỏ vẻ gì là đau đớn.

“ Shita đã được cha ta bảo vệ. Ông ta làm một lá chắn quanh thân người cậu ta. Cả ngươi và Kepi cũng vậy!”- Kiba giải thích cho Rusia trong khi cô ta đang căng mắt ngạc nhiên hỏi vì sao tên đồng minh của mình không tan biến.

Kaori đờ cứng người, bây giờ cô biết phải làm sao. “Mình sẽ chết dưới tay hấn?”

“ Trò chơi kết thúc!”- Hấn nói, vung kiếm lao tới, Kaori nhìn hấn, chân tay tê dại, không biết phải làm gì. Ngay lúc này, cô cảm thấy mình thật vô dụng.....

PHẬP

“ Hự...!”

Đồng tử của Kaori dần ra, cả tên kia cũng lấy làm ngạc nhiên...

“ WATERY!!”

Trước khi Kaori la lên, Watery đã ngã xuống, máu từ ngực chảy ra, thấm ướt cái áo trắng tinh. Kaori vội vã nâng đầu Watery dậy, giọng luống cuống, run run. “ Chị Watery, nhìn em đi, em sẽ cầm máu cho chị!”

“ Julia, em không sao... chứ?”- Watery thều thào, thở hồng hộc, mồ hôi túa ra.

“ Tại sao chị lại ra khỏi nhà? Em đã nói là đừng có ra ngoài rồi mà...?”-Kaori dồn dập hỏi. Cô rất sợ giây phút này, nếu cô buông tay ra khỏi ngực của Watery, cô sẽ mất người chị này mãi mãi...

“Cuộc chia ly lâm li bi đát này có vẻ như không nằm trong kế hoạch của bọn ta!”- Ba tên còn lại bay xuống, đứng kể tên kia.

“ Đừng có giở cái giọng đó ra. Ta sẽ giết hết các ngươi!”- Kaori phẫn nộ.

“ Trò chơi tối nay đã kết thúc rồi! Bọn ta phải đi đây!”- Tên cầm đầu nói và cả bốn bay đi, mất hút.

Kaori giận dữ nhìn theo, rồi lại cúi xuống nhìn người chị của mình.

“ Có vẻ như... chị sẽ không được gặp lại [mẹ]...!”- Watery bây giờ đã rất yếu ớt.

“ Chị đừng có nói vậy, chị chỉ mới nhận Nữ hoàng là mẹ thôi. Chị phải sống, chị phải sống để có thể chăm sóc bà ấy! Nếu bà ấy biết chị như thế này thì bà ấy sẽ đau khổ tới nhường nào cơ chứ?”- Kaori bắt đầu khóc, nước mắt của cô rơi xuống cánh tay đang ấn chặt vết thương.

“ Chị biết, nhưng chị đã yên tâm rồi, bởi vì chị còn có em, em sẽ cứu mọi người thoát khỏi quỷ dữ, chị không thể để em chết...”

Mắt của Watery sắp nhắm lại, nó đang cố gắng nhìn những hình ảnh cuối cùng trước khi ngừng hoạt động...

“ Chị và Nữ hoàng chắc là không có duyên làm mẹ con...!”

Thân người của Watery đang phát sáng, Kaori biết đã tới thời điểm, cô cuống cuồng giữ chặt lấy chị mình, như một niềm hy vọng nhỏ nhoi.

“ Đừng!!!”

“ Nói với mẹ là chị rất yêu bà ấy...!”

Khuôn mặt Kaori giàn giụa nước mắt, cô ôm lấy chị mình.

Watery, bây giờ... cô cảm thấy rất bình yên, cô không còn gì để lưu luyến ở nơi đây...

“ [Nữ thần biển], con sắp đến với mẹ rồi đây!”

Tan biến... Watery... đã biến mất.

Kaori ngồi lặng hồi lâu. Cô vừa mất đi một người chị. Một người chị dịu dàng, mạnh mẽ với trái tim rắn rỏi, một người chị....

Kaori lặng lẽ bay về dinh thự, lòng cô nặng trĩu...

Sáng hôm sau#

“ Kaori, cậu làm sao vậy?”- Hikari đã cố gắng bắt chuyện từ sáng, nhưng Kaori vẫn im lặng lờ đi. Hiện tại cô đang chịu một cú sốc thương tâm quá lớn lao...

Kiba bước vào, hỏi thăm Hikari lý do khi thấy Kaori như thế. “Chịu”, Hikari nhún vai, bất lực.

Kiba nhướn mày, đi tới gần, nhìn Kaori... Anh ngạc nhiên, lần đầu tiên, anh thấy đôi mắt vô hồn ấy có cảm xúc. Tim anh bỗng đau nhói...

Kaori đang khóc... Nước mắt đang lăn trên má của cô... Bất giác, Kiba lấy tay quệt đi giọt nước mắt ấy, Kaori liền đẩy tay ra.

Thăm sâu trong tâm hồn, Kiba cảm thấy... hình như mình vừa làm điều gì đó có lỗi với Kaori...

5. Chương 5 : Hôn Phu

Kaori đứng dậy, đi ra khỏi lớp. Bỏ lại đằng sau những lời thì thầm bàn tán của một số người tò mò.

“ Watery...”

Cô thơ thẩn ra sau sân trường, ngồi xuống thảm cỏ xanh mướt. Dưới cơn mưa hoa anh đào đang rơi vì gió, cô lại nhớ về người chị có đôi mắt xanh dương dịu dàng đó. Tại sao lại là Watery? Kaori đang lo lắng không biết nên nói với Nữ hoàng như thế nào. Nếu như nói không đúng lúc, bà có thể bị kích động mạnh. Nỗi lo lắng lan tỏa khắp người cô, một cái rùng mình bất giác khiến cô có thể cảm nhận được điều đó.

“Quả nhiên là cậu ở đây!”- Sau một hồi tìm quanh sân trường, Kiba đã tìm thấy. Kaori ngồi dưới cây hoa anh đào, gió thổi làm làn tóc nâu của cô bay bay nhẹ nhẹ, đôi môi mở hé hé, mắt đờ đẫn buồn. Những cánh hoa rơi xuống, cuốn theo chiều gió, một vài cánh vương trên tóc của cô. Kaori quay mặt sang nhìn Kiba. Bất giác, tim anh lệch một nhịp, hình ảnh đó như đã xoáy sâu vào tim anh.

“Cậu tới đây làm gì?”- Kaori lạnh lùng hỏi, đôi mắt buồn kia đã biến đi đâu mất. Thay vào đó, lại là sự vô cảm như thường lệ.

“Tớ muốn biết cậu như thế nào? Tại sao lúc này... cậu lại khóc?”- Kiba hỏi, nhìn chằm chằm Kaori. Mắt Kaori nhìn lên trời, dường như cô đang cố che giấu sự đau buồn của mình.

“Không liên quan đến cậu!”- Giọng Kaori vẫn giữ vẻ lạnh lùng.- “Hãy để tôi một mình”.

Kiba ngồi xuống. Kaori có thể cảm nhận được hơi ấm yếu ớt tỏa ra từ người anh. Cô cảm thấy phần lớn là một sự lạnh lẽo, một sự lạnh lẽo đầy dịu dàng chất chứa trong đôi mắt tím ấm áp kia.

“Nhưng bây giờ thì nó có liên quan rồi đấy. Không nhớ hôm qua tớ đã nói gì với cậu à?”- Giọng của Kiba đã chuyển sang lo lắng.

Kaori bắt đầu nhớ lại... “Nếu như tớ không làm cậu cười được trong vòng một tháng, thì tớ sẽ đi khỏi cái trường này ngay lập tức!” Cô cảm thấy chột dạ, tim cô bỗng đập nhanh, không rõ nhịp.

“Bây giờ thì nói cho tớ biết có được không? Tại sao lúc này cậu lại khóc?”

“.....”

“Sao nào?”

“.....”

Dường như sự im lặng là câu trả lời mà Kaori cho là thỏa đáng nhất. Kiba nhìn cô, một sự khó chịu lan tỏa như xung điện đi khắp người anh. Anh đẩy cô nằm xuống thảm cỏ, lấy tay mình khóa bàn tay nhỏ nhắn trắng muốt ấy lại, đôi mắt tím như xoáy sâu vào tròng mắt màu nâu nhạt đó.

“Tớ chỉ muốn nghe chính miệng cậu trả lời, chứ không phải là sự im lặng!”- Giọng Kiba đều đều. Kaori vẫn không có phản ứng. Cô ngạc nhiên nhìn tên con trai đang ép cô vào thế bị động chằm chằm.

“Thế cậu có bao giờ bị mất người thân chưa?”

Cuối cùng Kaori cũng chịu nói ra.

Kiba nói lỏng tay, Kaori ngồi bật dậy, quay người nhìn đi chỗ khác. Trong lòng cô, một sự khó chịu đang dâng trào.

“Bây giờ thì cậu biết rồi đó! Để tôi một mình có được không?”

Kiba nhìn Kaori hồi lâu, anh đứng dậy, chào tạm biệt và bước đi. Nhưng anh vẫn thấy lo lắng không yên. Anh bèn nấp sau một bức tường gần đó, xem xét tình hình.

“Hic...”

Quả nhiên là vậy...! Cô ấy vẫn tiếp tục khóc!

Trái tim ác quỷ bằng giá của anh dường như đang tan chảy. Nó tan chảy khi bắt gặp một cô gái xinh đẹp lạnh lùng. Tan chảy... khi thấy cô ấy khóc.

.....

Kaori lau khô những giọt nước mắt còn vương lại trên má mình, đứng dậy. “ Khóc cũng không giải quyết được gì! Mình sẽ trả thù...! Mình sẽ giết chết tất cả bọn chúng!” . Chân cô rảo bước thật nhanh về lớp, ngồi xuống chỗ của mình, lấy một quyển sách ra, đặt lên bàn và đọc.

“ Kiba này...! Cậu cười thật dễ thương!”- Ai đó đột nhiên buông ra một lời khen khi Kiba cười. Kaori ngước lên, anh lại cười thêm một lần nữa.Chằm chằm nhìn thứ vừa được vẽ lên đôi môi ấy, đầu óc cô bỗng dấy lên một sự khó chịu...

Trong khi đó, tại dinh thự của Kiba. Rusia đang tiếp một người khách đặc biệt.

“ Thừa tiểu thư... Người là...!”

Cô gái có mái tóc vàng xoắn tít đó đặt cái vali bằng da màu nâu xuống,cởi chiếc mũ rộng vành xuống, để lộ một đôi mắt màu nâu khói, nụ cười đầy bí ẩn. Gương mặt của cô ta toát lên một vẻ rất xinh đẹp nhưng lại có chút đáng sợ.

“ Ta là Công Nương Jigoko, tới đây nói với Kiba xác nhận một số chuyện!”- Cô ta lên tiếng, giọng nói hư ảo như vang từ cõi xa xăm nào đó.

“ Người cần Hoàng tử xác nhận chuyện gì?”- Rusia nhướn mày, lộ rõ vẻ nghi ngờ, môi ả bặm lại, chờ đợi những lời lẽ sắp thoát ra từ miệng ả Công Nương kia.

“ Ta cần dấu máu của anh ta để in vào bản kí kết vợ chồng!”

Rusia ngạc nhiên, ả ta dờ ra, chưa hiểu ả Công Nương kia đang nói cái quái gì! Tuy nhiên, ả vẫn giữ thái độ và giọng nói bình thản: “ Thừa Công Nương, hiện tại Hoàng Tử không có nhà. Vậy nên, nếu Người không phiền, thần nghĩ Người...

“ Ta sẽ vào trong đợi!”- Jigoko ngắt lời Rusia một cách nhanh chóng, cô ta cầm chiếc va li lên, rảo bước vào nhà tự nhiên.

Jigoko: Một [Công Chúa], có thể cho là vậy. Bởi vì cô ta là con gái của [Vua Địa Ngục]. Cô ta sở hữu một gương mặt xinh đẹp, một vẻ đẹp đáng sợ. Là [Hôn phu] của Kiba. Nụ cười của cô ta có thể làm xiêu lòng bất cứ ai, sau đó nạn nhân xấu số ấy sẽ bị cô ta đem linh hồn về cho [Cha] (Khác với Kiba nhé! Phe Kiba là ăn linh hồn!)

.....

.....

.....

Rusia đi theo Jigoko, cầu nhàu trong miệng. “ Vụ Shita chưa đủ hay sao mà giờ còn một rắc rối đến đây vậy nè!?”

“ Đừng nghĩ ta rắc rối. Thật sự là ta không muốn làm cái nhiệm vụ cao cả này đâu. Nhưng Cha ta lại bắt ép chính tay ta phải xin được dấu máu của Kiba, cho nên ta mới có mặt ở đây!”

Jigoko lên tiếng làm Rusia giật mình. ả hơi ngượng và cảm thấy chút sợ hãi.

“ Thần xin lỗi..!”- ả nói, giọng điệu không thành tâm cho là mấy.

Jigoko phẩy tay, ra dấu bỏ qua.

Rusia dẫn Jigoko đến phòng ngủ dành cho khách. Sau khi sắp xếp và dọn dờ đôi chút với Jigoko, ả quay đi, ra ngoài và đóng cửa.

Cách đó, tại phòng khách lầu trệt, Shita ngồi trên cái ghế cao bọc da,ngắm nhìn những tia lửa xanh lè đang cháy trong lò sưởi, đôi mắt màu đỏ của hắn không chớp hồi lâu.

“ Người yêu nàng Thiên Sứ ấy thì sao? Cô ta đã chết, do chính tay người giết. Người còn muốn gì nữa?”

Shita thờ dãi. Cả ngày nay hắn nói rằng hắn muốn ở một mình, nhưng Rusia và Kepi cứ lặp đi lặp lại chuyện ấy bên tai hắn.

“ Để ta một mình, Rusia!”

Giọng hần xem chừng đã trở nên bức bối. Rusia tiến vào, quỳ kế bên hần.

“ Tại sao người lại yêu cô ta?”

“ Đừng nói nữa! Người câm miệng đi!”

“ Tình yêu không lý do à?”- Rusia nhún vai, ả cố tình chọc tức Shita.

Shita bật hần dậy khỏi ghế. Hần lườm ả một cái đầy tức giận.

“ Tại sao?”- Giọng Rusia đánh lại, đục ngầu.

“ Thế người nghĩ tại sao ta lại yêu?”

“ Người yêu nụ cười của cô ta! Đúng không?”

Shita im lặng, lưng dựa vào ghế, tay chống cằm, mắt tiếp tục dán mắt vào cái lò sưởi.

“ Một nụ cười vừa đau thương vừa đem lại cảm giác như được tha thứ! Đúng là bọn Thiên sứ, chính ta còn thấy rung động!”.

“ Đúng!”- Shita lên tiếng, giọng hần nhỏ hơn bao giờ hết.- “ Lần đầu tagặp cô ấy là vào buổi sáng hôm ấy, cô ấy đang đi trên con dốc dẫn vào rừng.

Shita nhăn nhó về đau khổ.... Hần đang nhớ lại cái buổi sáng hôm ấy...

.....

.....

.....

“ Ối!”

Watery ngã xuống do va phải ai đó, cô ngược nhìn người đó bằng đôi mắt xanh trong vắt của mình.

“ Xin lỗi, cô không sao chứ?”- Người đó chìa tay ra, đỡ lấy bàn tay mềm mại trắng muốt của Watery, kéo cô đứng dậy.

“ Cảm ơn anh!”- Cô dịu dàng, cười một cách hơi e dè.

“ Sao cô lại cảm ơn tôi?”

“ Vì anh vừa đỡ tôi đứng dậy, không phải sao?”- Watery lại cười, nhưng tự nhiên hơn.

“ Tôi là Watery, anh là...”

“ Shita!”

Shita nhìn người con gái đó. Cô ấy xinh đẹp tới nỗi không thể diễn tả được, nụ cười đầy thanh khiết, đôi mắt màu xanh trong veo, giọng nói dịu dàng... Bỗng chốc, tim Shita đập nhanh hơn bình thường, hần bỗng quên mất mình là Quỷ khi đứng trước người con gái này...

“ Anh còn việc bận mà, phải không? Mau đi đi!”

Shita vội vã từ biệt, chạy đi. Trong đầu hần vẫn còn in sâu nụ cười ấy.

Vậy mà... Ngay tối hôm đó, hần đã làm tắt nụ cười đó... đã làm tan biến cô gái khiến đầu óc hần rối bời suy nghĩ... Hần đã giết chết cô ấy...

Shita quay về biệt thự, hần không khóc được. Nỗi đau chiếm lĩnh thân thể hần, hần ngồi lì trong phòng khách từ lúc về...

Hần đâu biết Watery cũng như hần, cũng cảm thấy nhớ hần, cảm thấy vui khi nghĩ về hần. Nhưng cô cũng không ngờ rằng mình sẽ chết dưới tay hần...

.....

Chiều buông, từng tia nắng vàng yếu ớt xuyên xuống mặt đất. Kiba trở về nhà, thân người anh mệt mỏi nhưng không để lộ ra ngoài. Anh đi vào phòng khách, nằm xuống cái trường kỷ dài, nghỉ ngơi đôi mắt một chút.

“Thưa Hoàng tử...”- Rusia đi tới gần, lên tiếng- “Có người cần gặp Người!”

“Là ai?”- Mắt Kiba vẫn nhắm, anh hỏi cộc lốc.

“Là vợ chưa cưới của Hoàng tử!”

Đến lúc này mắt Kiba mới mở to ra. Anh ngồi bật dậy, Jigoko đang đứng kế Rusia, cô ta mỉm cười, hai tay đan vào nhau.

“Em tới đây làm gì?”- Giọng Kiba lạnh như băng, anh đang không hài lòng trước sự có mặt của Jigoko.

“Em đến có một số việc, anh cần xác nhận một vài thứ!”- Jigoko giờ bản kí kết ra trước mặt Kiba.

“Em cần máu của anh! Hãy in nó vào đây!”

Kiba nhìn tờ giấy da trước mắt, cầm lấy nó, đọc sơ qua một lượt. Rồi anh mỉm cười, nhìn Jigoko.

“Cuối cùng cũng tới ngày này rồi à?”

“Đúng vậy!”- Jigoko gật đầu đồng tình- “Đến lúc rồi đấy!”

6. Chương 6 : “Đêm Nay, Đôi Thủ Của Nàng, Là Ta!”

Kiba đưa lại tờ giấy cho Jigoko, cười nhếch môi, nói một cách đầy lạnh lẽo. “Sẽ không phiền nếu em thay anh xé phất nó đi chứ?”

Jigoko giật tờ giấy lại, như thể sợ Kiba sẽ xé nó một cách không thương tiếc.

“Đừng đùa nữa, Kiba!”- Cô ta thở dài- “In vào ngay đi nếu anh không muốn cha mẹ chúng ta nổi điên lên!”

Kiba cười khinh bỉ. Cái hôn ước chết tiệt này là điều anh luôn muốn vứt bỏ, huống chi... lúc này đầu óc anh đang bị hình ảnh của Kaori lấp đầy.

“Em cũng giỏi nhỉ!? Chịu đựng được cái sự ép buộc ngu ngốc này”.

Jigoko cảm thấy “hôn phu” của mình đang xem thường cô ta qua lời nói lúc này. Một chút tức giận đang âm ỉ trong lòng cô ta. Đường như chỉ cần một câu nói của Kiba nữa thôi là nó sẽ bùng nổ ngay lập tức.

“Sao cũng được, anh mau in vào đây! Miễn là có bằng chứng về việc anh đồng ý việc này là được.”- Jigoko nói như cầu xin, mong vớt vát được hy vọng nào đó.

Nhưng có vẻ, cái hy vọng đó nó đã tắt ngấm rồi!

Kiba quay đầu, nhìn ra ngoài bầu trời chiều đang dần tắt, nhưng mắt anh đang nhìn xa hơn nhiều. Anh đột nhiên nhớ Kaori ghé gối. Anh nhớ lại cái cảm xúc buồn bã trên mặt cô ấy, tim anh bỗng thất lại.

“Nói chuyện này sau đi! Anh cần nghỉ ngơi, chuẩn bị ột đêm đầy bận rộn.”- Kiba đứng dậy, đi ra ngoài hành lang, giọng anh khá chán nản- “Đừng có làm phiền anh!”

Chân Kiba rảo bước lên cầu thang được trải thảm đỏ. Mở cánh cửa bằng gỗ có nhiều hoa văn cầu kỳ ra, anh nằm xuống chiếc giường êm ái của mình. Phòng của Kiba tối om, một vài ngọn nến xanh được thắp lên khi anh bước vào, đó là ánh sáng duy nhất.

Kiba muốn ngủ, để anh có thể quên đi khuôn mặt ấy của Kaori, quên đi tiếng khóc của cô ấy, và đương nhiên là cái hôn ước phiền phức kia nữa.....

.....

Cạch...

Cửa mở, nhưng rất nhẹ nhàng.

Jigoko tiến vào cạnh chiếc giường, nơi có chàng Hoàng Tử Ác Quỷ đang ngủ. Cô ta vuốt nhẹ mái tóc hung đỏ của anh, từ từ xuống khuôn mặt, lần qua đôi môi. Jigoko yêu Kiba ngay lần gặp mặt bàn chuyện đám cưới, cô ta cảm thấy anh có một cái gì đó... rất lạ. Thứ lạ lắm đó đã hút hồn cô ta. Nhưng Kiba, anh không hề có phản ứng gì! Ngay cả khi hai người đi dạo để nói chuyện tìm hiểu nhau, anh cũng không tiết lộ gì nhiều...

Jigoko ngồi xuống, chống nhẹ một tay lên giường, khuôn mặt cô ta cúi xuống, từ từ, hướng đến đôi môi của Kiba. Mùi hương đặc trưng khiến cô ta cảm thấy máu trong người mình đang sôi sục, dồn lên đến mặt. Đôi môi của cô ta ngày càng gần, gần hơn nữa. Cô ta đã nghe thấy tiếng thở nhè nhẹ của Kiba, mắt cô ta nhắm lại một cách chậm rãi...

“ Đủ rồi đó Jigoko!”

Cô ta giật mình, môi của Kiba đang mấp máy, mắt anh từ từ mở ra, đôi mắt màu đỏ quạch đang nhìn Jigoko.

“ Không phải anh đã nói là đừng làm phiền anh sao?”- Kiba nói nhẹ nhàng, nhưng giọng điệu lại pha lẫn chút bực bội.

“ Chẳng lẽ em không được phép hôn chồng chưa cưới của mình sao?”- Giọng Jigoko vẫn bình thản, trông như cô ta đang đối đầu với Kiba vậy.

Đột nhiên Kiba nắm tay Jigoko, kéo cô nằm xuống, còn bản thân anh thì lấy hai tay khóa chặt bàn tay của cô ta lại. Jigoko ngạc nhiên, nhìn anh không chớp mắt, đồng tử của cô ta dần ra hết cỡ.

Kiba bắt đầu lấy một tay tháo từng sợi dây buộc trên phần áo ra, rồi dần dần xuống thắt lưng. Anh chỉ cần kéo nhẹ, thì sợi dây ở bên hông đã bị bung ra.

“ Ki... Kiba... Khoan đã..... chuyện này...”- Jigoko dường như đang bị Kiba dẫn tới bất ngờ này sang bất ngờ khác.

Đôi môi của Kiba đã kịp thời khóa môi của Jigoko lại trước khi cô ta định nói thêm điều gì đó. Môi anh dần tiến xuống cổ, xuống nữa, xuống nữa.....

“ Dừng lại!”- Jigoko gào lên, vùng vẫy người ra khỏi những nụ hôn chết mê chết mệt của Kiba. Cô ta đứng xuống giường, nhìn anh, rồi tát một cái thật mạnh vào má của anh. Âm thanh vang vọng khắp phòng. “ Đồ khốn nạn! Anh đang làm cái quái gì thế?”

Kiba ngồi dậy, khẽ quệt má của mình. “ Khốn nạn ư? Bây giờ em đã biết đánh thức giấc ngủ của một Hoàng tử “ khốn nạn” là như thế nào rồi chứ?”

Jigoko im lặng, cô ta biết mình vừa bị Kiba chơi một vỏ khá đau.

“ Em vào đây... là có chuyện muốn nói!”

Cô ta chuyển sang chủ đề khác. À không... phải nói đó là chủ đề chính cô ta muốn nói khi vào đây. Kiba ngồi thẳng dậy, có ý định lắng nghe.

“ Tạm thời... em sẽ ở lại đây! Vì vẫn chưa có máu của anh trong bản kí kết, nên em chưa thể về được. Nếu em mà đưa cái tờ giấy không-có-một-dấu-vết này về thì cả cái Địa Ngục sẽ sập vì trận lôi đình của ông ta mất!”

Kiba im lặng độ mười giây, trầm ngâm...

“ Cứ việc ở. Chỉ cần đừng có tọc mạch vào cuộc sống riêng của anh là được.”- Kiba nằm xuống, lấy hai tay đỡ đầu, đôi mắt anh nhắm lại.

Jigoko nhún vai, vẻ chấp nhận. Cảm thấy mình không còn chuyện gì ở đây, cô ta đi ra ngoài.

Tâm trí của Kiba đang dần dần rối bời. Anh thích Kaori, nhưng hiện tại “ vợ chưa cưới” đang ở nhà anh. Nếu tình cảm của anh với Kaori quá lộ liễu, Jigoko sẽ nhận ra ngay lập tức, bởi cô ta rất tinh mắt, có thể âm thầm đoán được người khác đang nghĩ gì qua cảm xúc trên ánh mắt.

Kiba đập mặt xuống gối, cố gắng chặn dứt cái dòng suy nghĩ này đi...

.....

Kaori ngồi ở phòng ăn, cô vẫn chưa ăn được tới nửa đĩa. Đầu óc cô vẫn còn hiện lên cảnh lúc đó. Cái cảm giác bàn tay của Kiba nắm chặt lấy cánh tay cô, đè ngã cô nằm lên thảm cỏ tưởng như đang được tái hiện lại. Bàn tay của Kiba xen lẫn một chút hơi ấm nhưng cũng thật lạnh giá, đôi mắt màu tím đầy ám áp đã xoáy sâu vào tim của Kaori từ lúc nào. Nhưng... cô tự biết kiềm chế cảm xúc của mình. Cô không có tí ấn tượng nào dành cho Kiba.

Không có một tí nào cả...

“ Cô Kaori”- Tiếng ông Fushi làm Kaori giật mình, kéo cô trở về thực tại.

“ Tại sao cô không ăn?”- Giọng ông quản gia già lo lắng- “ Cô không khỏe à?”

“ Tôi không sao! Đừng lo... Chỉ là... đang suy nghĩ vài điều...- Kaori cầm ly rượu lên, uống một ít. Cô tự nhủ mình không nên nghĩ về chuyện này nữa...

“ Đúng vậy... đừng nghĩ nữa... chỉ làm đầu óc mình mang thêm gánh nặng thôi...”

“ Ông Fushi này...!”- Cô đặt ly rượu xuống bàn, giọng trầm hẳn.

“ Vâng?”- Fushi kính cẩn hỏi lại bằng giọng nhẹ nhàng.

Kaori đảo mắt, cô định nói ra điều gì đó, có vẻ nó rất quan trọng.

“ Ông nên về [Thế giới Thiên Sứ] đi! Tôi không muốn ông gặp nguy hiểm... Bọn Quỷ ngày càng mạnh hơn, tôi e rằng chúng...”

“ Tôi sẽ ở đây!”- Kaori chưa nói xong thì đã bị Fushi chặn mất- “Tôi sẽ đáp ứng mọi yêu cầu mà cô đặt ra. Nhưng chuyện cô vừa nói... Xin thứ lỗi... tôi không làm được!

Kaori đặt nĩa xuống một cách bực bội. Cô đứng phắt dậy.

“ Tôi đã mất một người chị rồi đấy! Ông biết chứ? Ông muốn tôi mất luôn một người quản gia phúc hậu, yêu thương tôi như con hay sao hả??”

Fushi im lặng, cúi đầu. Ông vẫn giữ nguyên ý định của mình. Ông sẽ ở đây, chăm sóc, ở bên cạnh Kaori...

“ Tôi xin lỗi... Ông già này không có thói quen bỏ dở công việc của mình...”

Kaori loạng choạng, ngồi phịch xuống ghế. Cô lấy tay xoa đầu. Cô không muốn ông ấy ở đây. Bọn Quỷ sớm muộn sẽ biết nhà cô. Có thể chúng sẽ giết ông ấy...

Chúng sẽ giết ông ấy...

Giống như chúng đã làm với Watery...

Tối hôm đó

Sân thượng dinh thự của Kiba#

“ Thật tiếc là em không thể sử dụng phép thuật ở thế giới con người. Nếu không thì...”

Jigoko khoanh tay nhìn bốn tên Quỷ đang xòe rộng đôi cánh đen một cách tiếc nuối.

“ Chính vì thế mà em ở nhà đi! Tuy không sử dụng được phép thuật nhưng ám khí của em vẫn có đấy!”- Kiba chặn ngang câu nói của Jigoko, khẽ ném cho cô một cái nhìn đầy lạnh lùng- “ Chúng ta đi thôi!”

Bốn tên bay đi, Jigoko nhìn cho đến khi họ mất dạng rồi mới quay trở vào trong.

Cô ta đi về phòng của mình, mở cái va li bằng da, lấy ra một quả cầu.

“ Jigoko, sao rồi? Con đã có máu của hắn chưa?”- Xuất hiện trên quãng sáng quả cầu vừa phát ra chính là [Vua Địa Ngục]. Ông ta có một giọng nói khàn khàn và trầm, đầy quyền lực. Khuôn mặt bị che khuất trong bóng tối. Phía sau ông ta, một vài hồn ma bay lảng vảng vô tình cũng bị lọt vào hình ảnh mà Jigoko đang nhìn thấy.

“ Vẫn chưa, thưa cha! Cha biết anh ta là người cứng đầu và... không hề có thiện cảm với con cơ mà...!”

Rầm

Một tiếng động vang lên rất to, [Vua địa Ngục] vừa đập tay vào cái bàn bằng đá ngay trước mặt. Jigoko nghe nó và biết cha mình đang rất giận dữ.

“ Ta không cần biết! Chỉ vì hai cái lý do chết tiệt đó cản trở con thúc giục tên oắt ấy đóng dấu vào thoi sao?”- Ông ta la oang oang , tiếng nói được dội lại nghe thật nhức tai. Những hồn ma bay vờ phía sau đột nhiên dừng hết lại, trần trối nhìn ông ta một cách sợ sệt. Không ai bảo ai, chúng tự động biến mất hết.-“ Ta yêu cầu con phải quyến rũ cho bằng được thằng đó đóng dấu vào. Chỉ cần có được máu của hắn, chúng ta sẽ thống trị được cái ác. Vì vậy, con phải tìm mọi cách dụ dỗ được thằng oắt đó!

“ Vâng... con biết rồi!”- Jigoko chau mày, cô ta cảm thấy hơi khó chịu khi mình bị biến thành kẻ bị chính cha mình lợi dụng cho cái mục đích thống trị cái ác vớ vẩn của ông ta.

Quả cầu tối dần, rồi tắt hẳn.

..... # Khu rừng#

Đêm nay không có trăng, toàn bộ đều tối, tối một cách kỳ lạ...

Kaori đang đi điều tra vòng quanh bìa rừng. Cô cẩn cảnh giác cao độ.

“ Xin chào, cuối cùng nàng Thiên sứ cũng đã tới rồi!”

Vẫn là giọng nói băng lạnh đáng sợ đó, Kaori nhìn quanh, mắt cô tập trung chủ yếu vào khu rừng.

“ Thử thách đêm nay cho nàng đây!”- Kaori nghe loáng thoáng đâu đó có tiếng búng tay. Rõ ràng là hắn đang ở rất gần đây.

Nhưng hắn ở đâu mới được? Tên này thật sự rất nguy hiểm...

“ Trò chơi bắt đầu!”

Kaori xoay người, đôi mắt không ngừng tìm kiếm trong bóng tối đen đặc. Gió thổi ngang qua, lạnh lẽo, nhưng khuôn mặt Kaori lại lấm tấm mồ hôi, nó rơi lã chã xuống bàn tay đang cầm thanh kiếm bạc của cô.

* Vút *

Một bóng đen bay vụt qua, rất nhanh, nhưng cũng đủ để Kaori nhìn thấy, cô xoay người theo bóng đen.

“ Hừm... Tối nay sẽ là trận chiến của hai ả con gái!”- Tiếng của con gái, chắc chắn thế! Kaori không nghe nhầm. Không lẽ...

Xoẹt!

Một nhát kiếm vung thật nhanh qua, một vài lọn tóc nâu của Kaori rơi xuống. “ Ả này không phải tay vừa!” . Đôi mắt của Kaori tiếp tục tìm kiếm, vận dụng hết khả năng nhìn trong bóng đêm của mình.

Xoẹt

Keeng!!

Âm thanh do hai thanh gươm va chạm vào nhau vang lên giữa không gian thanh vắng.

“ Cô ta cảm nhận được mình!”- Rusia hơi ngạc nhiên. ả ta có thể di lại trong bóng tối rất nhanh mà không ai phát hiện ra. Nhưng nàng Thiên sứ này lại có thể cảm nhận được. ả ta nhận ra mình đang chạm trán với một kẻ đáng gờm.

Dường như cảm thấy sức nặng đang nghiêng về phía mình, ả bắt đầu kháng cự, miệng nở một nụ cười. Trò chơi bắt đầu hay rồi đây!

Kaori thu kiếm lại, cô đang muốn biết mặt đối thủ của mình. ả ta có một giọng nói cực kỳ quyến rũ. Quyến rũ đến chết người.

“ Người là ai?”- Cô thét lên, mắt vẫn tập trung cao độ.

“ Ấy da, phái nữ nói chuyện với nhau thì nên nhẹ nhàng một chút chứ? Người chỉ cần biết ta là một con Quỷ có khả năng quyến rũ đàn ông là được rồi!”- Rusia phì cười, kẻ phẩy tay.

Kaori ngày càng bực bội vì lời bốn cợt vừa rồi, tay cô nắm chặt thanh kiếm, răng nghiến lại.

“ Tiếp tục chứ!?”

Kaori chỉ chờ ả kia nói hết ba chữ đó, cô lao đến chém cho cô ta một đường. Trúng vai! Rusia lùi lại. Mặc dù biết là vết thương sẽ tự lành, nhưng ả vẫn thấy đau buốt.

“ Con khốn!”

Rusia lao tới, ả dùng tay còn lại của mình nắm lấy tóc của Kaori, giật thật mạnh.

“ Người dám làm hư mất cái vai của ta sao? Chết đi!!”

Kaori cũng không chịu thua, cô lấy tay trái nắm tóc ả, trả đũa.

“ Bỏ ra!!”- Rusia gào lên.

“ Người mới đúng! Bỏ cái bàn tay dơ bẩn ra khỏi cái đầu ta ngay!!”-Kaori cự lại. Rusia buông ra ngay lập tức và... liền ngay sau đó, ả bắt đầu tát Kaori.

“ Người có biết con gái có sẹo là rất xấu không hả?”

“ Quỷ như người mà cũng lo tới sắc đẹp sao? Có nước cho thú rừng ngắm chúng nó còn chạy cong đuôi đấy!”- Kaori tát lại. Có vẻ như... đây là đêm đánh nhau mà Kaori cảm thấy là ngắn ngủn và tức nhất!

“ Cái gì cơ? Nói lại xem!” * Bốp*

“ Haha! Giờ ta mới biết là người bị điếc đấy!” * Bốp*

Đột nhiên một bàn tay chen giữa, đẩy đầu cả hai ra. Cuộc chiến của phái nữ... tạm thời bị ngăn chặn.

“ Đủ rồi!”- Giọng nói đó... Kaori đột nhiên rùng mình. Là hắn, con trai của Quỷ Vương!

Rusia ngậm ngùi bay vào trong bóng đêm. Vết thương của ả đã biến mất, nhưng cơn tức giận trong lòng ả vẫn còn.

“ Nàng cầm cự cũng giỏi đấy!”

“ Người muốn gì?”- Kaori nhìn hắn bằng con mắt giận dữ.

Đột nhiên hắn biến mất. Liền sau đó, Kaori bị một cái đẩy rất mạnh. Cô rơi xuống đất, thân người rã rời, đau. Tên này quả thật là rất mạnh!

Cô đứng dậy, hắn đang đứng đối diện, nhìn cô chằm chằm. Cô chưa kịp phản ứng thì hắn đã lao tới, đâm cô văng vào một thân cây.

“ Người...!”- Kaori đứng dậy, người run rẩy. Khi đứng trước mặt hắn cô cảm thấy như sức mạnh mình tan biến...

Hắn tiến tới Kaori, cầm chặt tay cô, định đánh thêm một cú nữa...

Nhưng đột nhiên hắn dừng lại...

“Hơi ẩm của bàn tay này... thật quen...”

Kiba bồn thần một lúc khá lâu. Bàn tay này... anh có cảm giác mình đã từng cầm qua nó...

[“ Để tôi một mình...”]

[“ Không liên quan đến cậu!”]

.....

“ Kaori...”

7. Chương 7 : Yêu

Kaori giật tay nhanh mình lại, vung kiếm lên và định chém cho tên đối thủ một phát, nhưng rất nhanh, hắn đã bay vụt lên một ngọn cây gần cây gần đó.

Tên đó nhìn Kaori trong im lặng. Hắn không đánh nữa, cũng không muốn gây chiến thêm. Hắn lẳng lẳng bay sâu vào rừng. Hai tên đồng bọn bay theo, mất hút.

Kaori quệt mồ hôi trên trán. Cô ngạc nhiên... khi thấy hắn bỏ cuộc nhanh như thế! "Lạ thật! Kiểu thua cuộc trong im lặng này không thích hợp với hắn chút nào!"

Kaori đứng tần ngần một lúc lâu. Cô thu kiếm lại và bay về nhà. Nhớ lại cái cảnh hắn nắm tay cô lúc này, sự lạnh lẽo trong đôi mắt của hắn đã biến đi đâu mất. "Tại sao? Trông hắn có vẻ rất kinh ngạc!"

"Tại sao...?"

.....

Kiba về tới dinh thự. Anh bước nhanh về phòng mình, nằm phịch xuống giường. Đôi mắt anh nhắm lại, nghỉ ngơi.

"Kaori.."

Hơi ấm đó tới tận lúc này dường như vẫn còn vương lại trên bàn tay Kiba. Anh vắt tay lên trán. "Không thể nào là cô ấy..." Dù rất muốn phủ nhận, nhưng đầu óc của Kiba không ngừng nghĩ tới Kaori. Hơi ấm đó... quá quen thuộc đối với anh...

Sáng hôm sau#

#Trường trung học Mystic#

Kaori ngồi trong lớp, chăm chú vào cuốn sách trước mặt. Một tay cô chống cằm, tay kia để lên bàn, nhịp nhịp.

"Hôm qua... tên đó..."- Trong đầu Kaori lại bắt đầu nhớ đến chuyện hôm qua. Cô đang thắc mắc lúc hắn nắm tay cô... hắn đang nghĩ gì? Và hắn định làm gì tiếp theo...?

Bên ngoài hành lang, Kiba đang rảo bước về lớp. Đi kế bên anh là Jigoko, khoác tay anh một cách thân mật. Anh bắt đầu khó chịu khi tay Jigoko ngày càng siết chặt. Cô ta nhất quyết đòi đến trường cùng anh. Kiba cảm thấy... mình đang bị kiểm soát ngầm bởi người vợ chưa cưới này.

Dọc hai bên, mọi người đang bàn tán xôn xao về cặp nam nữ đẹp đôi này. Kiba thì đã quá quen thuộc với họ. Nhưng... người con gái đi kế bên... cô ta là ai?

"Em có thể buông anh ra một chút được không hả?"- Kiba đứng trước cửa lớp, cầu nhàu trong khi tay đang kéo cánh cửa ra.

"Sao thế? Có gì sai khi em khoác tay chồng chưa cưới của mình sao?" -Jigoko bình thản hỏi ngược lại. Kiba cau mày, liếc nhìn cô ta. Có thể nói Jigoko là người duy nhất có thể to tiếng với Kiba. Trong mắt Kiba, cô ta là một ả công chúa đầy nguy hiểm.

Kiba mở to cửa, bước vào lớp. Mọi ánh nhìn ngay lập tức đổ dồn về phía hai người. Tiếng xì xầm vang lên khắp nơi trong lớp. Kiba dừng mắt ở Kaori. Cô đang nhìn anh, đôi mắt mở to ra mang đầy vẻ ngạc nhiên. Cô đứng dậy, đi tới gần anh.

"Chào buổi sáng, Ka..."

* PẶC*

Kiba chưa nói hết câu, Kaori đã nắm lấy tay Jigoko, gạt nó ra khỏi người anh. Cô đứng vào ngay giữa hai người, đôi mắt căm phẫn nhìn Jigoko.

"Kaori, có chuyện gì thế?"- Kiba ngạc nhiên, hỏi Kaori.

“Tránh xa cậu ta ra!”- Giọng Kaori đều đều, nhỏ nhưng đầy sự kìm nén tức giận. Cô nắm lấy tay Kiba, siết nhẹ khiến anh bất giác nhìn xuống rồi ngược lên nhìn cô. Đôi mắt anh ánh lên sự ngạc nhiên pha lẫn bối rối.

Jigoko nhìn Kaori, cô ta cũng ngạc nhiên không kém.

“Cô đang làm cái gì vậy hả?”- Jigoko bực tức, cau mày nhìn người vừa tạo khoảng cách giữa mình và Kiba.

“Cô ta... có ám khí!” – Kaori có thể nhận thấy rất rõ. Một màu đỏ lờ mờ đang phát ra từ người cô ta. Màu đỏ, chính là ám khí của Địa Ngục. Nhưng điều quan trọng chính là... tại sao cô ta lại có thể vượt qua được màn bảo vệ trước cổng trường? Và tại sao... cô ta lại đi chung với Kiba?

“Cô là ai?”- Kaori hỏi ngay điều mà mình đang thắc mắc.

“Vợ chưa cưới của người mà cô đang nắm tay đấy!”- Jigoko khoanh tay, liếc con mắt màu nâu khói của mình về phía Kiba. Kaori quay lại, nhìn anh. Cô vội vã buông tay ra. “Ngu ngốc! Mình vừa làm gì thế này? Tại sao lại nắm tay cậu ta cơ chứ?”

Kiba nhìn Kaori, mỉm cười. Kaori cảm thấy máu của mình đang sôi lên. Khuôn mặt cô ửng đỏ. Cô lập tức quay lại nhìn Jigoko. “Cô ta... là vợ chưa cưới của cậu ta? Cậu ta có hôn phu là... người đến từ Địa Ngục?”

“Xin lỗi...”- Kaori đi ra ngoài. Cô vẫn đang tự trách mình tại sao lúc này lại nắm tay Kiba. Tại sao khi cậu ta cười, tim cô lại đập nhanh hơn bình thường?

“Cô ta là ai thế?”- Jigoko lại gần Kiba, hỏi anh.

“Bạn cùng lớp!”- Kiba trả lời. Anh đang cố gắng bình tĩnh để Jigoko không nghi ngờ.

“Bạn cùng lớp mà có thể nắm tay nhau tự nhiên vậy sao?”- Jigoko nhíu mày. Câu hỏi này khiến Kiba cảm thấy hơi bối rối.

“Cái đó, chỉ là do cô ấy đột nhiên làm vậy. Anh không biết!”- Kiba quay mặt đi chỗ khác, tránh cho Jigoko thấy những biểu hiện trên mặt anh lúc này.

Jigoko im lặng, nhìn anh. Cô ta cảm thấy anh đang cố giấu diếm cái gì đó. Nhưng hỏi cũng vô ích, Kiba đã nói anh không cho cô ta tọc mạch chuyện riêng của anh.

“Yêu...”- Jigoko thì thầm. Kiba nhìn cô ta. Đôi mắt nâu khói đang ngoáy sâu vào tròng mắt màu tím của anh.

“Em về đây!”- Cô ta quay lưng, đi ra ngoài hành lang. “Kiba thích cô ta?”. Đột nhiên, cô ta thấy... lồng ngực mình đau nhói... “Chuyện quái gì với mình thế này? Tại sao? Điên rồi, mình làm gì có tim chứ? Cha đã lấy nó đi khi mình chào đời rồi cơ mà! Vậy tại sao... lại đau?”

.....

Kiba chạy ra sau sân trường. Gió nổi lên, thổi nhẹ nhàng làn tóc hung đỏ của anh lên. Trước mặt anh, Kaori đang ngồi ở gốc cây anh đào. Khuôn mặt của cô vẫn mang vẻ lạnh lùng, nhưng lại có chút gì đó... khác mọi khi.

“Xin chào!”

Nghe tiếng, Kaori nhìn sang. Kiba đang mỉm cười, nhìn cô. Một lần nữa, tim cô lại đập nhanh. Cô vội vã quay mặt đi. “Mình bị gì thế này? Tại sao lại trở nên như thế khi gặp cậu ta?”

“Có lẽ tôi phải đổi chỗ ngồi thư giãn thôi! Chỗ này cậu đã biết rồi. Lúc nào tôi ra đây cậu cũng đi theo!”- Kaori thở dài, đứng dậy, bước đi ngang qua Kiba. Đôi tay cô nắm chặt lại để giữ bình tĩnh.

“Chuyện lúc nãy, đó đúng là vợ chưa cưới của tớ...”- Kiba lên tiếng. Kaori dừng lại, nhưng không quay đầu. Trong lúc này, hai người đang quay lưng vào nhau.

“Thì sao?”- Kaori thả lỏng tay, hỏi anh.

“Tại sao cậu lại tức giận với Jigoko?”

Kaori im lặng một lúc. Ám khí... của Địa Ngục...

“ Đừng đề cập tới nó nữa!”- Cô bước đi. Kiba quay lại, nhìn cô.

“ Khoan đã!”- Anh gọi to. Kaori dừng lại.

“ Chuyện gì nữa?”- Giọng Kaori khó chịu. Cô nhún mày lại. Gió làm làn tóc nâu dài của cô bay bay.

“ Kaori, tớ yêu cậu!”- Kiba nói lớn.

Gió... thổi mạnh hơn. Kaori quay lại, mở to mắt, ngạc nhiên. “ Cậu ta... thích mình?”. Từ trước tới nay, đây là lần đầu tiên Kaori cảm thấy bối rối vì một lời tỏ tình. Nhưng rồi... đột nhiên cô nghĩ tới cô gái lúc nãy...

“ Hãy thôi nói nhảm nhí đi. Cậu đang định làm hôn phu của mình điên lên hay sao?”- Kaori lạnh lùng, nhìn Kiba. Cô có thể thấy được nét khó chịu của anh mặc dù hai người đang có khoảng cách tới mười bước chân.

“ Đêm hôm qua... Cậu có ra khỏi nhà không?”- Câu hỏi của Kiba khiến Kaori ngạc nhiên. Cô tự hỏi tại sao anh lại hỏi câu đó! “ Hay là cậu ta biết...”

“ Không... Có chuyện gì à?”- Cô nắm chặt tay, răng nghiến lại, cố trả lời sao cho lời nói dối của mình có thể y như thật.

Kiba im lặng. Anh cảm thấy yên tâm phần nào trước câu trả lời đó. “Mình biết mà... Đời nào lại là cô ấy được!”

“ Không có gì...!”- Kiba lắc đầu.

“ Sắp hết một tháng rồi đấy! Tôi nghĩ cậu nên bỏ cuộc đi. Nụ cười của tôi... tôi nghĩ là nó đã mất rồi...!”- Kaori bắt gặp đề cập tới chuyện đó, bởi vì cô đang nhớ Watery và tưởng tượng tới sự đau buồn của Nữ hoàng.

“ Không!”- Kiba tuyên bố- “ Tớ chắc chắn sẽ làm cho cậu cười. Bởi vì... tớ yêu cậu!”

Kaori quay lưng, đi một mạch về lớp. “ Cậu ta... có vẻ rất chắc chắn về chuyện đó. Và cả... chuyện cậu ta... yêu mình...”

Giờ học đã bắt đầu. Kaori vẫn bình thản mở cửa, bước vào, đứng nhìn người giáo viên bộ môn đang dừng bài giảng của mình để quay sang nhìn cô. “ Em xin lỗi vì vào trễ!”. Giọng nói sắc lạnh của cô khiến mọi người rung mình. Người giáo viên lấp bấp mời cô về chỗ.

“ Mình đang suy nghĩ cái gì vậy? Đầu óc dạo này toàn nhét vào những chuyện nhảm nhí!”

Nhảm nhí ư? Nghĩ là thế... nhưng tim Kaori lại không cho là vậy. Nó liên tục đập nhanh khi nhớ đến câu nói của Kiba...

“ [Kaori, tớ yêu cậu] ”

Cửa lớp mở ra. Kiba bước vào, xin lỗi giáo viên và lảng lảng đi về chỗ. Anh nhìn Kaori, mỉm cười. Ba lần trong một ngày, Kaori nhận được nụ cười đầy dịu dàng đó...

“ Tớ... sẽ làm cho cậu cười được... Chắc chắn thế!”

“ Bởi vì... tớ yêu cậu!”

8. Chương 8 : Cuộc Rượt Đuổi

Hoàng hôn. Nắng mang một màu vàng cam buồn tẻ. Gió lặng lẽ, nhẹ nhàng len lỏi qua các tán cây làm chúng kêu xào xạc. Mây bay chậm rãi, mang theo sắc thái của nắng chiều trên mình.

Bóng Kaori đổ dài trên đường. Con đường dẫn vào dinh thự quen thuộc hôm nay đột nhiên dài ra đối với cô. Đầu óc cô lúc này đang dày đặc suy nghĩ. Bây giờ thì cô không thể sắp xếp ý nghĩ một cách trật tự được nữa. Nó đã trở nên lộn xộn và rối như tơ vò.

“Mình bị cái gì thế này...?”

Đẩy cửa bước vào nhà, Kaori buông người xuống băng ghế nệm một cách mệt mỏi. Đôi mắt nâu nhạt nhìn lên trần nhà, cô khẽ thở dài.

“Kaori, mày là Thiên Sứ. Đã là Thiên Sứ thì không được thích con người!”

Kaori tự nhủ. Nhưng điều đó dường như đã trở thành vô ích. Tâm trí cô đang bị câu nói lúc sáng của Kiba chi phối.

[Kaori, tớ yêu cậu]

Cô nhú mày. Tự hỏi tại sao... mình lại nhớ dai đến như thế? Đó đơn thuần chỉ là một lời tỏ tình.

Đúng vậy... chỉ đơn thuần là vậy thôi...

.....

Dinh thự của Kiba

Anh đi vào phòng mình, buông người xuống chiếc giường êm ái. Đôi mắt anh nhìn lên trần nhà, mơ màng nghĩ tới những lời nói của mình lúc sáng.

“Lúc đó... tại sao mình lại nói...?”

Kiba đang tự hỏi chính mình. Có phải là anh cảm thấy khó chịu khi Kaorinhìn thấy anh đi chung với Jigoko? Phải chăng chỉ vì thấy thái độ lạnh nhạt của cô dành cho anh nên mới khiến anh đột nhiên nói thẳng ra như thế?

“Mình đã nói. Liệu cô ấy có chấp nhận? Và cha mình... ông ta có nổi điên lên khi biết mình yêu một con người?”

Kiba đâu biết anh đang vi phạm một trong những quy định nghiêm ngặt của thế giới Quỷ. Anh đang yêu một Thiên Sứ.

.....

Đêm, không khí trong khu rừng mang một sự ảm thấp kỳ lạ. Gió thổi lạnh đến rợn người. Nhưng có lẽ vì những điều đáng sợ đó mà khiến nhóm bạn đi cắm trại cảm thấy thích thú hơn. Họ chọn nơi này làm địa điểm cắm trại vì sự lạnh lẽo và ma quái của nó. Họ muốn tìm hiểu những âm thanh kỳ lạ phát ra ở sâu trong khu rừng. Nhiều người nói mỗi tối đều nghe tiếng kim loại va đập, tiếng cười ma quái phát ra.

Bọn họ ngồi quây quần bên ngọn lửa trại, nói chuyện vui vẻ. Một người cầm guitar, đánh cho cả bọn cùng hát theo. Không khí rộn ràng hẳn lên.

“Dừng lại!”

Chợt, một giọng nói vang lên. Tất cả im lặng, các cặp mắt không ngừng lần mò trong khoảng không tối om. Gì thế? Nó phát ra từ đâu vậy? Hàng loạt câu hỏi được đặt trong đầu của họ.

Gió thổi mạnh qua...

Lửa tắt.

Bây giờ mọi thứ đều tối om. Tất cả mọi người đứng dậy, từ từ, đôi mắt vẫn hướng về phía trước.

“Thật thú vị!”- Một người cười nhếch môi, nói- “Tưởng làm ba cái trò trẻ con này thì tụi mình sẽ sợ sao?”- Rồi cậu ta bắt đầu hét to- “Này! Có giỏi thì ra mặt đi. Đừng có đứng núp như một đứa hèn nữa! Có nghe không?”

Cả bọn cười vang đầy ngạo nghễ. Đột nhiên, tên vừa nói bị ai đó xô vào một thân cây. Cảm giác đau rát ở lưng cộng với sự ngột thở cùng một lúc ào tới khi cậu ta bị người đứng trước mặt mình bóp cổ.

Cả bọn đứng đằng sau sợ hãi nhìn, họ muốn cứu nhưng không thể cứu được. Chân tay cả bọn lúc này cứng đờ như đá. Cặp mắt tròn tròn nhìn người bạn của mình bị một “sinh vật” kỳ lạ có cánh bóp cổ.

“ Nếu không muốn chết mất xác thì các người hãy biến khỏi đây ngay lập tức đi!”- Sinh vật đang bóp cổ tên con trai đang nghiêng, nhấc chậm rãi từng chữ cho cậu ta nghe thấy.

Cậu ta gật đầu trong sợ hãi. Bàn tay đó nới lỏng cổ ra, trả tự do lại cho cậu ta.

“ Nhớ đấy! Đừng có bén mảng tới đây nữa!”

Sau khi nói xong một câu mang đầy vẻ đáng sợ, sinh vật đó bay sâu vào rừng.

Đám bạn im lặng một lúc lâu. Tên con trai lúc này thở dốc, cố gắng lấy lại một chút bình tĩnh.

“ Sinh vật lúc này bóp cổ tớ, hình như là con gái!”- Cậu ta nói , giọng điệu vẫn mang nỗi sợ hãi.

Cả bọn ngạc nhiên. “ Cái gì? Sao cậu biết?”

“ Bàn tay của sinh vật đó rất nhỏ nhắn, có cả móng tay nữa, nhưng không dài lắm!”- Cậu ta mô tả kỹ càng bàn tay của “sinh vật” có cánh đó. Còn một chi tiết cậu ta để ý được, dù mắt rất mờ. “ Sinh vật” đó có mái tóc dài, rất dài. Đích thị, chắc chắn đây là con gái.

Cả bọn im lặng. Mỗi người giờ đang mang trong mình một cảm giác sợ hãi xen lẫn tò mò.

“ Đây, sao chúng ta...!”- Một người lên tiếng. Dường như đánh trúng “tim đen”, cả bọn đồng thanh.

“ Sao cơ? Cậu cũng muốn thế à?”

Cả bọn gật gù. Xem chừng sự tò mò đang bao phủ từng thành viên trong nhóm. Cả bọn cười với nhau một cái, rồi bắt đầu đi sâu vào trong rừng.

.....
Keeng!

Âm thanh kim loại chói tai vang lên khi hai thanh kiếm chạm vào nhau. Đêm nay, một lần nữa Kaori lại phải đấu chung với ả đàn bà hôm trước.

“ Người nên bỏ cuộc đi thì hơn. Người nghĩ có thể đánh bại được ta sao?”- Rusia cười nhếch môi, nói một câu đầy tự tin.

“ Ồ này thật tự cao tự đại!”- Kaori nghĩ. Rằng cô nghiêng lại, dùng lực đẩy kiếm về phía ả. Rusia cũng không chịu thua, ả cũng cố gắng hết sức để có thể bật Kaori ra đằng sau.

“ Hình như lúc này có tiếng kim loại va đập thì phải!”

Kaori ngạc nhiên, nhìn xuống mặt đất, có một nhóm người đang đi dưới đó. “ Cái gì? Lúc này mình đã đuổi họ về rồi cơ mà!”

“ Tại sao...?”- Trong một phút suy nghĩ, Kaori buông kiếm, đôi mắt tập trung nhìn xuống đất. Chỉ chờ có thế, Rusia xông tới, đánh cô văng vào một thân cây. “ Khi thật...”

“ Tuyệt đấy! Bọn Quỷ đang bao vây nơi đây. Còn họ thì nhỡ nhơ đi vào.”- Kaori lầm bầm. Cô đưa mắt liếc Rusia, ả đang chú ý về phía đám bọn họ. Như một mũi tên được bắn đi, Kaori lao xuống dưới mặt đất, tiến về phía đám bạn đó.

Rusia nghiêng rằng. “ Ta sẽ không để người làm mất miếng mồi của ta đâu!”. ả hét to với bọn Quỷ con mau đuổi theo con mồi. Song, ả cũng bay theo, thật nhanh.

Bọn Quỷ con bay theo nhóm bạn đó thật nhanh nhưng rất im lặng. Chúng có đến cả ngàn con, bay vút qua các ngọn cây. Cặp mắt đỏ quạch của chúng chăm chăm nhìn xuống dưới.

Kaori biết mình phải bảo vệ họ, nhưng không được quá lộ liễu. Cô bay ngay bên trên họ, chăm chú quan sát. “ Bọn Quỷ con tới rồi! Cả ả kia cũng vậy!”

Không gian lặng thinh, chỉ nghe thấy tiếng côn trùng kêu trong các bụi cây. Những tên Quỷ âm thầm đi theo con mồi của mình. Kaori bay trên họ, quan sát tứ phía.

“ Hay là chúng ta về thôi?”- Đột nhiên một người trong nhóm lên tiếng- “ Chắc là cô ta không ở đây đâu!”

“ Đò ngốc! Nếu lên tiếng...”

Kaori vội hét lên: “ Nguy hiểm!!! Chạy đi!”

Bọn Quỷ con nhảy xuống một cách nhanh chóng. Kaori nghiêng rằng, cô cũng lao xuống thật nhanh. Bọn họ đang chạy, chạy trong sợ hãi. “ Đúng rồi, chạy đi! Thật nhanh vào!”. Kaori cảm thấy có thể vớt vát được một phần nào đó. Bản năng của con người chỉ bộc lộ khi họ ở trong tình thế nguy hiểm, giống như trong trường hợp này đây!

Kaori bay thật nhanh. Rusia cũng vậy. Ầ chỉ cách Kaori hai hàng cây. Trông thấy Kaori, ả liền bay nhanh hơn. Kaori cố tăng tốc độ. Đôi cánh của cô đang hoạt động hết công suất có thể.

Bọn Quỷ con xem ra còn nhanh hơn họ. Chúng du trên các cành cây, miệng cười lạnh lạnh.

Phập

“ Á aaaa!!!”

Kaori cảm thấy không ổn. “ Một người đã bị chúng giết! Xin các người. Chạy nhanh lên đi!”. Cô liền biến ra [Ánh sáng Thiên Sứ], bọn Quỷ biến mất được một phần. “ Lần nữa nào!”.

Đang định biến ra ánh sáng một lần nữa, nhưng ả Rusia chững cho cô một đường phép. “ Đừng có cản trở công việc của bọn ta”. Ầ đẩy nghiêng Kaori. Hai người đang lao đi với một tốc độ kinh hồn.

Kaori đá Rusia văng ra sau. Cô tiếp tục bay theo đám người kia.

Rusia đau đón vực dậy. Ầ xoa đầu mình rồi nhanh chóng bay tiếp tục.

Phập

Thêm một người nữa ngã xuống. Bọn họ dừng lại đôi chút. Kaori hét lên: “Chạy đi! Đừng có dừng lại!!”

Họ liền làm theo. Kaori bay nhanh hơn nữa, chẳng đường bọn Quỷ con. “ Trò chơi kết thúc! Ta bức mình rồi đấy!”. Cô biến ra một cây cung và ba mũi tên bạc, nhắm thẳng vào bọn Quỷ đang điên cuồng bay tới.

Vút

Ba mũi tên lao đi cùng một lúc. Chúng lao vào giữa đám đông bọn Quỷ và phát sáng.

Tiếng la hét trong đau đớn của bọn chúng như muốn xé toạc khoảng không tĩnh mịch của khu rừng. Kaori vội vã thu cây cung lại, lao về phía nhóm bạn kia. Cô dùng màng bảo vệ bao lấy họ, nâng lên không trung và đưa họ khỏi khu rừng.

Cả bọn vẫn còn bị nỗi sợ hãi bao vây. Họ đứng run run, hai tay khoanh lại, khuôn mặt xanh lè như bị mất máu.

“ Đừng có hé lộ với bất kỳ ai chuyện các người đã thấy hôm nay, nghe rõ chưa?”- Kaori dặn dò họ một cách nhẹ nhàng. Mọi người gật đầu. Cô giương đôi cánh và bay đi, mất hút.

Nhóm bạn đi chơi với nhau tám người, khi trở về chỉ còn lại năm người. Trong lòng họ thề rằng sẽ không bao giờ bước chân tới khu rừng đáng sợ này nữa...

“ Dù sao thì người cũng đã làm tốt!”- Kiba đứng kế bên Rusia. Anh nhếch miệng cười, khen ả một câu, làm ả cảm thấy khá hài lòng.

“ Cảm ơn Hoàng Tử!”- Ầ mỉm cười đầy đắc ý.

Kiba đã quan sát từ đầu tới cuối cuộc rượt đuổi. Tối nay anh không có tâm trạng gây chiến. Anh đang lo lắng, lo lắng không biết Kaori sẽ đáp lại lời tỏ tình của anh như thế nào?

Rusia cũng đã thấy được vẻ mơ màng trong ánh mắt của Hoàng tử. Ầ im lặng, nhìn anh...

.....

Sáng hôm sau

Do cuộc rượt đuổi hôm qua nên Kaori bị thương ở cánh tay phải và ở chân. Nhìn những chỗ băng bó của cô, Hikari không thể không thấy khó chịu.

“ Tuy biết là công việc của cậu phải đối mặt với các vết thương mỗi ngày, nhưng tớ vẫn thấy khó chịu thế nào ấy!”- Cô nàng tặc lưỡi, nhúm mày lại.

Kaori thở dài, im lặng. Cô không để tâm nhiều mấy đến vết thương trên cơ thể mình.

“ Cậu lại bị thương rồi!”- Kiba đi tới, mỉm cười với Kaori. Đôi mắt tím của anh chất đầy sự ảm áp.

Kaori nhìn anh, rồi vội quay mặt đi. Cô không muốn nhớ đến ngày hôm qua thêm một lần nào nữa.

Nhưng điều đó là không thể...

“ Tối nay có lẽ hội ở trường. Cậu đi cùng tớ chứ?”- Kiba mở lời mời với Kaori.

“ Xin lỗi, tôi bận rồi. Cậu tìm người khác đi!”- Kaori thẳng thừng từ chối. “ Tại sao lúc nào cậu ta cũng chú ý đến mình vậy chứ?”

Hiakari cảm thấy tình hình lúc này giữa hai người khá căng thẳng. Cô nàng vội chen vào: “ Kaori, cậu cũng nên đi xem lễ hội của trường mình chứ! Học ở đây gần hai năm rồi mà cậu vẫn không biết không khí của lễ hội. Sẵn Kiba mời đây này, tớ nghĩ là cậu nên đi, nhé?”

Kaori đang cân nhắc. Cô có nên đi hay không? Cô lo khi đi với Kiba, cảm giác giống ngày hôm qua sẽ lại xâm chiếm trái tim cô. Cô không muốn yêu một con người. Cô chỉ muốn tập trung vào nhiệm vụ của mình. Vậy... nên đi hay không nên đi đây?

Nhưng... đi chơi với cậu ta cũng tốt. Kaori có thể nghỉ ngơi thư giãn được một đêm.

“ Tớ sẽ cho cậu thời gian suy nghĩ!”- Kiba lên tiếng khi thấy độ phức tạp trên gương mặt của Kaori ngày một tăng lên. Anh định bỏ ra ngoài. Nhưng Kaori lên tiếng ngăn lại.

“ Tôi... sẽ đi với cậu.”- Mặt Kaori đỏ lên. Cô luống cuống quay đi để Kiba không thấy.

Kiba cười nhẹ. Anh bước tới, cúi xuống. Rất dịu dàng, anh đặt lên tóc Kaori một nụ hôn, rồi quay lưng bước đi.

9. Chương 9 : Lễ Hội

Tim Kaori đập nhanh, cô cũng không rõ đây là cảm giác gì! Cô quay đầu lại, Kiba đã đi mất.

Đột nhiên, một cảm giác trống trải trào dâng trong cô...

“ Kaori, mày có thể giữ quyết tâm được bao lâu đây?”- Cô tự nhủ.

Kiba ra sau sân trường, vừa đi vừa mỉm cười một mình trong hạnh phúc. Anh biết mình đã tiến thêm được một bước.

Đột nhiên, nụ cười của anh tắt ngấm.

Một bóng đen đang lơ lửng đối diện anh. Ánh nắng đang chiếu xuyên qua không thể làm gì được hắn. Hắn nở một nụ cười đầy đáng sợ.

“ Người đến đây làm gì? Pháp sư Bóng đêm?”- Kiba nhìn chằm chằm hắn, đôi mắt của anh đã chuyển sang màu đỏ máu.

[Người sẽ hối hận đến suốt đời, Hoàng Tử.]- Pháp sư bóng đêm vào thẳng vấn đề, giọng nói của hắn đầy hư ảo.

“ Lý do?”- Kiba bình thản hỏi lại.

Tên pháp sư nở một nụ cười. Hắn đáp bằng giọng đầy tự tin. [Sau này rồi Người sẽ biết. Lý do đó đang ở ngay bên cạnh Người, rất gần!]

Kiba im lặng, dường như anh đang cố gắng cưỡng tượng ra hắn đang nói gì.

“Nói rõ hơn đi.”- Anh ra lệnh, giọng bằng giá.

[Hãy giết Kaori. Ngay bây giờ!]

Kiba phẩy mạnh tay, một đường phép đồ bay tới tên pháp sư. Hắn từ từ tan biến, nhưng giọng nói của hắn vẫn còn nán lại để nói câu cảnh báo cuối cùng: [Đó là lời khuyên chân thành. Giết cô ta hoặc là Người sẽ chết dưới tay cô ta]

Đôi mắt của Kiba trở lại bình thường. Trước giờ anh rất tin tên Pháp sư ấy, hắn tiên đoán rất chính xác tất cả mọi việc. Khi tới thế giới con người thì anh ít có cơ hội để tiếp xúc với hắn hơn. Nhưng hôm nay, cuộc gặp gỡ này lại khiến anh cảm thấy tức giận vì những lời nói của hắn. Giết Kaori? Không đời nào! Anh làm gì có can đảm để làm điều đó cơ chứ?

Kiba không biết rằng, rồi một ngày, anh bắt buộc phải tin những lời tên Pháp sư ấy.

Và anh bắt buộc phải có can đảm để giết Kaori...

Tối hôm đó

Lễ hội của trường trung học Mystic được tổ chức vào khoảng cuối tháng một và đầu tháng hai hằng năm. Nhiều hoạt động được tổ chức trong ngày, nhưng khoảng thời gian trọng tâm của nó chính là vào buổi tối, các học sinh được diện những bộ trang phục tự chọn để tham gia, nhưng chủ yếu họ chọn những bộ đầm hay những bộ vest sang trọng để diện lên người. Lễ hội năm nay cũng không kém gì: đầy sang trọng và vui tươi.

Kiba đã tới trước cổng trường. Anh diện một bộ vest đen, cà vạt cùng màu thắt khá lỏng. Mái tóc hung đỏ mềm mại của anh hơi rối một chút. Các nữ sinh vào trong tham gia lễ hội đều đưa cặp mắt say mê nhìn về phía anh.

“Hình như Kiba trở nên cuốn hút hơn vào buổi tối thì phải!”- Họ rỉ tai nhau, mắt vẫn dán về Kiba. Anh không để tâm, anh đã có hẹn với một người vô cùng quan trọng. Nhưng anh lại nhớ đến cuộc gặp gỡ bất ngờ lúc sáng.

[Giết Kaori, hoặc Người sẽ chết dưới chính tay cô ta]

“Đã để cậu phải đợi, xin thứ lỗi!”- Giọng nói lạnh lùng quen thuộc vang lên khiến dòng hồi tưởng của Kiba bị ngắt quãng. Anh quay mặt sang nhìn và... ngỡ ngàng, Kaori thường ngày đã đẹp, nhưng hôm nay cô còn đẹp hơn gấp mấy lần. Cô mặc một chiếc đầm trắng dài tới đầu gối, tay áo dài và phồng. Mái tóc nâu dài của cô được buộc cao lên gọn gàng, đuôi tóc uốn xoắn, đôi môi được son hồng.

Kiba đứng trân trân nhìn Kaori. Trông cô thật sự xinh đẹp và quý phái mặc dù khuôn mặt vẫn mang nét lạnh lùng. Không chỉ Kiba, mà các nam, nữ sinh khi đi ngang qua đều ngất ngây và không muốn rời mắt khỏi Kaori.

“Trông tôi lạ lắm sao?”- Chỉ khi Kaori lên tiếng thì mọi người, kể cả Kiba, mới giật mình và trở về hiện thực.

Kiba lắc đầu, cười nhẹ nhàng. “Không có gì. Mình vào thôi!”

Hai người tiến vào trong. Không gian thật sự nhộn nhịp. Những chùm đèn nhỏ treo khắp mọi nơi tạo nên một khung cảnh lung linh đầy kỳ ảo. Kaori nhìn xung quanh, đây là lần đầu tiên cô đi một lễ hội như thế này nên cũng có chút lạ lẫm.

Kaori và Kiba dường như là nhân vật nổi bật nhất của lễ hội năm nay. Họ đi tới đâu mọi người cũng nhìn ngắm. Kiba thì hòa đồng, nói chuyện với các nữ sinh. Còn Kaori thì mặc lạnh như tiền, khiến không ít người cảm thấy hơi sợ hãi.

“ Quả thật cái không khí ồn ào náo nhiệt này không hợp với mình chút nào!”- Kaori ngao ngán nghĩ. Cô chỉ hợp với không gian yên tĩnh của khu rừng trên núi, nơi có những tiếng cười ghê rợn và âm thanh của những thanh kiếm bạc va đập vào nhau. Kaori cảm thấy, nơi đó còn dễ chịu hơn ở đây.

Nhưng cô đâu biết rằng, nơi “ dễ chịu” đó sẽ chính là nơi mà cô sẽ không bao giờ muốn tới nữa.

“ Đi theo tớ!”- Kiba nắm tay Kaori và nói.

Kaori ngạc nhiên, cô vội giật tay lại. “ Để làm gì?”

“ Cứ đi rồi sẽ biết.”- Kiba nắm tay cô một lần nữa và dẫn cô đi một cách dễ dàng.

Kaori cũng không biết vì sao mình lại có thể dễ dãi đi theo Kiba. Nhưng trái tim cô có một cái gì đó thôi thúc lý trí phải đồng ý.

Hơi ấm tỏa ra từ bàn tay của Kiba khiến Kaori dễ chịu.

Từng chút một, không biết từ bao giờ, cô lại cảm thấy trái tim mình ấm áp khi ở bên cạnh Kiba.

Quả thật là rất ấm áp...

Hai người chạy lên cầu thang của trường, đến tầng cao nhất.

Đó chính là sân thượng.

Gió lồng lộng thổi. Kaori không giống như mọi lần, giật ngay tay của mình về. Cô vẫn để yên nó nằm trong lòng bàn tay của Kiba. Nhưng chính anh lại là người buông tay trước.

Kaori cảm thấy hụt hẫng và... trái tim cô có một chút đau nhói.

“Chắc là cậu cảm thấy khó chịu khi bị người khác nắm tay đúng không? Tớ xin lỗi.”

Kaori cúi mặt, cô không biết nói gì. Hiện tại cô chỉ muốn Kiba nắm tay mình, thật chặt. Nhưng chỉ do cô đã quá lạnh lòng với anh, nên anh đành giữ khoảng cách nhất định với cô.

“ Bắt đầu rồi!”- Kiba thốt lên, chỉ tay lên bầu trời đêm đang được tô điểm bởi các chùm pháo hoa tuyệt đẹp.

Kaori ngỡ ngàng vì khoảnh khắc đẹp tuyệt vời này. Đôi mắt cô như dán chặt lên bầu trời. Pháo hoa nổ, tuyệt đẹp, đầy lãng mạn.

Sân thượng gió thổi khá nhiều. Kaori cảm thấy hơi lạnh, cô vô tình nép vào người Kiba. Hơi ấm của anh truyền qua người cô làm cô cảm thấy dễ chịu.

“ Tay cậu lạnh cóng rồi.”- Giọng Kiba dịu dàng, anh nắm lấy bàn tay lạnh buốt của Kaori, siết nhẹ nó.

“ Phải rồi, đừng buông ra...!”- Mắt Kaori vẫn nhìn lên trời, cô thầm cầu mong tay Kiba sẽ không rời khỏi tay cô.

“ Kaori này...”- Kiba ngập ngừng, lên tiếng.

Kaori quay sang, đôi mắt cô chần chừ vào màu tím ấm áp trong mắt của Kiba.

Gió thổi, pháo hoa vẫn nổ bung trên bầu trời và... môi của Kiba đang chạm vào đôi môi của Kaori, một nụ hôn nhẹ nhàng như cơn gió đang thổi lúc này...

10. Chương 10 : Cảm Giác Thật Sự

Kaori đẩy Kiba ra, tát vào má anh một cái thật mạnh. Đôi mắt cô giận dữ, nhìn anh, hơi thở dồn dập.

Kiba nhìn cô với ánh mắt buồn bã. Gió nhẹ nhàng nâng mái tóc của hai người lên. Bất giác, tim Kaori đau nhói. Cô quay mặt đi, để mái tóc đang tung bay che mất khuôn mặt đang đỏ của mình.

“ Xin lỗi!”

Kiba lên tiếng, Kaori quay đầu nhìn lại. Mắt anh vẫn buồn, khiến cô cảm thấy khó chịu nơi lồng ngực.

“Tôi đi đây!”- Cô cố gắng bình tĩnh nói, rồi bỏ đi một mạch thật nhanh. Đằng sau lưng, ánh mắt của Kiba vẫn theo dõi cô...

“Mình bị sao thế này?”

“Rất cuộc, mình cảm thấy như thế nào về cậu ta?”

“Tại sao lại không thể điều khiển được nhịp tim khi đứng gần cậu ta?”

“Kaori...”- Kiba thì thầm.

Sáng hôm sau...

Trường học đã được dọn dẹp sạch sẽ. Một ngày học mới bắt đầu.

Ngồi trong lớp, Kaori một tay chống cằm, tay kia để trên bàn. Cảm xúc trên khuôn mặt cô vẫn thế, nhưng đôi mắt của cô mang một vẻ đượm buồn khó tả và hiếm thấy. Mọi người trong lớp khẽ liếc nhìn cô, xì xào bàn tán chuyện hôm qua.

“Kaori ngày hôm qua còn đẹp hơn cả hôm nay.”- Một nữ sinh thì thầm với bạn của mình.

“Tớ thấy rồi. Cả Kiba cũng vậy!”- Cô bạn đáp lại, vẻ hào hứng. Bất chợt, Kaori giật mình, đôi mắt mở to về kinh ngạc. Nhưng ngay lập tức, cô trở lại bình thường. Cô nhún mày, tự nhủ tại sao mình lại giật mình khi nghe tên Kiba?

Kaori đứng dậy, đi ra ngoài cho thoải mái. Đầu óc cô đang rối tung. Cô khó chịu vì có cố gắng cũng không thể sắp xếp chúng lại một cách trật tự.

Hoa anh đào đang rụng. Mùa hoa năm nay đã sắp hết. Hoa rơi, tự như giọt nước mắt của ai đó. Nữ hoàng hay nói với Kaori, hoa anh đào rơi là lúc [Nữ thần Mùa Xuân] khóc. Bao nhiêu giọt nước mắt rơi là bấy nhiêu cánh hoa rụng. Vị nữ thần xinh đẹp cai quản mùa xuân này không biết từ bao giờ đã bị gieo một lời nguyền độc ác lên người: Bất cứ ai chạm vào cô đều sẽ biến mất. Cô cố gắng không yêu ai, nhưng kết quả, cô ấy lại phải lòng một nam thần cai quản [Khu rừng Hoa] ở thế giới con người. Anh biết, anh không thể chạm vào cô và cô cũng không cho phép anh làm điều đó. Nhưng đến một ngày...

Anh và cô đi dạo ở khu rừng hoa đang khoe sắc. Lúc này, mùa xuân đang đến, hoa nở khắp nơi tạo nên một khung cảnh thật đẹp và lãng mạn. Cô hất nhẹ tay, gió xuân nổi lên. Gió ấm áp làm cho những nụ hoa đang e ấp nở bung ra. Cô cười, anh cũng cười.

Rồi đột nhiên, cô bị mất đà vì né một bông hoa nhỏ. Cô sắp té. Nhưng phải chi lúc đó cô phản xạ nhanh thì cô sẽ không hối hận tới hôm nay...

Anh nắm lấy tay cô, giữ cho cô không ngã.

Khi buông ra, cánh tay anh bắt đầu phát sáng. Cô bàng hoàng, nhìn anh.

“Haruko, lại đây nào! Cuối cùng anh cũng có thể chạm vào em rồi!”- Anh giang hai tay ra, mỉm cười. Cô thần thờ, rồi chạy tới, ôm chầm lấy anh trong hạnh phúc và đau đớn.

Anh biến mất. Chỉ còn lại cô lơ lửng giữa cánh đồng hoa. Cô ôm bộ áo của anh và khóc, khóc rất nhiều. Hoa anh đào cũng như thế mà rụng theo từng giọt nước mắt đang chảy xuống. Hàng ngàn cánh hoa, rơi lả tả, buồn tẻ.

Đến giờ cô vẫn còn nhớ thương anh. Cứ đến mùa xuân, nước mắt cô lại lăn dài trên má. Hoa anh đào nở bung khi cô nhớ anh, rồi lại rơi khi cô khóc.

Kaori vẫn nhớ câu chuyện đó. Cô ngược mắt nhìn từng cánh hoa màu hồng đang rơi xuống. Rồi đột nhiên, mắt cô mở to ra ngạc nhiên, và bỗng chốc, tim cô bắt đầu lệch nhịp...

Nơi gốc cây, Kiba đang ngủ. Mái tóc hung đỏ làm tô thêm khuôn mặt điển trai của anh. Hàng lông mi rậm đang che mắt trông mắt màu tím âm áp, đôi môi mím lại, mái tóc hung đỏ bay nhẹ nhẹ. Kaori đứng ngây người một lúc, thần thờ. Tia nắng rọi tới, nhảy múa trên khuôn mặt của anh.

Nhìn anh lúc này, Kaori lại nhớ đến nụ hôn nhẹ nhàng ngày hôm qua. Cảm giác đôi môi của anh dịu dàng áp lấy môi cô đến tận bây giờ cô vẫn còn cảm nhận được rất rõ.

Cô có thể cảm nhận được...

Nó vẫn còn rõ ràng như vừa mới xảy ra.

Kiba mở mắt. Kaori vẫn đứng mơ màng như thế. Lần đầu tiên trong đời cô gặp phải tình cảnh này. Kiba nhìn sang, bắt gặp cô. Anh mỉm cười. Ngay lập tức, Kaori trở về thực tại, cô quay người ra sau, cô gắng tránh đi nụ cười dịu dàng đó.

“ Nếu cậu muốn nghỉ ngơi thì tớ đi đây!”- Giọng Kiba dịu dàng. Anh bước đi, vượt qua Kaori. Trong một thoáng, cô cảm thấy lồng ngực mình nhói lên, đau...

“ Xin lỗi vì cái tát.”- Kaori lên tiếng, giọng ngập ngừng. Kiba đứng lại. Anh im lặng một lúc lâu.

“ Tớ mới là người phải xin lỗi.”- Kiba nói, rồi đi khuất. Kaori nhìn theo bóng anh, đôi mắt cô sụp xuống, nỗi buồn hiện rõ lên khuôn mặt xinh đẹp.

Kaori tự hỏi tại sao mình lại buồn? Tại sao... lồng ngực lại đau nhói khi thấy anh?

Hay là... cô đã yêu anh?

Nghĩ tới đó, tim cô lại càng đau hơn nữa. Cô đang yêu một con người. Một người đã có hôn ước! Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của chính cô khi thấy Kiba. Còn bản thân anh, là một Ác Quỷ. Ác Quỷ thì không thể yêu một Thiên Sư, đó là quy luật.

Đó chính là quy luật. Cả hai thế giới Thiện và Ác đã quy ước như thế kể từ lúc vũ trụ được sinh ra...

Hai ngày sau là một chuỗi ngày im lặng của Kaori. Cô chỉ nhìn Kiba. Khi anh cười, khi anh im lặng đọc sách. Tất cả cảm xúc trên khuôn mặt anh đều làm Kaori cảm thấy nhẹ nhõm.

“ Đạo này cậu trầm quá đấy!”- Kiba tiến đến Kaori, dịu dàng nói.

Kaori im lặng. Đôi mắt nâu ngược lên nhìn anh. Tay cô nắm chặt lại, người run run.

“ Hôm nay là hết hạn một tháng. Có lẽ tớ sắp chuyển trường vì tớ đã không làm đúng điều kiện.”- Kiba nhún vai, nói. Đôi mắt anh dán vào Kaori. Vẻ lạnh lùng của cô khiến anh khó chịu.

“ Vậy sao?”- Kaori bình thản, dù thực chất trong lòng cô muốn níu kéo anh.

Kiba mỉm cười. Anh lấy tay luồn qua mái tóc đang xoa ngang mặt của Kaori, khẽ vuốt nhẹ má cô. Hành động đó khiến Kaori rối bời, máu dồn lên mặt cô khiến nó đỏ ửng. Kiba lấy tay ra, cười thêm một lần nữa.

Bỗng chốc, môi Kaori cong lên, vẽ nên một nụ cười nhẹ nhàng. Kiba ngạc nhiên, trông cô lúc cười đẹp như một Thiên Thần.

“ Cuối cùng cậu cũng cười! Vậy có phải là nhờ tớ không?”- Giọng Kiba dịu dàng. Kaori gật đầu. Mọi người trong lớp đều bị cuốn hút bởi nụ cười đẹp mê hồn đó.

Kiba đi ra ngoài. Trong lòng anh đang vui, rất vui. Kaori đã cười, anh đã nhìn thấy nụ cười của cô, đẹp dịu dàng như nụ cười của một Thiên Thần.

Kaori không hiểu tại sao mình lại có thể cười một cách tự nhiên như thế. Phải chăng cô cảm thấy vui khi Kiba ở bên cạnh cô?

Dù là lý do gì đi chăng nữa, Kaori cũng đã biết được cảm giác thật sự của mình. Cô chạy ra ngoài. Cô phải kiếm thấy Kiba. Chắc chắn, chắc chắn anh đang ở đó. Bước chân của Kaori ngày một nhanh hơn.

Nhưng không phải vậy...

Không có ai ở đây cả!

Kaori tiếc nuối. Cô đứng bần thần một lúc. Gốc cây trống trơn, không có ai đứng đó, không một ai...

Cô quay đi, ánh mắt buồn bã. Anh không ở đây. Cô không còn biết anh ở đâu ngoài nơi này. “ Về lớp thôi...!”. Chân Kaori chậm chậm từng bước. Có một thứ gì đó dâng lên ở ngực, thật tức và đau...

“ Cậu định về lớp à?”

Tiếng nói dịu dàng quen thuộc cất lên khiến Kaori phải ngoái đầu lại nhìn. Kiba đang đứng tựa vào thân cây, mỉm cười với cô. Đôi mắt màu tím của anh đầy ấm áp.

“ À... ừ!”- Kaori lên tiếng. Cô quay hẳn người sang, nhìn anh.

Kiba tiến lại gần, miệng vẫn nở nụ cười. “ Vậy... tớ có cần phải chuyển trường nữa không?”. Anh đề cập lại chuyện lúc nãy.

Kaori nhẹ lắc đầu. Kiba bật cười thành tiếng. “ Tốt rồi!”

Kaori cười nhẹ. Kiba nắm lấy tay cô, nhìn thẳng vào đôi mắt nâu nhạt của cô. “ Cậu cười rất đẹp, nhưng tại sao lại phải giấu đi nụ cười của mình?”

Kaori không nói. Cô không thể trả lời câu hỏi này. Cô không cười đơn giản chỉ vì cô không muốn tiếp xúc với bất cứ ai...

Kiba buông tay cô ra. “ Tớ về lớp đây!”- Anh nói, rồi bước đi một cách chậm chạp. Kaori đứng tại chỗ, môi cô mím lại. Cô không thể nói, cô không có can đảm. Đứng trước mặt Kiba thì tim cô đau nhói và đập nhanh. Và cô biết rằng, Kiba đã có hôn ước. Cho dù anh đã nói yêu cô thì cô cũng không thể đáp lại tình cảm ấy.

Trong khi đó, tại thế giới Ác Quỷ. Nơi tầng hầm của lâu đài [Oni], [Pháp sư Bóng đêm] đang theo dõi mọi động tĩnh của Kaori và Kiba. Hắc tacham chú nhìn vào quả cầu, hai tay không ngừng chuyển động xung quanh nó.

“Đúng rồi, Thiên Sứ! Cô không thể yêu Hoàng tử. Nếu như cô cứ tiếp tục đi theo định mệnh, thì ta sẽ làm cô và cả Hoàng tử hối hận!”- Hắc lâm bẩm.

Hoàng hôn luôn luôn mang một vẻ đẹp đầy buồn thảm. Kiba về đến nhà. Anh vào phòng, cởi chiếc áo sơ mi ra và nằm lên giường, gác tay lên trán. Anh đang nhớ lại nụ cười của Kaori...

“ Rốt cuộc... cô ấy đang nghĩ gì về mình vào lúc đó?”

Kiba úp mặt xuống gối. Đối với anh, đây là cách để thư giãn đầu óc mỗi khi nó bị chất đầy quá nhiều suy nghĩ.

Cạch...

Cửa phòng mở, Jigoko bước vào. Cô ta tiến đến gần, ngồi xuống vòng hai tay qua ôm lấy Kiba.

“ Anh đang lo lắng chuyện gì?”- Cô ta hỏi, giọng quan tâm.

Trả lời cô ta chỉ là sự im lặng của Kiba. Jigoko đã lường trước nên cũng không thấy ngạc nhiên. Cô ta cũng không đề cập tới chuyện đó nữa.

“ Anh... yêu cô ta, đúng không?”- Câu hỏi này làm Kiba ngạc nhiên. Anh đẩy Jigoko ra, ngồi dậy, quay lưng về phía cô ta.

“ Làm sao em biết?”- Kiba hỏi, nghiêng răng lại.

Jigoko im lặng. Đôi mắt nâu khói của cô ta trở nên buồn bã. Cô ta biết mình sẽ không bao giờ có cơ hội để có thể chiếm được tình yêu của Kiba.

“ Anh không sợ bị trừng phạt bởi cha mình hay sao?”- Cô ta đan hai tay vào nhau và hỏi bằng giọng buồn thảm.

“ Không!”- Kiba dứt khoát- “ Cho dù có bị trừng phạt thì anh vẫn sẽ yêu cô ấy!”

Jigoko cảm thấy lồng ngực mình như có gì đó đâm vào. Nó đau nhói mặc dù không có trái tim. Câu trả lời của Kiba khiến cô ta thất vọng và cô ta biết mình đã hết hy vọng.

Cô ta chồm tới, ôm lấy Kiba khiến anh ngạc nhiên. “ Em định làm gì v ...?”

“ Xin anh!”- Giọng Jigoko run run. Cô ta ngắt ngang câu hỏi của Kiba- “Em muốn như thế này một lúc. Chỉ một lúc thôi được không? Em muốn ở bên cạnh người em yêu.”

Nước mắt của Jigoko lăn dài. Kiba có thể cảm thấy được cảm giác từnggiọt nước nóng hổi làm ướt lưng của anh. [Công chúa Địa Ngục] đang đau khổ. Nàng đau khổ cho tình yêu của mình đã không thể được trọn vẹn. Bởinàng biết rằng đây chỉ là một cuộc hôn nhân sắp đặt nhằm mục đích chính trị. Nàng yêu [Hoàng tử Ác Quỷ], người được sắp đặt với nàng. Nhưnganh lại yêu một con người. Nói đúng hơn đó là một nàng Thiên Sứ...

Kiba vẫn để yên, để mặc cho Jigoko khóc. Anh không thể an ủi cô ta, vì anh không yêu cô ta...

“ Em sẽ về!”- Jigoko nói sau khi khóc xong. Cô ta vẫn còn buồn.

“ Ủ...!”- Kiba bình thản. Anh không biết nói gì hơn.

Jigoko buông Kiba ra, đứng dậy. “ Em sẽ nói với Cha rằng anh không đồng ý. Thế nào ông ta cũng điên lên à xem.”- Cô ta nhún vai, cười nửa miệng khi đề cập tới người cha tham lam đầy tham vọng của mình.

Kiba im lặng. Anh không sợ [Vua địa Ngục]. Anh chỉ lo Cha mình biết chuyện mình yêu Kaori. Ông ấy sẽ phản ứng như thế nào khi biết điều này?

#Sáng hôm sau#

Kiba nằm dưới gốc cây hoa anh đào nghỉ ngơi. Anh mệt mỏi vì ngày hôm qua phải làm việc suốt đêm. Bây giờ chính là thời điểm hoàn hảo để có thể thư giãn.

Kaori đi tới, bắt gặp. Cô không muốn làm phiền anh. Cô nhẹ nhàng ngồi xuống kế bên. Tim cô bỗng lệch nhịp khi thấy khuôn mặt trong khi đang say ngủ của Kiba. Bất giác, tay Kaori chạm vào má anh, vuốt nhẹ. Kiba cũng vì thế mà giật mình tỉnh giấc.

Kaori ngập ngừng xin lỗi. Kiba ngồi dậy, nắm lấy tay cô, mỉm cười.

“ Không sao!”- Anh dịu dàng nói. Kaori vội giật tay mình ra.

“ Làm phiền rồi!”- Cô đứng dậy. Kiba lên tiếng- “ Nếu muốn nghỉ ngơi thì tớ sẽ về lớp.”

Giọng anh dịu dàng đến nỗi khiến Kaori muốn khóc. Cô tự trấn an mình không được để nước mắt trào ra. Tay cô nắm chặt, môi mím lại. Kiba đứng lên, anh cười rồi bước đi.

Kaori nhìn theo, đột nhiên cô thấy đau khi dáng anh cứ xa dần. Mắt công nhân ngấn lệ, miệng cô như có cái gì đó thôi thúc phải bật lên tiếng nói để ngăn anh lại.

“ Chờ đã!”

Kiba quay lại, Kaori bước thêm vài bước. Khuôn mặt Kiba hiện ra dưới cơn mưa hoa anh đào mới vừa rơi. Kaori cảm thấy anh vẫn còn quá xa với cô. Nước mắt rơi xuống, cô bước tới gần Kiba hơn.

“ Cậu khóc à?”- Kiba lo lắng hỏi. Kaori nhìn anh, lòng cô đang gợn sóng.

“ Anh đừng đi quá xa khỏi em có được không?”- Giọng Kaori như nài xin. Anh ngạc nhiên, anh vẫn chưa hiểu cô đang nói gì, nhưng câu nói đó lại làm tim anh đau như có gì đó đâm vào.

Đột nhiên, Kaori ôm lấy Kiba. Nước mắt cô vẫn còn rơi. Giọng nói của cô cất lên nhẹ nhàng, thoang thoảng như gió nhưng chất chứa đau buồn...

“ Em yêu anh!”

.
. .
.

11. Chương 11 : Sự Thật Phơi Bày.

“ Bọn họ đã đến với nhau...”

Pháp sư bóng đêm lăm bằm khi thấy những hình ảnh đang hiện ra trong quả cầu. Đôi mắt xám tro của hắn ánh lên những tia nhìn rợn người. “ Cuối cùng thì họ cũng không tránh được số mệnh. Ta đành phải xuôi theo định mệnh của họ vậy!”

Hắn đứng dậy và bay tới phòng triều chính của lâu đài, gặp Quỷ Vương...

“ Phù...”

Kiba thổi nhẹ vào mặt Kaori khiến cô phải lấy cuốn sách đang đọc để che mặt lại. Cô nhúu mày, vừa khó chịu vừa thấy thú vị với hành động vừa rồi của anh.

Hai người đã quen nhau gần một tuần.

“ Tớ không biết thứ dày cộm ấy có gì hấp dẫn hơn tớ nhỉ?”- Kiba ngồi xuống cạnh Kaori, vu vơ hỏi.

Kaori tiếp tục đọc. Cô lật sang trang tiếp theo và bình thản nói: “ Đơn giản vì nó là sách.”

Kiba nhìn cô độ mười giây và bật cười vì câu nói của cô khi nãy. Rồi anh đột ngột lấy tay giật cuốn sách, để qua chỗ của mình.

“ Trả cho tớ!”- Kaori chìa tay ra, cao giọng. Đáp lại cô là một tiếng “Suýt” nhẹ nhàng của Kiba.

Kaori khó chịu. Cô quay mặt sang định trách. Nhưng Kiba đã nhanh hơn, anh lấy tay đẩy nhẹ đầu cô sát vào mặt mình và...đặt môi mình lên môi của cô . Vị ngọt của nó đang dần dần thấm lấy lưỡi của Kaori. Một nụ hôn nhẹ nhàng và ngọt ngào tựa như hoa anh đào.

Kiba buông ra, cười đầy ma mẫn. “ Gọi tớ là anh giống tuần trước đi! Tớ sẽ đưa lại.”

Câu nói của Kiba khiến tim Kaori đập thành thịch. Tuần trước, khi tỏ tình với anh cô đã nói...

[“ Em yêu anh!”]

Bây giờ, Kiba lại muốn cô nói lại điều đó. Anh có vẻ thích thú khi đề cập tới chuyện này. Kaori nhẹ lắc đầu, tỏ vẻ không đồng ý. Mà nói đúng hơn là cô không muốn đề cập tới chuyện đó nữa.

“ Được rồi! Anh... đưa em quyển sách, được chưa?”- Kaori ngập ngừng nói. Dường như từ khi quen Kiba, cô bắt đầu nói nhiều hơn trước. Cô muốn được anh quan tâm, muốn được anh luôn luôn trao ình những nụ cười và ánh mắt dịu dàng ấm áp. Muốn và muốn... cô tự nghĩ mình đang quá tham lam. Nhưng Kaori rất sợ một lúc nào đó, khi Kiba biết mình là thiên sứ, thì liệu... anh có rời xa cô?

“ Anh sẽ đưa, nếu như em chủ động cho anh một cái gì đó ngay lúc này...”- Giọng của Kiba nhẹ hẫng như gió nhưng cũng đầy ma mị. Kaori ngạc nhiên. Hiện tại cô đâu có thứ gì?

Và rồi trong một thoáng, cô chợt nhận ra một món quà...

Lấy đôi bàn tay trắng ngần đặt lên má của Kiba, Kaori nhẹ nhàng hôn lên đôi môi của anh. Hoa anh đào đang rụng, rụng một cách nhẹ nhàng, rụng lên mái tóc hung đỏ của Kiba và mái tóc nâu dài đang bay bay của Kaori.

Mặt Kaori đỏ ửng khi buông ra. Kiba cười, chưa vội đưa sách lại cho cô.

“ Nói yêu anh.”- Kiba nói.

“ ...”

“ Sao nào?”

“ Em yêu anh.”

Kiba đưa sách lại cho Kaori, bật cười.

RẦM!

Quý vương đập tay xuống chiếc bàn đá một cách tức giận. Đôi mắt đỏ thẫm của ông ta chòng chọc nhìn vào hình ảnh mà quả cầu của Pháp sư bóng đêm vừa hiện ra. Một cô gái đang hôn con trai của ông ta. Trên lưng của cô ta... là một đôi cánh. Quý vương có thể nhìn thấy đôi cánh của Kaori. Hình ảnh ấy đang ở ngay trước mắt. Kiba đang yêu một Thiên sứ.

“ Nói cho ta biết. Chuyện quái gì đang xảy ra?”- Quý vương cố kìm nén tức giận và hỏi.

Pháp sư bóng đêm vẫn bình thản trả lời: “ Thừa bệ hạ, Hoàng tử đã phải lòng một cô gái khi đến thế giới con người. Nhưng Người không biết cô gái ấy là Thiên Sứ.”

Quý vương xoa cằm, lông mày nín lại. Sự tức giận của ông ta đang ngày một tăng.

“ Đến đó và nói rõ cho thằng con của ta biết hết mọi chuyện đi!”- Ông ta ra lệnh cho Pháp sư bóng đêm.

“ Thừa bệ hạ, ngài định ngăn cản tình yêu của Hoàng tử?”- Hấn thắc mắc, vẻ mặt nghiêm túc.

Quý vương đập bàn lần thứ hai. “ TÌNH YÊU? Tình yêu giữa một loài có linh hồn tội lỗi đầy nhơ nhuốc với một loài mang đầy vẻ thánh thiện trong sáng sao?”- Tiếng quát của ông ta khiến cả lâu đài sợ hãi. Mọi binh lính đều đưa những con mắt tò mò hướng đến phòng triều chính.-“ Tình yêu ư? Tình yêu giữa một Ác Quỷ và một Thiên Sứ? Đó là điều không bao giờ được phép xảy ra cho dù cả vũ trụ này diệt vong. Người hiểu chứ?”

Pháp sư bóng đêm không nói gì. Hấn im lặng mặc cho cơn thịnh nộ của Quý vương đã dâng lên đỉnh điểm.

“ Đi đi, đến đó và nói tất cả cho nó biết!”- Quý vương hạ giọng, phẩy tay và nói.

Pháp sư bóng đêm tuân lệnh và lui. Hấn ngay lập tức bay đến thế giới con người. Hấn biết rằng nhiệm vụ này của hấn sẽ làm thay đổi tất cả: Kiba, Kaori, nữ hoàng Thiên Sứ và cả Quý vương, Công chúa Jigoko...

Hấn sẽ làm thay đổi tất cả...

Mãi mãi...

Cạch...

“ Hoàng tử đã về!”

Rusia ra mở cửa khi thấy Kiba đang đi trên con đường dẫn vào dinh thự. Anh bước vào nhà, đi vào phòng khách và ngồi xuống cái ghế cao bọc da.

“ Tối nay chúng ta sẽ sẵn như thế nào ạ?”- Rusia đi đến kế bên và khơi chuyện.

“ Vẫn vậy. Nhưng ta cần nhiều linh hồn hơn để có thể đưa về cho cha ta.”- Kiba nói, giọng mệt mỏi nhưng đầy lạnh lùng.- “ Đạo này Shita thế nào rồi?”

“ Hấn ta sống tốt.”- Rusia trả lời- “ Vợ chồng hấn rất hạnh phúc.”

Kiba gật đầu. Shita rời khỏi đây đã gần ba tháng. Hấn ta làm gì anh đều biết cả. Nhưng anh không muốn trói buộc hấn mãi với những tội ác của Quý. Mà hấn bây giờ... cũng không muốn làm Quý nữa...

Kiba nhìn vào những ánh lửa xanh đang cháy trong lò sưởi, suy nghĩ miên man về một chuyện gì đó. Đột nhiên, anh thốt lên: “ Sắp có kẻ đến thăm ta rồi đây.”

Rusia ngạc nhiên. Ắ đưa mắt liếc ngang dọc căn phòng, không có ai ngoài ả và Hoàng tử đang ngồi ở lò sưởi và con thú cưng Kepi đang nằm ngủ ở cửa sổ. Đột nhiên ả cảm thấy rờn rợn gáy do một luồng gió lạnh kỳ lạ đang thổi đến ...

“ Hấn đến rồi đấy!”- Kiba lầm bầm nói. Chỉ sau ba giây, một bóng đen xuất hiện trên không trung. Pháp sư bóng đêm đã tới.

“ Lần này thì ngươi muốn gì?”- Mắt Kiba vẫn nhìn vào lò sưởi và hỏi bằng giọng băng giá.

Pháp sư bóng đêm im lặng. Hắn nhìn chòng chọc Kiba một lúc lâu...

“Thần đến đây là có chuyện muốn nói.”

“Là gì?”- Kiba hỏi.

“Về Kaori.”

Kiba tròn mắt ngạc nhiên. Lần này hắn lại đến vì chuyện của cô ấy ư?

Anh ra đầu kêu Rusia ra ngoài. Ầ hiểu và lập tức đi ngay.

“Cô ấy làm sao?”- Đợi sau khi cánh cửa đóng sập lại, Kiba bắt đầu hỏi tên Pháp sư.

“Cô ta là một Thiên sứ!”- Tên pháp sư nói không cần lưỡng lự.

Kiba nhú mày tức giận. “Người còn định láo đến khi nào đây? Cô ấy không có thiên khí.”

“Cô ta có một lớp màng ngụy trang bên ngoài để không bị phát thiên khí.”- Tên pháp sư cự lại. Hắn đang cố thuyết phục Kiba phải chấp nhận sự thật.

Kiba im lặng. Anh sẽ không bao giờ tin những điều này. Tên pháp sư này chỉ đang cố làm anh né xa con người mà thôi!

“Xin hoàng tử hãy chấp nhận. Kaori chính là một Thiên sứ mà hằng đêm Người vẫn thường chiến đấu với cô ta.”- Tên pháp sư nói thêm. Kiba chống tay lên thành ghế, đôi mắt đỏ quạch nhìn chòng chọc vào hắn như thể anh sẽ giết chết hắn ngay bây giờ.

“Nếu như hoàng tử không tin...”- Hắn lôi quả cầu ra và nói- “Thì thần sẽ cho Người thấy.”

Hắn đọc thần chú vào quả cầu, và hình ảnh hiện ra.

Đó là cảnh lúc sáng, khi Kiba và Kaori đang ngồi ở gốc cây hoa anh đào nói chuyện.

Hình ảnh khiến anh không tin vào mắt mình...

Quả cầu của Pháp sư bóng đêm có thể phản chiếu tất cả sự thật. Kể cả khi Thiên sứ có cố che giấu đôi cánh của mình, thì khi nhìn vào quả cầu, đều sẽ bị lộ tất cả.

Trên lưng Kaori, là một đôi cánh trắng tinh khôi...

“Sao nào?”

“Em yêu anh...”

Tối hôm ấy...

Tâm trạng của Kiba không như thường lệ. Anh không muốn đi săn, không muốn nhìn thấy người con gái ấy...

Nhưng đã quá muộn, anh đã ở bìa rừng.

Đôi cánh trắng xuất hiện trên bầu trời. Tim Kiba nhói lên, lệch nhịp. Thiên sứ bay tới gần. Mái tóc đỏ bay bay cùng với đôi mắt màu xanh ô liu đầy mạnh mẽ.

“Cô ta tới rồi!” Rusia lên tiếng. Ầ đâu biết Kiba đang không muốn đánh nữa...

“Nàng thiên sứ, để xem hôm nay nàng sẽ thể hiện mình tới đâu nào?”- Rusia cười đầy khinh bỉ. Kaori hít một hơi và lập tức bay xông tới.

Nhưng trong một thoáng, cô bị bàn tay rắn chắc của Kiba giữ lại.

“Hoàng tử!”- Rusia lên tiếng, ả cảm thấy mất hứng khi Kiba giữ Kaori lại.

Đôi mắt đỏ quạch của Kiba ngược nhìn Kaori. Cô nhú mày, vẻ đề phòng. Ánh mắt băng giá và lạnh lùng của anh nhìn chằm chằm cô.

“Tại sao, em lại là một thiên sứ?”

Câu hỏi của Kiba khiến Kaori ngạc nhiên. Cô định hỏi vặn lại nhưng anh chặn ngang...

...bằng cách gọi tên của cô...

“Kaori, tại sao... em lại là đối thủ của anh?”

Gió thổi ngang qua, lạnh buốt như giọng nói của Kiba lúc này...

12. Chương 12 : Lựa Chọn.

Sự thật, có hai mặt...

Một...

Làm cho người ta vui sướng và ngập tràn trong hạnh phúc...

Và hai...

Khiến người ta đau đớn và chìm trong đau thương...

Mãi mãi...

Kaori giật tay của mình ra, mở to đôi mắt trong kinh ngạc.

“Người...đang nói cái gì thế?”- Cô lắp bắp hỏi. Cô không hiểu vì sao tên Quỷ này lại có thể biết được tên của cô. Và tại sao, hắn lại hỏi cô như thế?

Kiba vẫn im lặng. Đôi mắt anh đượm buồn. Trong phút chốc, màu đỏ quạch trong đôi mắt ấy chuyển sang thành một màu tím đầy ảm áp.

Kaori lùi lại. Màu tím... màu tím ảm áp ấy là đôi mắt của người con trai mà cô yêu. Kaori sửng người, không tin vào mắt mình. Kiba là tên đã ra lệnh cho những tên khác đi giết người hằng đêm, gián tiếp giết Watery. Và cha anh, Quỷ Vương, đã giết chết mẹ của cô ấy.

Kiba... thật sự là một Ác Quỷ. Anh đã lừa cô như cô đã lừa anh. Người mà cô yêu nhất lại chính là người mà cô căm thù nhất...

“Kaori, anh...”- Kiba tiến tới, Kaori bay giật lùi lại.- “Anh biết là chuyện này rất khó chấp nhận. Chính anh cũng vậy. Vì vậy, em...”- Anh nắm lấy tay cô. Hơi lạnh từ tay anh quần lấy tay Kaori khiến tim cô càng đau hơn. Cô giật tay mình ra, ngược nhìn anh với đôi mắt đầm nước mắt và đầy căm thù.

“Tôi hận anh!”- Nói rồi, cô bay đi. Bỏ lại sau lưng ánh mắt của Kiba đang nhìn theo cô. Tay anh nắm chặt, khuôn mặt căm phẫn và xen lẫn cả đau khổ...

Ánh trăng sáng rực, soi rõ bóng dáng của Kaori khi cô bay ngang qua các rặng cây. Nước mắt cô rơi, từng giọt bay theo gió, buồn thảm. Trái tim cô đau thắt. Đôi mắt ấy, như muốn xuyên thủng tâm trí của cô. Đôi mắt màu tím ảm áp mà cô yêu, hiện tại đang làm cô thấy đau đớn.

Kiba quay ra sau, bảo Rusia quay về. Ắ đã thấy và hiểu tất cả nên không hỏi thêm gì, lặng lẽ bay theo anh.

“Hai trái tim, hai màu máu và hai thân phận...”

Anh và em, không bao giờ có thể đến được với nhau...

Bởi vì chuyện đó, cả vũ trụ đều không chấp nhận...”

Sáng hôm sau...

Một buổi sáng cuối xuân mát mẻ nhưng lại có phần u ám. Hôm nay, Kaori không đi học. Kiba cũng không ngạc nhiên về điều này. Nhìn vào cái bàn cuối cửa sổ của Kaori, anh nhớ những lúc ánh mắt của Kaori nhìn khung cảnh bên ngoài. Đôi mắt xa xăm của cô đầy lạnh lùng nhưng lại chất chứa một sự cô đơn khó tả. Anh nhớ cả nụ cười đẹp mê hồn của cô, nhớ những nét đáng yêu của cô khi cô đỏ mặt và bối rối. Anh nhớ tất cả và... anh nhớ cô.

Ngay lúc này, Kiba vừa thấy hối hận vừa giận mình. Những lần chiến đấu trước, anh đã làm cho Kaori bị thương. Anh cần mỗi khi nhớ lại, cần đến độ đôi môi bật máu. Từng giọt đỏ thẫm rớt xuống trang vở trắng...

.....

Kaori ngồi ở thư viện ở nhà. Cô nghĩ việc đọc sách sẽ giúp mình có thể quên đi Kiba. Nhưng đâu phải đơn giản như thế! Từ lúc về, cô đã lao vào đây và đọc một lúc ba cuốn tiểu thuyết dày. Cô đắm chìm trong những nội dung của câu chuyện. Nhưng khi vừa gấp sách lại, thì hình ảnh của Kiba lại tràn về. Kaori gục đầu xuống bàn. Một giọt, hai giọt... rơi xuống, cô khóc.

Kaori đã từng cho rằng, một Thiên Sứ và một Ác Quỷ yêu nhau là một điều không thể chấp nhận được. Nhưng ngay lúc này, cô lại đang bị vướng vào đó...

“Em ghét sự băng lạnh trong đôi mắt đỏ của anh...”

“Em muốn đôi mắt ấy là một màu tím ấm áp. Đôi mắt đó mới là đôi mắt mà em yêu...”

“Nhưng hiện tại, dù đôi mắt ấy có là màu tím ấm áp hay màu đỏ máu đầy độc ác lạnh lùng, thì anh vẫn là một Ác Quỷ, là đối thủ của em, và em...”

“Em hận anh!”

Quản gia Fushi định đem trà vào cho cô chủ của mình, nhưng lại vội đi ra khi thấy cô trong tình cảnh như thế. Ông đành đóng nhẹ cửa, thở dài. Ông tự hỏi không biết đến khi nào Kaori mới có thể vượt qua được chuyện này? Nó thật sự rất khó khăn.

Đột nhiên dây chuyền của Kaori phát sáng. Cô ngẩng mặt lên, nữ hoàng xuất hiện.

“Julia!”

Kaori quệt nước mắt trên má, cố gắng gượng cười. “Vâng, thưa Nữ Hoàng?”

Nữ hoàng im lặng, bà thở dài khi thấy thái độ đầy gượng gạo của Kaori.

“Julia, ta biết tất cả rồi. Con không cần phải như thế đâu.”

Mắt Kaori sụp xuống, buồn bã. “Vâng!”

“Đừng vì vậy mà bỏ dở nhiệm vụ. Ta biết, điều này rất khó, nhưng con phải giết được Hoàng tử Ác Quỷ.” - Giọng của Nữ hoàng kiên định và pha lẫn cả cảm thông.

Kaori gật đầu. Cô đang đứng giữa ranh giới của tình yêu và thù hận. Cô phải làm sao đây? Làm đối thủ của Kiba hay bỏ tất cả để ở bên cạnh anh mãi mãi?

Kaori nhìn Nữ hoàng. Ánh mắt của bà nhìn cô như đang chờ đợi một ý kiến khả quan. Cô mím môi, im lặng mười giây...

Cuối cùng, cô đã có quyết định...

“Thần... sẽ làm! Thần sẽ giết chết Hoàng tử Ác Quỷ, thưa Nữ hoàng!”

.
. .
.

Đêm, chẳng có gì ngoài ánh trăng sáng rực đang treo lơ lửng trên bầu trời và những cơn gió lạnh đến gai người. Cuộc đi săn của Kaori đã bắt đầu.

Kiba đợi Kaori ở chỗ cũ cùng với Rusia và một đám Quỷ. Kaori bay tới, thật chậm. Cô cố gắng lắm mới có thể dẹp bỏ mọi vướng bận để có thể can đảm bay tới đây.

Kiba nhìn cô, không nói gì. Mắt anh vẫn mang vẻ lạnh lùng và chất chứa buồn bã.

Tim Kaori lệch nhịp khi nhìn thấy anh. Nhưng rất nhanh, cô lấy lại được tinh thần. Cô rút kiếm, chĩa thẳng vào bọn Quỷ.

“ Tới nay, ta sẽ giết chết hết tất cả.”

“ Người thật ngây thơ đó Thiên sứ! Người nghĩ người có thể đánh bại được Hoàng tử của chúng ta hay sao hả?”- Rusia liếc nhìn Kiba, anh vẫn nhìn Kaori với đôi mắt ấy. Ái khê nghiêng rằng đây khó chịu. Lúc chiều, ả đã nói với anh về vấn đề này...

[“Hoàng tử, người hãy quyết định đi. Loài Quỷ không thể có tình cảm với thiên sứ được đâu”]- Tiếng Rusia đầy vẻ khuyên bảo và khó chịu.

Kiba im lặng dán mắt vào lò sưởi. Anh không thể quyết định được. Lần đầu tiên trí não anh rối bời. Lựa chọn? Điều đó thật sự quá khó. Giết cô... hay là không giết?

[“ Hoàng tử”]- Rusia lên tiếng lần nữa.

Kiba càng lúc càng đắn đo. Người con gái mà anh yêu nhất, ngay lúc này, anh bắt buộc phải quyết định mạng sống của cô ấy.

[“ Được rồi! Ta sẽ giết chết cô ta”]

Anh đã nói ra quyết định của mình. Ngay lúc này, anh đang đứng đối diện với Kaori. Anh nhìn cô, trong lòng anh dấy lên một chút đau, một chút đắn đo và một chút... hối hận.

Kaori xông tới, bọn Quỷ con lao lên. Cô bắt đầu chiến đấu. Chúng vây quanh khắp nơi, dùng những móng tay nhọn hoắt để đánh trả Kaori. Cô né, rồi lại chém. Chúng tan biến, rồi lại xuất hiện. Kaori không nản, cô vẫn tiếp tục. Chúng đang dần dần bị tiêu diệt hết. Kaori đột ngột lia kiếm, quay một vòng. Bọn Quỷ trúng đường chém đều tan biến. Kaori giơ tay ra, một thứ ánh sáng huyền ảo xuất hiện trên tay cô. Cô nhắm thẳng vào bọn Quỷ đang xông tới. Chúng chỉ kịp la lên và nhanh chóng biến mất.

Chỉ còn lại hai tên: Rusia và... Hoàng tử Ác Quỷ.

“ Rusia, người lui về đi. Để ta giải quyết chuyện này.”- Rusia hơi ngạc nhiên khi nghe thấy lệnh của Kiba. ả ngậm ngùi lui vào trong bóng đêm. Bây giờ, chỉ còn Kaori và anh dưới ánh trăng sáng.

Kaori nhìn anh, hần học. Cô xông tới, Kiba dễ dàng đỡ được đường kiếm của cô bằng tay không. Kaori thu kiếm, cô tiếp tục tấn công. Kiba rút kiếm, đỡ. Âm thanh va chạm kim loại vang lên chói tai.

Cầm cự một lúc, cảm thấy mình đang bị yếu thế, Kaori thu kiếm, nhém thêm một đường vào thanh kiếm của Kiba khiến nó bị văng ra.

Hiện tại, kiếm của Kaori đang ở rất gần cổ của Kiba. Cô vẫn giữ nguyên, không động dấy dù một chút.

“ Đâm đi.”- Kiba lên tiếng khiến cô giật mình.

“ Anh đã tháo bỏ màng bảo vệ. Bây giờ, chỉ cần em đâm một nhát, thì anh sẽ tan biến ngay lập tức.”- Giọng của Kiba đầy lạnh lùng và kiên quyết.

Tay Kaori run run, môi cô mấp máy. Cô muốn nói, nhưng có gì đó cứ nghẹn ở cổ họng. Đôi mắt đỏ của anh như xoáy sâu vào tim cô khiến nó đau nhói.

“ Đâm. Nếu không, anh sẽ tự làm đấy!”

Tay Kaori run lên, cô đang đứng giữa hai quyết định rất khó khăn.

“ Đừng bắt em phải lựa chọn...”- Cố gắng lắm Kaori mới có thể lên tiếng.

“ Em đâu cần lựa chọn. Không phải em chỉ có một quyết định là giết anh thôi sao? Đâm đi.”

Giọng nói kiên quyết của Kiba khiến Kaori sợ hãi. Cô run lên, thanh kiếm cũng vì thế mà run theo. Kaori... sẽ quyết định như thế nào?

13. Chương 13 : Tiếng Đàn Hạc.

mp3.zing.vn/embed/song/IW98E6AO

“Sợ hãi...”

“Đó là hai từ có thể diễn tả được tâm trạng hiện tại của em...”

“Em hận anh, nhưng lại không muốn giết anh...”

“Em không muốn...”

“Vì em yêu anh...”

Mắt Kaori nhòe đi, từng giọt nước mắt của cô rơi xuống hai bên má. Cô thu kiếm, lấy hai tay ôm mặt, nấc lên từng tiếng.

“ Tại sao vậy?”- Cô gào lên, giọng đau đớn- “Tại sao anh... lại là kẻ mà tôi căm thù nhất? Anh muốn tôi giết anh? Tại sao lại có một mong ước quái gở như thế hả? Anh có biết kẻ thù đang đứng trước mặt mình không? Anh có biết.... ”

Kiba bay gần lại, nắm lấy tay cô. “ Kaori...”

Kaori nhanh chóng gạt tay anh ra, bay lùi lại, giữ khoảng cách. “ Đừng tới gần tôi. Tôi đã muốn quên anh. Tôi rất muốn giết anh. Nhưng tại sao, khi tôi thấy khuôn mặt của anh thì tôi lại nghĩ lệch đi? Tại sao... tôi...?”- Giọng Kaori đầy căm phẫn nhưng cũng đầy đau đớn. Câu nói của cô bị chặn ngang khi tiếng nấc ngày càng dồn dập. Kiba bay tới gần, ôm chầm lấy cô.

“ Đừng khóc nữa!”- Giọng anh lạnh lùng nhưng đầy quan tâm.

Hơi lạnh từ người anh khiến nước mắt Kaori càng chảy nhiều hơn. Thân thể anh quá lạnh lẽo. Nó lạnh từ trái tim đến cả đôi mắt. Cùng là một thân thể, nhưng sao lại cho cô hai thứ cảm xúc khác nhau?

“ Có thể, chỉ có thể thôi, đây là lần cuối cùng anh nói ra câu này...”- Giọng Kiba trầm hẳn, tay anh siết chặt hơn, như thể sợ Kaori sẽ đi mất trong khi nghe anh nói.

Nước mắt Kaori vẫn lăn dài, tay cô buông thõng, mái tóc dài đã được Kiba giữ chặt lại.

Giọng Kiba nhỏ, nhẹ tênh thì thầm vào tai Kaori như một cơn gió, nhưng đủ làm cho cô nghe thấy. Và... lời nói ấy của anh khiến cô càng không muốn rời xa anh...

Dù cho em là ai đi chăng nữa...

Dù em có hận anh hay muốn giết anh...

Dù cho em có là kẻ thù lớn nhất của anh...

Bây giờ anh cũng không cần quan tâm những thứ ấy.

Bởi vì...

“Anh yêu em...”

Nước mắt Kaori rơi nhiều hơn, thấm ướt cả vạt áo của Kiba. Cô ôm lấy anh, ghì chặt. Chỉ lần này thôi! Hãy cho Kaori được ở bên Kiba lần này thôi! Để cô có thể khóc, có thể đau vì anh. Cô tự hứa rằng từ nay về sau, cô sẽ không bao giờ để lộ cảm xúc trước mặt Kiba lần nào nữa...

“Em cũng yêu anh...”

Hai chúng ta quá khác nhau...

Nếu như bây giờ, em buông anh ra...

Thì anh sẽ trở lại thành kẻ thù của em...

Những ngày sau đó là một chuỗi buồn thảm và u ám. Cả hai đến lớp, không nhìn mặt nhau, không nói chuyện. Họ lướt qua nhau, tựa như hai người xa lạ chưa bao giờ gặp mặt.

Họ có cảm thấy đau khi làm như vậy không?

Cả hai đều thế. Cảm xúc của họ ngang nhau. Tim đau, cố gắng né tránh. Mỗi lần nhìn thấy Kiba, Kaori lại quay mặt đi và... lặng lẽ khóc. Cô vẫn không đủ can đảm để có thể quên đi anh. Thật sự, nó quá khó khăn.

Mỗi lần buồn, Kaori lại ra gốc cây hoa anh đào để ngồi. Hoa đã tàn hết. Những chiếc lá xanh tươi đã mọc ra, một mùa hè sắp đến.

Cô ngồi xuống dưới bóng mát của cây, ngược nhìn bầu trời xanh thẳm. Mây trôi, chậm rãi. Nắng nhẹ nhàng chiếu xuống, xuyên qua kẽ lá, nhảy múa trên khuôn mặt xinh đẹp của cô. Gió thổi, mát rượi.

Kaori phất nhẹ tay, một cây đàn Hạc màu trắng hiện ra. Thân đàn được chạm trổ khá cầu kỳ và tinh xảo. Cô ngồi xuống chiếc ghế bằng vàng và bắt đầu đàn.

Tiếng đàn ngân nga, một bài hát nhẹ nhàng nhưng chất chứa nỗi buồn và sự cô đơn khó tả. Giai điệu thoang thoảng như gió, nhẹ nhàng như nắng và cô đơn... như người đang đàn nó.

Kiba nấp sau bức tường, lắng nghe. Anh nhớ cô mặc dù gặp cô mỗi ngày. Nhưng hiện tại, giữa họ là một khoảng cách xa xôi. Anh cứ im lặng, lắng tai nghe tiếng đàn của cô cho đến khi nó chấm dứt.

Đêm...

Ánh trăng non lơ lửng trên bầu trời đen kịt. Gió thổi một cách lạnh lẽo. Đêm nay, Kaori đi săn cùng với quần gia Fushi.

“Hãy cẩn thận đấy Fushi.”- Kaori trầm nhắc nhở. Họ đã bay đến khu rừng cấm.

Vút

Vút

Vút

Bọn Quỷ đã xuất hiện.

Đứng trước mặt cô và Fushi bây giờ là một đám Quỷ con, có đến hàng ngàn tên. Kaori không nao núng, cô cầm chặt kiếm, chuẩn bị chiến đấu.

Kaori và Fushi chia nhau ra để giải quyết. Bọn Quỷ bao quanh hai Thiên sứ. Họ chiến đấu, tiếng vũ khí và móng tay chạm nhau tạo thành một thứ âm thanh kỳ dị. Kaori có thể nhận biết chúng khá dễ dàng, chúng có một đôi mắt đỏ quạch hiện rõ trong đêm tối. Nhờ vậy, cô có thể nhanh chóng giết chúng một cách dễ dàng.

“Julia, cẩn thận!!”

Một tên Quỷ đang ở sau Kaori, chuẩn bị dùng những móng tay nhọn hoắc của mình đâm vào lưng cô. Nhưng rất nhanh...

Fushi bay tới và...

Phập

Ông đỡ cho cô...

Fushi rơi xuống. Lông vũ trắng hòa lẫn theo mái tóc bạc phơ.

“Không!!”- Kaori gào lên, vội bay theo. Kiba và Rusia cũng theo cô.

Fushi rơi xuống đất. Máu từ ngực chảy ra. Kaori bay xuống tới, vội vã ngồi cạnh ông. Hơi thở ông dồn dập, gấp rút. Nước mắt Kaori giàn giụa, Watery lúc đó cũng như ông. Cô ôm lấy ông, khóc ròng.

“Ông không được tan biến. Tôi xin ông. Tôi xin ông!!!”- Cô gào lên, giọng khản đặc.

“Julia... Cô phải sống để hoàn thành nhiệm vụ... Julia...”- Giọng Fushi thều thào, yếu ớt.

Kaori lắc đầu lia lịa , nước mắt cô rơi xuống cổ của Fushi ngày một nhiều hơn. Tại sao? Tại sao bao nhiêu người cô yêu thương đều lần lượt rời xa cô? Cô không hiểu...

“ Ông phải ở lại. Ông phải ở lại. Có như thế tôi mới có thể tiếp tục đủ dũng khí để hoàn tất nhiệm vụ này chứ!”- Kaori nắc lên và nói.

“ Julia, tôi không còn thời gian nữa. Tôi chỉ xin cô, một yêu cầu thôi... được không?”- Giọng Fushi đã yếu hơn. Kaori buông ra, nhìn ông.

“ Là gì?”

“ Đàn cho tôi nghe. Tôi thích nghe cô đàn lắm...”

Kaori đứng dậy. Cô phẩy tay, cây đàn Hạc hiện ra. Cô ngồi lên chiếc ghế vàng và bắt đầu đàn.

Tiếng đàn nhẹ nhàng, vang lên trong đêm tối. Kiba và Rusia chỉ đứng lặng ở xa và nghe.

Fushi nằm chấp hai tay, mắt ông nhắm lại, lắng nghe tiếng đàn của Kaori. Tiếng đàn nhẹ nhàng và pha lẫn buồn đau. Fushi thích tiếng đàn này, nó làm ông cảm thấy rất bình yên.

Thân người ông phát sáng. Kaori vẫn đàn, nước mắt cô rơi xuống, từng giọt.

Ông tan biến, tựa như một cơn gió thoảng.

“ Xin lỗi... ông già này không có thói quen bỏ bê công việc của mình.”

“Julia, cô hãy sống bình yên và cố gắng hoàn thành nhiệm vụ...”

“ Tuy tôi không còn ở đây, nhưng cô hãy cố gắng sống tốt...”

“Vĩnh biệt Julia, cô là Thiên Sứ mà tôi trân trọng tựa như con gái của mình...”

“ Vĩnh biệt...”

“ Vĩnh biệt ông, Fushi...”

Kaori đứng bần thần một lúc, cô phẩy tay cho cây đàn biến mất. Cuộc đi săn kết thúc, Kaori bay về nhà. Dinh thự rộng lớn của cô lúc này, chỉ còn mỗi mình cô. Giờ đây, chỉ còn kỷ niệm giữa cô với ông ở trong ngôi nhà này...

“ Kiba, tôi hận anh!”- Kaori ngồi thụp xuống nền nhà, lấy tay ôm mặt và khóc tức tưởi.- “ Ác Quỷ, ta hận các người...”

Vẫn biết Fushi chết là do tay sai của Kiba giết, vẫn biết anh là một Ác Quỷ, vẫn biết mình phải giết được anh. Nhưng ngay lúc này, hai cảm giác thù hận và đau đớn đang bủa vây lấy Kaori. Cô bất lực. Cô không biết phải làm gì cả! Đầu óc cô trống rỗng...

Dây chuyền của cô đột ngột phát sáng, Nữ hoàng có tin.

“ Nữ hoàng.”- Kaori quệt nước mắt và lên tiếng.

“ Julia, ta muốn thông báo cho con biết.”

“ Chuyện gì vậy ạ?”

“ Ngày mai, ta và các Thiên sứ khác sẽ đến Thế giới con người để trợ giúp con.”- Giọng nữ hoàng đều đều và đầy kiên định...

14. Chương 14 : Máu Và Nước Mắt. (end)

Kaori sững sờ trước thông báo của nữ hoàng. Cô không muốn ai gặp nguy hiểm nữa. Cô không muốn.

“ Nhưng thưa nữ hoàng, thần làm một mình là được...”

“Hiện tại tâm trạng của con đang không tốt. Ta nghĩ rằng ta và các Thiên sứ sẽ giúp được con. Julia, con đừng lo lắng gì người quá. Ta hứa rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.”- Nữ hoàng chặn ngang câu nói của Kaori.

Kaori cười nhạt. Hiện tại cô như một kẻ vô dụng. Cô không biết làm gì cả, đầu óc cô trống rỗng.

Trái tim cô đang rất mệt mỏi và... rất đau.

“Thần rất tiếc, thưa Nữ hoàng...”- Ánh mắt Kaori trở nên nghiêm túc.- “Thần sẽ không để ai gặp nguy hiểm nữa. Nhiệm vụ lần này, thần sẽ tự mình hoàn thành nó. Nữ hoàng, dù người không đồng ý thì thần vẫn sẽ làm thế. Thần sẽ không để một ai dính dáng đến điều nguy hiểm này nữa.”

Nữ hoàng im lặng. Khuôn mặt Kaori vẫn giữ nguyên vẻ nghiêm túc. Cô đang rất quyết tâm khi nói ra điều đó. Đơn giản vì cô không muốn ai gặp nguy hiểm nữa.

Sau cùng, Nữ hoàng thở dài, đành chịu thua sự kiên quyết của cô.

“Cảm ơn Nữ hoàng!”- Kaori mừng rỡ khi nghe Nữ hoàng nói sẽ rút lại yêu cầu.

“Ta rất tiếc về Fushi.”- Bà nói trước khi biến mất. Kaori nắm chặt sợi dây chuyền. Fushi, ông quản gia đáng kính mà Kaori yêu thương như cha, giờ cũng đã rời xa cô. Căn nhà rộng lớn này như trở nên lạnh lẽo và cô đơn hơn.

Bởi lẽ... chỉ còn mình cô ở đây. Không còn ai cho cô tâm sự, không còn ai pha trà cho cô mỗi khi cô gặp chuyện nan giải và lo lắng, không còn ai... nấu ăn cho cô. Cô đã mất đi một ông quản gia yêu thương mình như con gái.

Kaori lên phòng của Fushi. Đồ đạc được ông sắp xếp rất gọn gàng. Trên chiếc giường, một cuốn sách đang được mở ra. Ông đang đọc dở nó chăng?

Kaori tiến lại, cầm cuốn sách lên. Cô kinh ngạc, đây không phải là một cuốn sách, đây là một quyển nhật ký.

Cô lật ngẫu nhiên một trang và đọc nó.

Ngày 29 tháng 3...

Tôi đã biết Julia yêu một Ác Quỷ, nhưng không sao. Tình yêu là vô hạn mà! Tôi sẽ không dính dáng vào chuyện của cô ấy. Hi vọng tình yêu của cô sẽ đẹp và không gặp khó khăn gì...

Kaori lấy tay che miệng, cô lật sang trang tiếp theo...

Ngày 1 tháng 4...

Tình yêu của Julia đã không được trọn vẹn. Tôi ước gì chàng trai ấy cũng là một Thiên sứ! Julia, cô đã quá đau khổ khi yêu anh ta! Đạo này cô có vẻ trầm và buồn hơn trước. Ông già này sẽ cố gắng để có thể động viên cô.

Tay Kaori run run lật sang trang tiếp theo.

Ngày 2 tháng 4...

Là ngày hôm qua. Trang nhật ký trắng tinh chỉ có mấy dòng ngắn:

Hôm nay, tôi sẽ chết. Nhưng tôi sẽ để cho cái chết ấy thật đẹp đẽ và có ý nghĩa. Julia, cô hãy sống tốt khi không còn tôi nhé...”

Kaori đánh rơi cuốn nhật ký xuống sàn. Fushi đã biết trước. Ông đã biết trước được ông sẽ chết. Nước mắt Kaori rơi xuống, đau khổ và hối hận. Cô hối hận vì mình đã không biết giữ người quan tâm và yêu thương cô nhất. Giá như... cô có thể đọc được những dòng này sớm hơn, giá như cô cẩn thận hơn... thì ông đã không chết.

Kaori ngồi thụp xuống. Đầu óc cô nhẹ hẫng, cô không nghĩ được gì cả. Mọi chuyện diễn ra quá phức tạp. Tất cả, tất cả mọi chuyện như ngàn nhát dao đâm xuyên qua tim cô. Trái tim cô, hiện tại đang chịu quá nhiều tổn thương. Nó đã sắp đến giới hạn, một lúc nào đó, nó sẽ không thể chịu đựng được nữa.

Kaori biết, mình phải lựa chọn. Lựa chọn giữa tình yêu và sự trả thù. Cô mệt mỏi lắm! Mệt mỏi vì phải lựa chọn như thế này. Hiện tại, đầu óc cô rối bời. Kiba, Watery và Fushi đều là những người mà cô yêu quý. Vì hai người kia mà giết Kiba? Cô không đủ can đảm để làm điều đó, nhưng nếu không giết anh, thì cô cũng sẽ có tội với Nữ hoàng vì đã không hoàn thành nhiệm vụ.

Những ngày sau đó, sự đắn đo vẫn còn ở trong đầu của Kaori, cô vẫn chưa biết phải lựa chọn như thế nào.

Về Kiba, anh vẫn dõi theo khi ở trường. Anh nghĩ rằng cô sẽ hận anh hơn khi mà thuộc hạ của anh đã giết chết đồng minh của cô. Anh tự nhủ mình không nên chạm mặt cô lần nào nữa. Anh không muốn nhìn thấy đôi mắt đầy uất hận và đầy áp nước mắt của cô. Tránh xa cô, để cô không đau khổ và anh cũng sẽ quên cô nhanh chóng.

Gốc cây hoa anh đào mấy ngày nay cũng trống trải và vắng lặng. Kaori sợ ra đó sẽ gặp Kiba và Kiba cũng thế. Cả hai, đều bắt đầu yêu và tỏ tình với nhau ở đây. Nhưng bây giờ, nó như một kỉ niệm đáng phải quên, đáng phải đưa ra khỏi tâm trí của cả hai người.

Khoảng cách giữa hai người đang ngày càng xa hơn. Nó sẽ còn xa hơn nữa nếu họ cứ liên tục gặp nhau trong các cuộc đi săn hằng đêm. Nhưng chỉ có một điều không hề thay đổi, đó là cả hai người vẫn yêu nhau...

Yêu, đó là điều duy nhất ngăn cản Kaori và Kiba giết nhau. Họ không có đủ can đảm để có thể làm điều đó. Kaori thầm trách mình tại sao ngày đó, khi cô vẫn chưa có tình cảm gì với anh, tại sao lại không giết anh để bây giờ phải đắn đo lựa chọn.

Sợ hãi...

Lo âu...

Uất hận...

Và... Đau khổ...

Cả hai người đều có chung bốn cảm xúc như thế. Họ không thể kìm nén được bất cứ cảm xúc nào. Nó cứ dấy lên, va mạnh vào trong tim, đau nhói.

Đã một tuần trôi qua, Kaori và Kiba vẫn thế. Họ vẫn lạnh lùng lướt qua nhau. Ánh mắt họ không bao giờ chạm nhau nên cả hai đều không thể thấy được những cảm xúc trong đôi mắt của đối phương.

“ Cô muốn thông báo cho các em biết, kể từ ngày mai, Kaori sẽ nghỉ học.”

Lời người giáo viên vừa chấm dứt, tiếng xì xầm bắt đầu nổi lên. Người kinh ngạc, người tò mò, có cả người vui như trút được một gánh nặng.

“ Do bạn ấy phải lo chuyện của gia đình. Kaori, em có muốn nói gì với các bạn không?”

Tất cả mọi ánh mắt đều hướng đến chỗ Kaori đang ngồi. Cô không nói gì, chỉ im lặng nhìn mọi người.

Cô đứng dậy, xách cặp. Đi tới cửa lớp, Kaori ngoảnh mặt lại và nói bằng giọng lạnh lùng: “ Tôi không lo chuyện của gia đình. Gia đình tôi đã chết, bây giờ, là lúc tôi sẽ đi theo họ.”

Nói xong, cô đóng cửa và đi thẳng, để lại bao nhiêu thắc mắc ọi người trong lớp.

“ Kaori nói vậy là sao? Ý nói cô ấy sẽ chết ư?”

“ Ai mà biết được. Tổ cũng đang thắc mắc đây?”

“ Rất cuộc là sao?”

“ ... ”

Kiba vội vã đứng dậy, chạy nhanh, đuổi theo Kaori. Anh không yên tâm về câu nói khi nãy của cô. Kaori đã ra ngoài, cô đi tới gốc cây hoa anh đào, nhìn lại nó lần cuối. Cô nhìn lại tất cả những kỉ niệm giữa cô và Kiba. Đột nhiên, cô thầm ước sẽ được gặp anh...

“ Kiba... ”

“ Liệu em muốn gặp anh có phải là một điều sai trái không?”

“Nhưng điều đó bây giờ cũng không còn quan trọng...”

“Kiba...Em muốn gặp anh...”

“Kaori.”- Tiếng nói ấm áp quen thuộc đang gọi tên cô. Kaori giật mình, quay lại. Kiba đang đứng đó, anh đang đứng trước mặt cô. Mắt Kaori nhòe đi. Nước mắt cô rơi xuống, cuốn theo cơn gió đang bắt đầu nổi lên.

“Câu nói lúc nãy của em là có ý gì? Em định tự sát sao?”- Kiba nói thẳng vào vấn đề mà anh đang lo lắng.

Kaori bước tới gần hơn. Cô mặc kệ câu hỏi vừa nãy của anh. Hiện tại, cô chỉ muốn gặp anh.

Kaori đứng lại, giữa cô và anh lúc này dường như không còn khoảng cách.

Hai người cứ im lặng, mặc cho gió thổi có ngày một to hơn, mặc cho thời gian trôi đi. Đơn giản, vì họ không biết phải nói gì với nhau.

“Giết em đi.”

Câu nói của Kaori khiến Kiba kinh ngạc.

“Cái gì?”

“Đâm chết em đi.”

Kiba nắm chặt tay cầm phần. “Em đang nói cái gì vậy?”

“Em không muốn phải lựa chọn nữa. Vì thế, cách duy nhất đó là... để anh giết em.”- Giọng Kaori không thể lạnh hơn.

“Anh không làm.”- Kiba ngay lập tức từ chối.

“Tại sao?”

Kiba im lặng, anh không muốn giết Kaori, vì anh yêu cô. Nhưng hiện tại, giống như cô đang cố ép anh vào đường cùng vậy.

“Đơn giản vì anh không thể giết em.”

“Anh có thừa năng lực để làm điều đó mà.”

“Anh nói không giết là không giết.”- Kiba đã hết kiên nhẫn, anh bắt đầu gất lên.

Kaori lặng thinh, cô cúi mặt. Cô biết mình đang gây khó khăn cho Kiba. Nhưng đành chịu, hiện tại bây giờ, ngoài cách chết, cô không còn cách nào khác để tự giải thoát mình.

“Vậy thì em sẽ tự sát.”

Nghe đến câu này, Kiba vội nắm lấy tay Kaori. “Đừng có nghĩ ngu ngốc.”

“Em đang là một kẻ ngu ngốc đây. Giết em đi!!”- Kaori gào lên, định hất tay Kiba ra. Nhưng rất nhanh, anh đột ngột cúi người xuống, hôn lên đôi môi của Kaori.

Cô kinh ngạc, hạ cánh tay đang giơ lên xuống. Tay của Kiba càng siết chặt tay cô hơn, nụ hôn càng nồng nàn hơn.

“Anh sẽ không bao giờ giết em.”- Kiba nói sau khi buông Kaori ra. – “Dù em có ép anh tới bước đường cùng, anh vẫn giữ nguyên quyết định của mình. Và anh sẽ không bao giờ để cho em chết.”

Em hiểu...

Giết người mình yêu quả thật rất khó khăn...

Nhưng... hiện tại với em, chết là cách duy nhất...

Cách duy nhất để em không phải lựa chọn giữa tình yêu và thù hận...

Em hèn nhất quá phải không?

Em không có can đảm để đối mặt với chuyện này...

Đêm xuống...

Trăng bị che khuất bởi mây đen. Đêm nay, đột nhiên, trời có tuyết rơi. Tuyết rơi đầu mùa hè.

Kaori bắt đầu chuyển đi săn của mình. Người cô run lên, một phần vì lạnh, một phần vì cô sợ đối mặt với Kiba.

Khu rừng hôm nay có ám khí thật lạ.

Kaori nhú mào. Ám khí này làm cô choáng váng. Bay tới bìa rừng, đối thủ đã chờ sẵn.

Nhưng hôm nay lại khác.

Bọn Quỷ con đông hơn cả bình thường. Kaori ngạc nhiên, cô không thể hiểu ở đâu ra lại nhiều đến như thế. Phía sau, Kiba và Rusia đang đứng và có thêm... một tên nữa.

Kaori thắc mắc, đó là ai?

“Giết ả!”- Tên đó lạnh lùng ra lệnh khi Kaori chưa kịp chuẩn bị gì. Bọn Quỷ lao lên. Kaori bay lên cao hơn, rút kiếm ra. Cô chém bất cứ tên nào lại gần mình. Chúng quá đông, chúng đang bao vây lấy cô. Kaori có thể nghe thấy được tiếng thở khò khè của chúng ở khắp mọi hướng.

Kaori vượt ngục, lấy lại bình tĩnh. Cô nhắm mắt để cảm nhận bọn chúng.

Xoẹt

Keeng

Rất nhanh, Kaori đã đỡ được đòn của một tên. Cô bắt đầu lia kiếm vào những nơi cô cảm thấy có ám khí. Bọn Quỷ gào lên và phát sáng, một lúc sau thì biến mất. Kaori quay ra sau, tiếp tục chém những tên đang lao tới một cách nhanh gọn.

* Xoẹt*

“Ồi!”

Một tên chém vào vai Kaori, máu tuôn ra, chảy xuống đôi tay trắng muốt đang cầm kiếm của cô. Kaori nén cảm giác đau xuống và chiến đấu tiếp.

Xoẹt

Thêm một tên nữa chém vào lưng cô. Máu loang ra, thấm ướt áo. Kaori đau đớn, thân người run run. Đúng là chỉ có một mình thì không thể đánh bại hết được chúng.

Kiba lo lắng nhìn Kaori. Anh đang rất muốn bay lên đó để giết hết đám thuộc hạ của mình. Kaori đang bị thương, điều đó khiến anh tức giận.

“Con đang lo cho ả ta sao?”- Tên lúc nãy ra lệnh... à không, nói đúng hơn đó là Quỷ Vương, lên tiếng.

“Cha đừng quan tâm.”- Kiba đáp lại bằng giọng lạnh lùng.

“Ả thiên sứ ấy chết chúng ta mới có thể thống trị thế giới con người. Nếu bây giờ để ả sống, lực lượng của chúng ta đang tiêu tốn quá nhiều.”- Quỷ vương nở một nụ cười đầy ghê rợn và nói.

Kiba mím môi, im lặng. Anh không giúp gì được. Anh phải cẩn thận nhìn Kaori bị thuộc hạ của mình đánh trọng thương.

“A...”- Kaori bị một tên chạm vào chỗ đau ở vai. Cô khẽ kêu lên, lấy tay còn lại của mình ôm lấy nó.

Những tên Quỷ thấy đây là thời cơ tốt, chúng xông tới, rất nhanh. Kaori không thể chiến đấu được nữa, cô đã mất quá nhiều năng lượng.

Keeng

Bỗng...

Âm thanh va chạm vang lên, mắt Kaori mở to ra, kinh ngạc. Người đang đỡ đường chém của tên Quỷ, chính là Thiên sứ Tuyết.

“ Em nghỉ ngơi đi, để mọi người lo.”- Cô ấy nói. Kaori ngạc nhiên, cô không hiểu...

“ Mọi người... là sao ạ?”

Cô nhìn xung quanh. Tất cả các Thiên sứ, đang có mặt ở đây, họ đang chiến đấu với bọn Quỷ.

“ Tại sao mọi người lại ở đây?”- Kaori vẫn chưa hết thắc mắc.

“Nữ hoàng thấy tình cảnh của em trong [Giếng thần] nên đã ra lệnh ọi người xuống giúp đỡ.”- Thiên sứ Tuyết chém một đường cho tên Quỷ đó biến mất và nói.

Kaori nhìn lên cao. Nữ hoàng đang ở trên đó, ánh mắt theo dõi từng cử động của các Thiên sứ.

“ Lên giúp bọn chúng một tay đi.”- Quỷ vương nói với Kiba và Rusia.

“ Vâng!”- Cả hai đồng thanh, nhưng Kiba lại không muốn.

Quỷ vương bay đi trước, kế đến là Rusia. Kiba bay sau cùng.

Kaori vẫn tiếp tục chiến đấu. Được những người khác giúp đỡ nên việc tiêu diệt bọn chúng cũng trở nên dễ dàng hơn.

“ Xin chào Nữ hoàng của các Thiên Sứ, đã lâu không gặp bà.”- Nữ hoàng đang đối mặt với Quỷ Vương.

“ Debizuru, đừng có nói giọng đó với ta.”- Giọng bà trở nên sắc lạnh và đầy căm phẫn.

“ Sophie, bà đã gọi tên ta thì ta cũng không khách sáo. Bà vẫn kiên cường như ngày nào nhỉ?”- Giọng Quỷ vương nghiêm túc hơn là đùa cợt.

“ Còn ông thì sao? Vẫn ác độc và tàn nhẫn y như xưa.”

Quỷ vương cười trước lời nói của nữ hoàng. Một nụ cười xen lẫn đau khổ và độc ác. Ông ta rút kiếm ra. Bằng một động tác nhanh nhạy, ông ta vung kiếm lên và chém. Rất nhanh, nữ hoàng đã đỡ được.

“ Chuyện xưa rồi. Ông bây giờ, đã có vợ và có con. Mà quan trọng, đứa con trai của ông lại tiếp nối cái thói xấu của cha nó, đi yêu một Thiên sứ.”

Nữ hoàng khơi lại chuyện cũ. Quỷ vương vẫn tiếp tục ra đòn, bà vẫn tiếp tục đỡ.

“ Sophie, ta phải nói thật với chính bản thân. Ta... vẫn còn yêu bà rất nhiều.”- Đôi mắt đỏ quạch của Quỷ vương xoáy sâu vào tròng mắt màu xanh của nữ hoàng. Bà kinh ngạc, thu kiếm, nhìn ông ta.

Keeng

Kaori chém cho tên Quỷ một phát. Hấn tan biến. Lực lượng của Thiên Sứ và của ác Quỷ đang ngày càng thưa dần. Liệu... đến khi nào cuộc chiến này mới chấm dứt?

“ Ta sẽ lập công. Ta sẽ giết chết Kaori.”- Rusia đang lăm lăm cây kiếm, đứng sau lưng Kaori. Ắ nhếch mép cười, kỳ này chắc chắn ả sẽ được ban thưởng từ Quỷ vương.

Rusia lao tới, vung kiếm lên.

“ Kaori!!!”- Tiếng Kiba gào lên. Kaori ngược mắt nhìn. Anh lao tới, ôm lấy cô, xoay một vòng.

Phập

“ Kiba...”- Kaori lằm bằm. Đột nhiên, cô cảm thấy tay mình ướt ướt và... thân người Kiba đang yếu dần.

“ Không... không phải vậy chứ? Kiba! Anh làm sao vậy? Đứng thẳng dậy đi!!”- Kaori gào lên. Một tay ôm anh, cô rút tay kia để xem. Một màu đỏ thẫm đang thấm ướt tay cô. Máu, máu của Kiba...

“ Kaori, em không sao chứ?”- Kiba cố gắng cười, hơi thở của anh dồn dập, hỏi cô.

Kaori lắc đầu. Cô đáp xuống, đặt Kiba nằm xuống đất. Nước mắt cô tuôn trào. Không phải vậy! Kiba không thể chết. Anh không thể tan biến. Anh không thể bỏ cô được.

“Kiba... Anh không được tan biến. Nếu không, em sẽ hận anh thêm nữa đấy! Em xin anh mà...”- Kaori nắm chặt lấy tay anh, cô vừa nức vừa nói. Tim cô hiện tại đang đau xé. Kiba đang sắp rời xa cô.

“ Anh xin lỗi, nhưng chuyện này thì anh không làm được. Xin lỗi em...!”

Mắt Kiba đang dần dần nhắm lại. Kaori hoảng hốt, cô nắm chặt tay anh hơn. “ Không được. Mở mắt ra! Anh mở mắt ra đi mà. Em xin lỗi, em không hận anh nữa. Em bỏ qua rồi. Đừng bỏ em mà... Em xin anh đấy...”

“ Kaori này...”- Kiba thều thào.

“ Vâng? Anh nói đi.”

“ Anh yêu em.”

“ Vâng... Em cũng yêu anh.”- Kaori ôm lấy Kiba. Cô muốn níu giữ anh. Cô không thể để anh tan biến. Cô không muốn anh rời xa cô.

Thân người của Kiba đang phát sáng. Đã đến thời điểm.

“ Không, không được! Kiba, anh không được đi. Em không cho phép. Em không cho phép anh rời xa em!!”- Kaori gào lên. Từ Thiên sứ đến Ác quỷ, tất cả đều dừng cuộc chiến để nhìn cảnh chia li đau thương trước mắt.

Kaori ngồi dậy. “ Em không cho phép...”- Cô rút từ trong túi ra một con dao găm đã tẩm độc sẵn. Đây là con dao mà cô phòng bị khi cô gặp những tình huống nguy hiểm. Cô nghĩ rằng, lúc này, nó chính là thứ hữu dụng nhất.

Kaori giơ dao lên...

“ Không! Julia! Con không được làm thế!!”

Phập

Lời nói của Nữ hoàng đã quá muộn.

Kaori nằm xuống, bên cạnh người con trai mà mình yêu. Rất nhanh, thân người cô phát sáng.

“ Chúng ta sắp gặp lại nhau rồi...”

“ Không!!”- Nữ hoàng gào lên. Bà bay xuống, nhưng đã quá muộn. Cả hai, đã tan biến. Họ đã làm kết thúc một cuộc chiến đầy máu và nước mắt.

Nữ hoàng ngã quỵ. Tình yêu của họ thật quá đau khổ và cao thượng. Bà không giúp gì được. Kaori yêu Kiba quá nhiều đến nỗi sẵn sàng chết cùng anh.

“ Ta sẽ không thể để họ ôm tình yêu đau khổ này mà chết như vậy được.”

Bà đứng lên, lặng lẽ kêu gọi đội quan của mình bay về thế giới Thiên sứ. Quý Vương giờ cao kiêu, đâm một nhát vào tên lúc này đâm con trai mình.

Đó chính là Rusia.

Ả không chống đối hay kêu la gì. Ả chỉ lẳng lẳng tan biến. Quý vương ra lệnh cho bọn Quý kia tập hợp để quay về. Cuộc chiến đã chấm dứt.

Tình yêu là vĩnh cửu mà phải không...?

Em tin rằng, chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Cho dù anh và em có thay đổi về hình dáng bên ngoài...

Em tin rằng, anh và em sẽ nhận ra nhau...

Chắc chắn thế!

Cả hai chúng ta đều bị cuốn vào dòng xoáy của thời gian...

Nhưng... điều đó cũng sẽ không thể ngăn cản được anh tìm được em...

” Anh yêu em!”

“Vâng... Em cũng yêu anh”

THE END.

Lời tác giả:

Cảm ơn tất cả mọi người đã theo dõi bộ truyện Thiên sứ bóng đêm. Nó có thể không hoàn hảo, nhưng Rei tin rằng nó cũng đem đến ít nhiều cảm xúc cho các bạn. Cuộc sống không phải cái gì cũng hoàn hảo, tình yêu cũng vậy. Nó cũng là một thứ không hoàn hảo, nhưng nó luôn ngự trị trong trái tim của mỗi người, dù người đó có là một Thiên thần hay một Ác Quỷ.

Hãy nhớ rằng, trong truyện của Rei, không có ai là kẻ xấu, chỉ có những trái tim bị tổn thương.

P/s: Đón đọc phần 2 nhé!! ^^ Nếu có thể, Rei sẽ up thêm ngoại truyện.

Thân.

Rei.

15. Chương Ngoại Truyện 1 : Đừng Bị Ràng Buộc Bởi Quá Khứ Mà Chối Bỏ Hiện Tại

Phần 1: [Đừng bị ràng buộc bởi quá khứ mà chối bỏ hiện tại. Tương lai cũng chỉ là hiện tại kéo dài ra mà thôi!]

Shita ngồi thẫn thờ trên chiếc ghế cao bọc da. Đôi mắt của hắn đắm chiêu nhìn vào ánh lửa xanh đang cháy trong lò sưởi. Hắn bắt chéo chân, cố gắng ngồi ở một tư thế thoải mái nhất. Nhưng điều hắn nhớ đến lại làm cho hắn càng bồn chồn hơn. Hắn nhớ Watery.

Hắn nhớ cô ấy... rất nhiều.

Nhưng hắn đã giết chết cô ấy. Đó là chuyện mà hắn không thể tha thứ cho chính bản thân mình.

Hắn nhăn mặt, lấy tay vò đầu mình, bực tức. Tại sao cô ấy lại đến đúng lúc đó? Tại sao cô ấy lại đỡ cho đồng mình của mình? Và tại sao... kiếm của hắn không chịu dừng lại khi hắn nhận ra cô ấy?

Hắn tự động đặt ra hàng loạt câu hỏi cho chính bản thân. Hắn đau, nhưng đau và hối hận lúc này thì làm được gì cơ chứ? Cô ấy cũng đã chết, cho dù hắn có tự dày vò mình thì cũng đâu thể nào làm cô ấy sống lại được?

“ Người đang đau khổ chuyện gì?”

Jigoko bước vào, đứng sau lưng hắn và hỏi.

“ Công chúa, người không cần tốn công hỏi thăm tôi đâu!”- Hắn buông ra một câu nói lạnh lùng.

“ Người là một kẻ ngu ngốc. Đã nhẫn tâm giết người mình yêu, bây giờ lại đi hối hận trong muộn màng?”- Jigoko bình thản nói tiếp.

“ Tôi biết, tôi là một kẻ ngu ngốc. Chính vì vậy, tôi luôn luôn nhớ về cô ấy với một sự hối hận. Yêu cô ấy, nhưng chính tay mình lại giết chết cô ấy. Nhiều lúc tôi tự hỏi, tại sao sinh ra mình lại là một ác quỷ cơ chứ? Đến bây giờ hình ảnh của cô ấy vẫn còn trong trí óc của tôi...”- Hắn cười nhạt và nói, giọng buồn thương.-

“ Chắc rằng sự hối hận sẽ theo tôi...”

“ Ngu ngốc.”

Hắn chưa kịp nói xong thì đã bị Jigoko chặn ngang.

“ Chỉ vì bị quá khứ ràng buộc mà người chối bỏ hiện tại sao? Người thật hèn nhát. Thay vì ngồi đây mà than vãn, chỉ bằng người nên đi tìm cô ta đi là hơn.”

“ Đây là khách của ta, các người đừng có đụng vào hắn.”- Sau câu nói đầy uy lực của Jigoko, mọi tiếng thì thầm đều biến mất.

“ Đây là nơi nhốt những hồn ma bị chết thảm và chết oan. Họ đang đợi cha ta kiểm duyệt để đưa đi tái sinh.”- Jigoko giải thích. Shita nhìn xung quanh, chẳng thấy gì ngoài những đốm sáng trắng dài đang di chuyển.

Shita nhìn lên phía trước, hắn và Jigoko đang tiến đến gần một cánh cổng.

“ Trong này là nơi nhốt linh hồn của những thiên sứ và thần thánh đã chết. Ta cảnh báo người, người là ác quỷ, khi đi vào đó hãy cẩn thận, đừng để họ phát hiện ra ám khí. Mặc dù đã chết nhưng họ vẫn có khả năng cảm nhận được ác quỷ.”- Jigoko nói trước khi tra chìa khóa vào ổ khóa trên cổng.

Cánh cổng bật mở, một luồng khí lạnh thổi ra ngoài. Cả hai bước vào và bắt đầu đi.

Ở nơi này có vẻ sáng sủa hơn những chỗ lúc nãy. Một dãy hành lang với tường được lát đá. Shita có thể thấy rõ được khuôn mặt của những người đang bị nhốt trong lồng. Những thiên sứ mang đôi cánh trắng, những vị thần, từ to lớn cho tới thấp bé, nhìn họ có một vẻ gì đó thật dữ tợn nhưng cũng thật thánh thiện. Chỉ có một điểm chung ở tất cả bọn họ: đều là người đã chết.

“ Đằng kia.”- Jigoko dừng lại, chỉ về một cái lồng ở gần cuối. hành lang.

Shita bước lên phía trước để nhìn cho kĩ. Hắn đi tới gần hơn. Mái tóc trong suốt ấy, không mặt ấy, đó chính là Watery.

Jigoko đưa một chiếc chìa khóa cho hắn. Đó chính là thứ để mở chiếc lồng.

“ Đi nhanh đi. Cô ta không còn thời gian đâu. Những thiên sứ, vị thần, nếu bị nhốt ở đây quá 36 tiếng thì sẽ bị cha ta duyệt là đã chết và đưa đi tái sinh.”

Shita đi nhanh tới. Watery ngồi trong lồng, khuôn mặt xinh đẹp phẳng phất một chút buồn và cô đơn.

“ Watery...”- Hắn kêu khẽ. Watery giật mình, ngược mặt lên, nhìn hắn.

“Shita?”

“ Em vẫn nhận ra tôi?”- Shita thoáng chút ngạc nhiên.

“ Đương nhiên rồi. Vì anh là người đã giết chết tôi mà.”- Watery cười đầy... nguy hiểm và nói.

Shita vô cùng bối rối, không biết nên xử lý tình huống này như thế nào. Hắn nghĩ lúc này đối thủ của mình là một ý hay.

“ Tôi đến để đưa em ra khỏi đây.”- Shita nói, giọng nhẹ nhàng. Song, hắn tra chìa khóa vào ổ, mở cửa lồng.

Watery vẫn ngồi yên, không nhúc nhích dù là một chút.

“ Tôi không đi!”

Khuôn mặt đang cười của Shita bỗng nhiên nhăn lại vì lời phản đối của Watery.

“ Tại sao?”

“ Cảm ơn anh đã có lòng tốt, nhưng đây đã là định mệnh được sắp đặt cho riêng tôi, thì tôi sẽ đi theo nó. Anh về đi, làm phiền rồi.”- Watery định đóng cửa lồng, nhưng Shita kéo ngược lại.

“ Bằng mọi giá tôi phải đưa em về. Nhất định phải như thế.”- Shita nhất quyết giữ nguyên ý định của mình.

“ Đã nói là không cần”- Watery kéo cửa lồng lại.

“ Em không cần thì mặc kệ em. Tôi sẽ lôi em đi.”- Shita kéo cửa ra.

“ Anh làm được thì cứ làm. Tôi sẽ không đi.”- Watery lại kéo cửa về phía mình.

Cả hai người cứ thi nhau đẩy cửa lồng về phía mình. Tên đứng ngoài thì cứ một mực bắt cô nàng ở trong phải đi với mình, còn cô nàng ở trong thì nhất quyết không chịu đi, thật khổ thân cho cả hai.

Đột nhiên...

Cạch!!

Shita loạng choạng suýt té. Cánh cửa lồng đã bị... bung ra.

“ Không biết Vua Địa Ngục có bắt đền không đây?”- Shita lầu bầu.

Watery che miệng, nhìn hẩn, khúc khích cười.

“ Em cười gì?”- Shita hơi đỏ mặt, hỏi cô.

“ Anh muốn tôi đi với anh như thế sao? Được rồi, xem như tôi phá họa định mệnh của mình vậy!”- Watery đứng dậy, đi ra khỏi lồng.

Shita cười, nắm lấy tay Watery và dẫn cô đi.

“ Anh hay thật đấy. Kiên trì giữ vững quyết tâm của mình.”- Watery khen Shita.- “ Kiểu này được gọi là theo đuổi đến cùng, có đúng không?”

“ Kì tích chỉ đến với những ai không bao giờ bỏ cuộc.”- Shita vui vẻ nói.

Jigoko đi tới, mỉm cười. “ Chúc mừng, Shita. Người đã đánh thắng được ý chí của Watery.”

Watery hơi ngượng, nhìn hẩn. Hẩn mỉm cười, siết chặt tay cô hơn

“Giờ hai người có thể đi, ta sẽ dẫn ra.”

Nói rồi, Jigoko bước đi trước, Shita dẫn Watery theo sau.

Im lặng lại kéo đến, chẳng ai nói với nhau câu nào. Mặc dù Shita và Watery có rất nhiều điều muốn nói với đối phương. Chẳng ai dám lên tiếng. Có thể... lúc này họ cãi nhau nhiều quá rồi, nên giờ không muốn nói chuyện nữa chẳng?

“ Tại sao anh lại đưa tôi trở về?”- Cuối cùng, Watery mới dám hỏi điều mà cô thắc mắc suốt từ này tới giờ.

Shita im lặng khá lâu. Hẩn muốn tìm ra được câu trả lời thỏa đáng nhất.

“ Tôi muốn sửa chữa sai lầm của mình.”- Shita lên tiếng. Watery càng không hiểu, sai lầm? Sai lầm vì đã giết cô à?

“ Sai lầm của anh?”- Watery hỏi ngược lại.

“ Sai lầm của tôi... là đã giết chết người con gái mà tôi yêu nhất.”

Watery khựng lại, đỏ mặt, đôi mắt xanh biếc của cô dãn ra, nhìn Shita. Hẩn quay người lại. Trong bóng tối sâu thẳm, không ai nhìn thấy ai, nhưng họ có thể cảm nhận được nhau rất rõ.

Jigoko cũng ngừng lại.

“ Anh vừa nói gì cơ?”- Watery hỏi lại cho chắc ăn.

“ Sai lầm của tôi là đã giết chết người con gái mà tôi yêu nhất.”

Mặt Watery đã đỏ lại càng đỏ hơn. Không ngờ hẩn lại có thể bình thản nhắc lại như thế.

Dường như Jigoko không muốn họ tỏ tình trong bóng tối, cô ta búng tay, những ngọn lửa đỏ bùng lên, trải xung quanh không gian tối om.

Các hồn ma tạm lánh đi khỏi nơi có ánh sáng, Jigoko cũng vậy. Bây giờ, chỉ còn lại hai người.

“ Anh... anh...”- Watery ấp úng. Lồng cô rối bời, tim đập loạn xạ không thể điều hòa được.

“ Anh yêu em.”- Shita mỉm cười và nói. Rồi hẩn lấy hai tay, quàng qua người Watery, ôm cô vào lòng.

Watery bối rối đến độ không biết nói gì. Mặt cô đỏ và nóng bừng bừng như lửa.

“ Em.. em...”

Cô đưa tay của mình ôm lấy Shita. “ Em... cũng vậy.”

“ Thật tốt quá. Vậy là điều hối hận của anh đã tan biến rồi.”

Thân người của Shita đang dần dần ấm lên, khiến cho Watery cảm thấy dễ chịu và có cảm giác an toàn.

Shita buông Watery ra. Hắn cúi mặt xuống, hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của cô. Một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng nồng nàn.

“ Làm vợ anh nhé? Được không? Anh đã từ bỏ gia tộc Ác Quỷ để trở lại là một người bình thường rồi. Em không cần lo đâu.”- Shita véo má của Watery và dịu dàng hỏi.

“ Ủ... “- Cô gật đầu, cười nhẹ.

“ Hai người kia, có đi nhanh không hả? Nếu không ta sẽ tính thêm tiền chỗ đứng đấy!”- Tiếng của Jigoko vang lên ở phía trước. Shita nắm lấy tay của Watery, bước đi.

“Em hứa là em sẽ giúp anh đền cửa cho vua Địa Ngục.”- Watery cười tươi, và nói.

“ Vậy sao? Tốt quá! Dù sao thì anh cũng không ưa nhìn lão ta cho lắm.”

Jigoko quay ra sau, quắc mắt nhìn Shita khiến hắn hoảng sợ.

“ Nhớ trả thêm tiền ta đã đưa người vào đây luôn đấy!”- Jigoko bực dọc, và nói.

“ Hả? không phải là miễn phí sao?”

“ Ai nói với người thế hả? Hai vợ chồng nhà người, liệu mà trả đi. Nếu không, ta sẽ đến tận nhà để đòi đấy!”

Jigoko thấy đùa với hai người này cũng khá là vui.

“ Được rồi!”- Shita chán nản- “ Trả thì trả, thưa Công chúa! Vợ này, nhớ trả giúp anh luôn nha?”

“ Nhưng phải trả nợ cho em.”- Watery cười nham hiểm và nói.

“ Hả? Không phải chứ? Mình là vợ chồng mà?”

Hạnh phúc là phải tự chính bản thân mình tìm kiếm. Kì tích chỉ đến với những ai không bao giờ bỏ cuộc.

END NGOẠI TRUYỆN (Phần 1)

Còn tiếp...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-su-bong-dem>